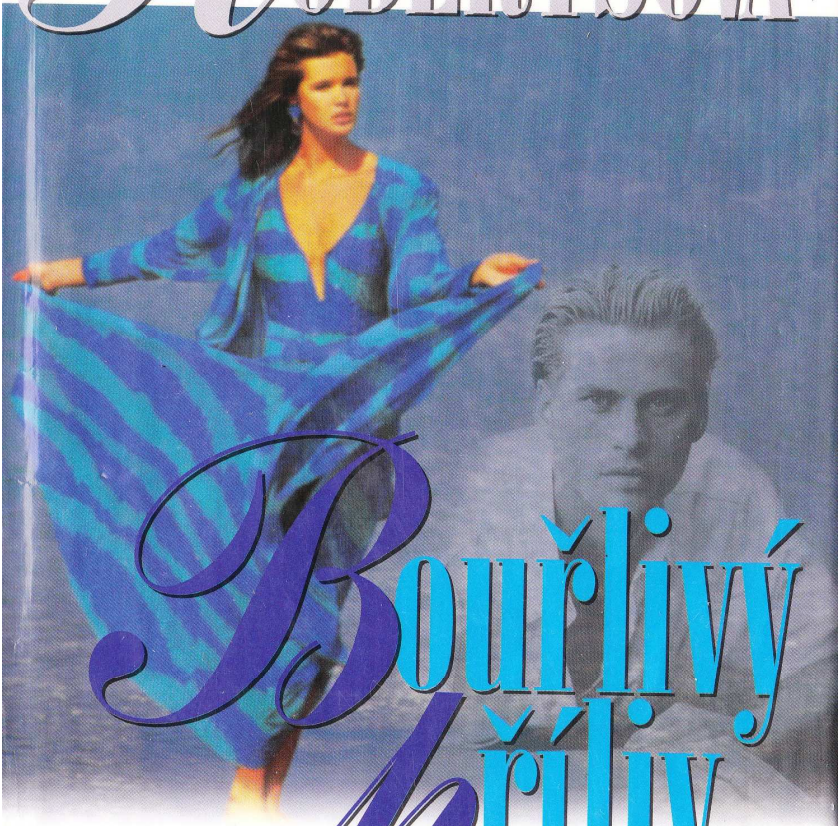
Copyright © 1998 by Nora Roberts Translation © Soňa Tobiášova, 2000 Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Věnováno veselé a milé Chrjstine Dorseyové. Ano, Chris, to myslím tebe.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu RISING TIDES
přeložila Soňa Tobiášova
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o., Frýdek-Místek
v edici Klokan, 2000
Vytiskla « Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín Vydání první
ISBN 80-7218-361-3

Nora Robertsová

Bouřlivý příliv

KLOKAN

Věnováno veselé a milé CHRISTINE DORSEYOVÉ.
Ano Chris, to myslím tebe.

PROLOG

Ethan se vynořil ze svých snů a vstal. Byla ještě tma, ale jemu vyhovovalo to poklidné probouzení a tvrdá práce, která ho každý den čekala.

Nepřestával být vděčný lidem, kteří mu dali tenhle život a možnost výběru. Třebaže už nebyli mezi živými, Ethan v domě u zálivu stále slýchával ty známé hlasy. Často si představoval, jak za ním ráno do kuchyně přišla matka, zívající, rozespalá a s rozcuchanými rudými vlasy. Tahle představa mu dodávala útěchu, přestože od Stelliny smrti uplynulo celých sedm let.

Zato smrt otce byla stále příliš živá, aby se s ní Ethan mohl smířit. Raymond Quinn zahynul teprve před třemi měsíci a ještě za tak podivných okolností. Tehdy za jasného březnového dne narazil na prázdné silnici do sloupu zdánlivě bez důvodu – alespoň lékaři žádné známky kolapsu nezjistili.

Ethan ale věděl, že psychické problémy otec měl, a to ho tížilo u srdce.

Teď stál před zrcadlem, pročísl si ze sprchy vlhké vlasy, třebaže se ty světle hnědé vlny daly jen těžko zkrotit. Když si holil jednodenní strniště, sledoval klidným modrým pohledem v zrcadle svou opálenou kostnatou tvář, která skrývala mnohá nesdělitelná tajemství.

Bezmyšlenkovitě si přejel prstem po jizvě pod dolní čelistí, kde ho kdysi zranil starši bratr, To matka ránu sešila. Ještěže byla lékařka, některý z kluku totiž vždycky potřeboval první pomoc.

Ray se Stellou přijali hned tři tři dospívající, divoké, ublížené chlapce, tři cizince, kterým dali domov.

A pár měsíců před smrtí si Ray přivedl čtvrtého.

Seth DeLauter teď patřil k nim a Ethan to tak bral. Jen kdyby si lidé z malého města St. Christopheťs nešuškali, že Seth je Rayův legitimní, a ne adoptivní syn. Prý nemanželský syn, kterého Ray počal s mnohem mladší ženou.

Ethan by ty řeči ignoroval, ale stěží mohl přehlednout fakt, že se na něho desetiletý Seth dívá Rayovýma očima.

A stíny pod těma očima Ethan také dobře rozeznal. Věděl, že Sethův předchozí život se podobal noční můře, jakou kdysi prožíval i on sám.

Teď už byl chlapec v bezpečí, pomyslel si Ethan, když si oblékal pytlovité pláťáky a pracovní košili. Stal se jedním z Quinnů, třebaže úřední formality ještě musel bratr Phillip dořešit. Ale on to s právníkem jistě zvládne. A Cameron, nejstarší z bratrů, už měl k Sethovi očividně pevný citový vztah.

Trvalo jim sice, než k sobě našli cestu, pomyslel si Ethan s úsměvem. Bylo to, jako pozorovat dva vzteklé kocoury. Ale teď, když se Cam oženil s tou pěknou sociální pracovnicí, začalo se všechno trochu uklidňovat.

Ethan měl rád poklidný život.

Ještě ale budou muset vyhrát několik bitev – třeba s pojišťovnou, která odmítá vyplatit za otce pojistku kvůli podezření ze sebevraždy. Ethanoví se sevřel žaludek. Ray by nikdy nic takového neudělal. Mocný Quinn vždycky dokázal čelit problémům a své syny učil to samé.

Ale to nebyl jediný mrak, který se snášel nad jejich rodinou. Sethova matka se před časem objevila na univerzitě, kde otec vyučoval literatuře, a obvinila ho ze sexuálního zneužití. Děkan jejím smyšlenkám naštěstí neuvěřil, ale otec byl tou událostí otřesen a po jejím zmizení se také z města vytratil.

Vrátil se s chlapcem.

V jeho autě se po té nehodě našel dopis, z něhož vyplynulo, že Sethova matka Raye vydírala a on jí opravdu vyplatil velkou sumu peněz.

Když pak opět zmizela, Ethan byl rád, ale zároveň chápal, že šuškanda neustane, dokud se celá věc nevyjasní.

Teď vyšel do haly a krátce zaklepal na protější dveře. Z pokoje se ozvalo Sethovo zasténání a rozespalá kletba. Jako každé ráno bude kluk zase protestovat kvůli vstávání, ale dokud byl Gam s Annou na svatební cestě a Phil se vracel z práce v Baltimoru až na víkend, nezbývalo Ethanoví, než aby budil chlapce takhle brzy a odvedl ho k jeho kamarádovi ze školy.

Krabí sezóna právě vrcholila a Ethan musel být na moři před rozedněním. V setmělém domě se pohyboval tiše a jistě. Ačkoli měl dávno svůj vlastní malý domek, musel se teď načas vrátit sem – žít s bratry pod jednou střechou a dělit se o povinnosti, než jim soud Setha definitivně svěří do pěstounské péče.

Ethan se nebránil povinnostem, ale soukromí jeho útulného domova mu přece jen občas scházelo.

Rozsvítil v kuchyni. Seth byl předešlý večer na řadě s mytím nádobí, ale odvedl víc než polovičatou práci. Ethan si teď nepořádku nevšímal a zamířil ke sporáku.

Jeho retriever Simon, který pospával na podlaze, zvedl hlavu a několikrát plácl ocasem o zem. Ethan postavil na kávu a pozdravil psa krátkým pohlazením.

Vzpomněl si na sen, který se mu to ráno zdál. Byl znovu s otcem na lodi. Za oslnivě slunečného dne spolu kontrolovali krabí pasti. Sen byl tak živý, že Ethan cítil i pach vody, ryb a vlastního potu.

Otcův hlas k němu doléhal přes burácení lodního motoru.

„Věděl jsem, že vy tři se o Setha dokážete dobře postarat.“

„Tos ale nemusel umírat, abys to zjistil.“ V Ethanově odpovědi byl cítit smutek a zlost, které v bdělém stavu nikdy nedával najevo.

„Však jsem to zrovna neměl v plánu,“ odpověděl Ray s úsměvem, když zvedal drátěný koš s kraby na palubu. „Věř mi, hochu, máš tady pár slušných kousků…“

Ethan nahlédl do koše, ale krabi ho v tu chvíli vůbec nezajímali.

„Mám ti věřit, ale ty nám nechceš nic vysvětlit.“

Ray si postrčil červenou kšiltovku dál na hřívu stříbřitě bílých vlasů. Vypadal stále tak mužně a plný energie, jako by mu zbývaly ještě dlouhé roky života.

„Musíš si najít svoji cestu i odpovědi," usmál se na Ethana jasně modrýma očima. „Tak je to nejlepší a já na tebe budu pyšný."

Ethan pocítil, jak se mu svírá hrdlo. Popaměti vhodil do koše novou návnadu a pak se zahleděl na obzor. „Proč?"

„Tak, že jsi to ty, Ethane."

„Měl jsem za tebou chodit častěji a nenechávat tě samotného."

„Pch, to je pitomost," odsekl Ray podrážděně, „nebyl jsem přece žádný sešlý invalida. Snad se nebudeš obviňovat, že ses o mě málo staral, to bys mě leda naštval. Anebo Cama, že odjel do Evropy, a dokonce i Phila, že pracuje v Baltimoru. Zdraví ptáčci musí vyletět z hnízda, ne? Tak jsme si to s maminkou přáli."

Ethan chtěl promluvit, ale Ray ho umlčel zvednutím ruky. To známé profesorské gesto přimělo Ethana k úsměvu. „Chyběli ti, v tom to vězí. Zlobil ses na ně, protože ti chyběli. Ale teď jsou přece zase zpátky…"

„Vypadá to tak."

„K tomu máš i pěknou švagrovou, novou firmu i tohle…,* Ray máchl rukou směrem k moři posetému plachetnicemi, „a v sobě máš ještě něco moc důležitého pro Setha. Trpělivost. I když v některých věcech je jí až příliš."

„Co tím chceš říct?"

Ray si povzdechl. „Něco ti přece jen schází, Ethane. Příliš dlouho jsi jen čekal a vymlouval se. A jestli brzy něco nepodnikneš, zase o to přijdeš."

„O co?" Ethan trhl rameny. „Já mám přece všechno, co potřebuju."

„Neptej se co, ale koho." Ray mlaskl a lehce se synem zatřásl. „Už se probuď, Ethane."

A on se opravdu probudil, ale otcovu silnou ruku ještě chvíli cítil na rameni.

Když o tom tak přemýšlel nad prvním šálkem kávy, věděl, že odpovědi na všechny ty otázky stále nenašel.

1

„Dneska se urodilo, kapitáne.“ Jim Bodine sypal kraby z koše do nádrže a jejich ostrých klepet si nevšímal, i když měl ruce od téhle práce celé zjizvené. Rukavice sice nosil, ale krabi je pokaždé rychle odrali a jejich klepeta v nich bezpečně našla díru.

Pracoval klidně, doširoka rozkročený na rozhoupané palubě, a hmouřil oči ve tváři neurčitého věku.

Ethanoví neřekl jinak než kapitáne, ale mnoho toho nenamluvil.

Ethan zamířil k další návnadě.

Záliv Chesapeake uměl být k rybářům štědrý, ale přišly časy, kdy se choval macešsky. Ethan už ho znal jako sám sebe, a někdy měl dojem, že i lépe. Záliv se táhl tři sta kilometrů podél pobřeží, ale směrem k Annapolisu byl široký jen několik kilometrů. Napájelo ho mnoho řek, které do něj ústily širokými deltami. Městečko St. Christopher’s vyrostlo na jihu marylandského pobřeží a bylo zcela závislé na přízni Chesapeaku.

Byl to Ethanův svět, který důvěrně znal a miloval.

Loď zakroužila jako tanečnice a zastavila u další návnady.

„Zase plná,“ prohodil Jim a zlehka vytáhl těžký koš na palubu.

Moře začínalo být neklidné. Ethan cítil, že se schyluje k bouři. Na východní straně zahlédl kupící se mraky. Nejvyšší čas rychle vybrat zbývající pasti. Ethan věděl, že Jim je už zase na mizině, a on sám potřeboval peníze na rozjezd loďařské firmy, kterou s bratry založil.

Vyrazili k další bóji. Retriever Simon se opíral předními tlapami o můstek a s vyplazeným jazykem pozoroval okolí. Stejně jako jeho pán byl na moři nejšťastnější.

Krabí sezóna se letos vydařila. Přicházely ale i tuhé zimy, kdy krabi pomřeli nebo v chladné vodě odmítali plavat. To pak bylo rybářům úzko, zvláště těm, kteří neměli jiný zdroj obživy. I proto Ethan začal s bratry stavět lodě.

První plachetnici už měli téměř dokončenou. A že to byla opravdová kráska zálivu, pomyslel si Ethan. Cameron už mluvil s

dalším zákazníkem – nějakým zazobaným závodníkem – takže by mohli brzy pokračovat.

Oni to dokáží, řekl si Ethan, i přes ty věčné Phillipovy pochybnosti. Znovu se zadíval na oblohu. „Pojedeme domů, Jime."

Přestože byli teprve osm hodin na vodě, Jim neprotestoval. Věděl, že z bouřky Ethan nemá strach. „Kluk už bude doma ze školy," prohodil.

„Jo." I když byl Seth poměrně samostatný, Ethan nechtěl riskovat. Kluk jeho temperamentu přitahoval vždycky maléry jako magnet.

Voda potemněla stejně jako obloha a vlny začaly zmítat lodí. Jim si zapálil cigaretu. Pomalu se blížili k nábřeží, kde bylo stále plno turistů. Teplé červnové počasí je jako vždy vylákalo z předměstí Washingtonu a Baltimoru. Pozorovali třídění krabů, ochutnávali krabí speciality a utráceli peníze v restauracích a několika málo hotýlcích, kterými se ospalý St. Chris pyšnil.

Ethanoví nijak nepřekáželi. Věděl, že právě turisté udržují jejich malé město při životě. A třeba si některý z nich zamane, že musí vlastnit ručně vyrobenou plachetnici, jakou jim tady může nabídnout jen firma Quinn.

Když zajížděli do doků, vítr zesílil. Jim vyskočil na svých krátkých nožkách a upevnil loď. Pes si na pokyn svého pána sedl na palubě a čekal, až muži vyloží náklad. Ethan zahlédl, jak k nim přichází Pete Monroe v oprané čepici a pytlovitých kalhotách. „Slušnej úlovek, Ethane."

Ethan se usmál. Měl Monroea rád, i když se o něm říkalo, že je držgrešle. Ale na nevalný zisk si stěžovali snad všichni zpracovatelé krabů.

Ethan se podrbal za uchem. „Jde to."

„Jste zpátky nějak brzy."

„Žene se bouřka."

Monroe přikývl. I dělníci na břehu se už chtěli schovat do haly. Ale Monroe byl také spoluvlastníkem blízkého bufetu a věděl, že tam turisté při bouřce zamíří na zmrzlinový pohár. „Bude jich skoro metrák, ne?" Ethan se šelmovsky usmál. „Spíš jeden a půl metráku." Znal dobře tržní cenu krabů, ale bylo mu jasné, že jako obvykle musí

vyjednávat. Zapálil si proto svůj obligátní doutník a pustil se do smlouvání.

Cestou k domu se spustil silný déšť, ale Ethan byl spokojený – za své kraby dostal dobrou cenu. Kdyby se jim po zbytek léta takhle dařilo, mohli by si příští rok založit další pasti a možná i najmout pomocníky. Ethan by přinesl peníze do firmy a pomohl bratrům platit právníka. Při té myšlence stiskl zuby.

Proč na to jen muselo dojít? Platit nějakého uhlazeného vyjednavače, aby jim pomohl očistit otcovo jméno. Lidi stejně nepřestanou žvanit, dokud si nenajdou něco ještě pikantnějšího. Kdyby šlo o něho samotného, nechal by je klidně mlít pantem podle libosti. Že prý má Seth Rayovy oči… To se raději sedře, aby toho drahého právníka zaplatil a chlapce uhájil.

Nad zálivem zahřmělo a vzápětí se déšť změnil v prudký liják. Ethan pomalu zajel k domácímu molu, protože trochu víc mokra už mu nemohlo uškodit.

Na zadní verandě si zul rybářské holínky. Matka mu mnohokrát dělala kázání kvůli blátivým šlápotám v domě. Ale bránit v tom mokrému psovi ho nenapadlo, dokud si nevšiml nablyštěných parket.

Sakra, ulevil si v duchu, ale to už zevnitř slyšel radostný štěkot, smích a vzrušený ženský hlas: „Vždyť ty jsi úplně promočený!“

Tón toho jindy klidného hlubokého hlasu donutil Ethana zastydět se. „Simone, ven! Rychle! Uschneš pěkně na verandě.“

Znovu uslyšel dětské hihňání a k tomu výkřiky chlapce. Takže jsou tu všichni, uvědomil si, a rychle skočil do komory pro kbelík s mopem.

„Ethane…“ Grace Monroeová stála ve dveřích s rukama zapřenýma o úzké boky a vyčítavě se podívala na psí stopy na setřené podlaze.

„Promiň, hned to uklidím.“ Ethan se ostýchavě díval stranou. „Zapomněl jsem, že máš dneska přijít.“

„Aha, takže jinak tady může špinavý pes běhat, jak ho napadne?“

Trhl ramenem. „Když jsem odcházel, byla podlaha taky špinavá, nenapadlo mě, že to někomu bude vadit.“ Snažil se uvolnit. Poslední dobou se mu v přítomnosti Grace nějak stahoval žaludek. „Ale

kdybych tušil, že mě takhle sjedeš, určitě bych Simona dovnitř nepouštěl.“

Zasmál se a Grace si odevzdaně povzdechla. „Tak mi dej ten kbelík, já to dodělám.“

„Ne, ne. Můj pes, můj binec. Máš tady Aubrey, ne?“

Grace se opřela o dveře. Jako obvykle se cítila unavená. I dnes za sebou měla už osm hodin práce a večer v restauraci u Shineyho ji ještě čtyři čekaly.

Často se připlazila do postele k ránu a měla dojem, že její nohy pláčou bolestí.

„Seth ji chvíli hlídá. Měla jsem dorazit až zítra, ale paní Lynleyová volala, abych k ní přišla uklidit, protože čeká návštěvu. Doufám, že ti to nevadí.“

„Jsme vděční za všechno, co pro nás můžeš udělat, Grace.“

Sledoval ji skrze řasy a znovu musel uznat, že je na ni pěkný pohled – štíhlé bronzové tělo a koruna světlých, krátce sestříhaných vlasů – připomínala ušlechtilou klisnu.

Měla tělo jako všechny ty milionářské modelky, ale na módu si nijak nepotrpěla. Pamatoval si ji jako hubenou sedmi osmiletou žábu z doby, kdy se u Quinnů v St. Chrisu objevil. Dnes jí bylo něco přes dvacet a slovo „hubená“ už k ní rozhodně nepasovalo.

Byla jak vrbový proutek, napadlo ho, a cítil, že se červená.

Usmála se a její mořsky zelené oči se vlídně zadívaly. Pohled na tak silného muže s mopem v ruce ji pobavil.

„Jakýs měl vlastně den, Ethane?“

„Šlo to.“ Setřel důkladně podlahu a pak ještě vypláchl kbelík ve dřezu. „Prodal jsem tvýmu tatínkovi celou hromadu krabů.“

Při zmínce o otci se Grace trochu zachmuřila. Už nějaký čas mezi nimi stála skleněná zeď – přesně od té doby, co se rozhodla mít dítě provdat se za Jacka Caseyho. Otec mu neřekl jinak než „ten mizerný opičák ze severu“. A vlastně měl pravdu, protože Jack se vypařil krátce před narozením malé Aubrey a s ním i Graceiny úspory, auto a část sebeúcty.

Ale dostala se z toho. Už jí bylo dobře a ona si od své rodiny nevezme ani penny, kdyby se měla udřít k smrti.

Znovu zaslechla Aubreyin smích a lítostivý pocit se vytratil. To nejdůležitější na světě měla přece v těch jasných očích a kudrnaté hlavičce vzadu v pokoji.

„Než půjdu, udělám ti večeři.“

Ethan se otočil a zadíval se na ni. Trochu se opálila a moc jí to slušelo. Na první pohled to byla vysoká, chladná blondýna s krásným tělem a pěknou tváří. Na druhý ale zahlédl stíny pod těma velkýma jantarovýma očima.

„To nemusíš, Grace. Měla bys jít radši domů a trochu si odpočinout. Večer jdeš přece ještě k Shineymu, ne?“

„Ale já mám čas… a taky jsem Sethovi slíbila opékané brambory. Bude to hned.“ Trochu se pod jeho upřeným pohledem ošila. Už dlouho si zvykala na fakt, že v ní ty jeho přemýšlivé oči probouzejí něco nechtěného. „Co je?“ chtěla vědět a přejela si dlaní přes tvář, jako by chtěla smést sazi.

„Nic. Jestli teda budeš vařit, musíš tu taky zůstat a pomoct nám to sníst.“

„Dobře.“ Grace se trochu uvolnila a šla uklidit kbelík s mopem. „Aubrey je tu s vámi moc ráda. Můžeš jít zatím za nimi, já ještě vyndám prádlo a pak se pustím do té večeře.“

„Pomůžu ti.“

„Nic takového.“ To by jí hrdost nedovolila. Oni jí přece platili, tak musí práci odvést sama. „A nezapomeň se Setha zeptat na dnešní test z matematiky.“

„A jak dopadl?“

„Další jednička.“ Mrkla na Ethana a mávnutím ruky ho zahnala do pokoje. Seth je tak chytrý kluk, pomyslela si v prádelně. Kdyby jí to takhle ve škole myslelo, mohla se naučit něco pořádného a nejen snít a nakonec roznášet talíře s jídlem. Měla by teď solidní zaměstnání, na které by se mohla spolehnout. Dokázala být jen osamělou matkou, jejíž sen o kariéře tanečnice se rozplynul jak dým.

Byl to bláhový sen, usmála se, když vytahovala prádlo ze ždímačky. Hrad z písku, jak říkala maminka, ale i tak existovaly jen dvě věci, po kterých Grace toužila – tanec a Ethan Quinn.

Nedostala ani jednu z nich.

S povzdechem vzala do ruky povlečení, které předtím svlékla z Ethanový postele, a přitiskla si ho na tvář. Teď už z něj Ethovu vůni necítila, ale mohla se alespoň na chvíli zasnít. Jaké by to asi bylo, kdyby ji také chtěl a kdyby v té posteli pod touhle střechou jednou spala s ním.

Jenže za sny si nic nekoupí, sen nezaplatí nájem ani všechny ty věci, co potřebuje malé děcko.

Grace začala rychle skládat usušené prádlo. Nebyla to žádná ostuda, že si vydělávala uklízením a roznášením piva. Alespoň něco uměla dobře a někdo ji potřeboval. To přece stačí.

Zato člověk, za něhož byla krátce provdaná, ji asi nepotřeboval vůbec. Kdyby jeden druhého milovali, ale opravdově, mohlo to být asi jiné. Jenže ona jen zoufale potřebovala k někomu patřit. Ale čím byla pro Jacka… zavrtěla hlavou, to opravdu netušila.

Asi ho chvíli silně přitahovala, a když pak otěhotněla, snažil se zachovat čestně a zavedl ji na radnici.

Nikdy s ní špatně nezacházel, nikdy se neopíjel a nechodil za jinými, jak to dělávali mnozí, kteří neměli rádi své ženy. Ale jak se Grace postupně zaoblovala a přibývala na váze, všimla si, že se v jeho očích objevilo zděšení.

A pak prostě jednoho dne zmizel beze slova rozloučení.

A nejhorší na tom bylo, že se Grace jeho odchodem vlastně ulevilo.

Jestli pro ni Jack něco udělal, pak to, že ji přiměl dospět a postavit se na vlastní nohy. A dal jí něco, co by nemohla vyvážit ani zlatem.

Zvedla prádelní koš, opřela si ho o bok a vstoupila do obývacího pokoje.

Tady ho měla, ten svůj poklad, toho zlatovlasého kudrnatého andílka s dolíčky ve tvářích. Aubrey seděla na Ethanově klíně a celá šťastná mu cosi vyprávěla. Ačkoliv rozuměl každé páté slovo z jejího drmolení, vážně pokyvoval hlavou.

„A copak potom Blázen udělal?“ zeptal se, když pochopil, že vypráví nějakou historku o Sethově štěněti.

„Olízal mi pusinku.“ Se smíchem se chytila oběma ručkama za tvářičky. Pak si sáhla na Ethanův drsný obličej a jako obvykle se smíchem zapištěla: „Jau! Fousy.“

Ethan povinně pohladil její tvářičku a také ucukl: „Jau! Ty je máš taky.“

„Ne ne. Ty!“

„Ne ne.“ Přitiskl ji k sobě a hlasitě ji líhnul na bradičku, až se rozkošnícky zavrtěla. „Ty.“

Holčička se Ethanoví vykroutila a rozdováděně skočila na Setha dole na zemi. „Seth má fousy,“ a vlepila mu mlaskavou pusinku.

To jeho mužská ješitnost už nemohla jen tak přejít. „No tak, Aub, nech toho.“ Rychle se snažil odvést její pozornost. Vzal ze země autíčko a přejel jí s ním po paži. „Teď jsi závodní dráha.“

Aubrey se pro novou hru okamžitě nadchla. Popadla auto a začala přejíždět po Sethovi, kam jen dosáhla. Když mu v zápalu hry dupla na nohu, Ethan se jen zasmál: „Byl to tvůj nápad, Sethe.“

„Pořád lepší, než se nechat ocumlávat,“ prohlásil Seth, ale přece jen stačil Aubrey zachytit dřív, než upadla.

Grace nějakou chvíli mlčky stála a pozorovala je. Muže, odpočívajícího ve starém ušáku, jak se směje na hrající si děti. A pak ty dvě malé hlavy nakloněné k sobě – jednu zlatavou a druhou, o něco tmavší, klukovsky rozčepýřenou.

Ztracený chlapec, napadlo ji a její srdce mu vyšlo naproti stejně jako první den, kdy se u Quinnů objevil. Konečně našel svůj domov.

Na střechu bubnoval déšť, puštěná televize tvořila jen zvukovou kulisu té scéně, psi spali na přední verandě.

Grace zatoužila – a cítila se přitom nepatřičně – odložit koš s prádlem, udělat těch několik kroků a posadit se Ethanoví do klína. Alespoň na chvíli chtěla být součástí toho milého výjevu.

Raději se proto rychle vytratila do kuchyně a začala si připravovat věci na vaření.

Když si za chvíli přišel Ethan pro láhev piva, maso začínalo vonět, brambory v hráškovém oleji zlátly a salát byl téměř hotový.

„Voní to skvěle,“ prohodil Ethan a chvíli tam bezradně postával. Už dlouho mu nikdo nevařil večeři, tím spíše žena. Otec se v kuchyni vyznal, ale zato mamka… Vždycky si ji dobírali, že budou

potřebovat všechny její lékařské znalosti, aby její vaření přežili ve zdraví.

„Za půl hodinky to bude. Doufám, že ti nevadí, když se najíme trochu dřív. Musím ještě Aubrey vykoupat a uložit a pak se rychle převléknout do práce."

„Já můžu jíst kdykoli, hlavně že si to nemusím uvařit sám. A taky jsem se ještě chtěl podívat do loděnice."

„A, tos mi měl říc, abych si pospíšila."

„Vždyť to takhle stačí." Ethan si lokl piva. „Nechceš taky něco k pití?"

„Ne, díky. Ale chtěla bych použít ten dresink na salát, co dělal Phillip. Vypadá o moc líp než kupovaný."

Déšť venku ustával a slunce se prodíralo mezi mraky. Grace vyhlédla oknem v naději, že uvidí duhu. „Anna bude mít zalité květiny," poznamenala.

„Aspoň nemusím vytahovat hadici. Určitě by mi utrhla hlavu, kdyby jí ty kytky uschly."

„Ani se nedivím. Vždyť si dala takovou práci, aby je stihla vysadit ještě do svatby." Grace svižně vybrala z oleje hotové brambory a vyměnila je za syrové. „Stejně to byla krásná svatba, že?" A to už se pustila do omáčky.

„Docela to vyšlo. Hlavně počasí."

„V takový den snad ani pršet nemůže." Znovu si živě představila to rozzářené odpoledne plné květin a smíchu a světlý běhoun na dvoře, po kterém šla nevěsta vstříc ženichovi.

Bílé splývavé šaty a závoj tak tenký, že jen podtrhoval krásu těch šťastných černých očí. Všude plno přátel a příbuzných. Anniny prarodiče plakali a Cameron – ten otrlý drsňák – zářil jako by vstupoval do ráje.

Jednoduchý obřad, ale přece tak romantický a dokonalý.

„Ona je nejhezčí ženská, jakou jsem kdy poznala," řekla Grace jen s lehkých nádechem žárlivosti. „Tak snědá, exotická."

„Hodí se ke Camovi."

„Vypadali jak filmové hvězdy." Grace se usmála a přimíchala k masu kořeněnou omáčku. „Když jste jim s Phillipem zahráli ten valčík k prvnímu tanci, byla to ta nejromantičtější podívaná na

světě.“ S povzdechem zamíchala salátem. „A teď jsou někde v Římě. Ani si to neumím představit.“

„Volali mi včera ráno, že prý se mají báječně.“

Grace se zasmála tím hrdelným smíchem, který ho vždycky zamrazil. „Líbánky v Římě? Aby ne.“ Začala znovu vybírat brambory z pánve a přitom si na ruku šplíchla trochu horkého oleje. Ucukla a sykla bolestí.

„Spálila ses?“ Ethan ji okamžitě chytil za ruku a pozoroval růžovou skvrnu. „Musíš si to ochladit,“ táhl ji ke dřezu.

„To nic není,“ protestovala, „to se mi stane každou chvíli.“

„Nestalo by, kdybys byla opatrnější.“ Starostlivě vraštil obočí a ruku jí držel pevně pod proudem tekoucí vody. „Bolí to?“

„Ne.“ Necítila nic, než Ethanový prsty na své ruce. Rychle se mu snažila vytrhnout, aby se neprozradila. „Přestaň, Ethane. Vždyť o nic nejde.“

„Měla by sis na to něco dát.“ Chtěl se natáhnout do linky pro náplast, zvedl hlavu a vtom se jejich oči setkaly. Ethan se vždycky snažil vyhnout takovému kontaktu, protože ty zlaté flíčky v jejích zelených duhovkách ho hypnotizovaly. Musel si připomenout, že se dívá na Grace, která s ním vyrostla, na Aubreyinu matku, na přítelkyni, která mu ve všem důvěřuje…

„Měla bys na sebe dávat lepší pozor,“ řekl ostřeji, protože se mu slova jen těžko drala z hrdla ven. Grace voněla po citrónech.

„Nic mi není.“ Cítila se příjemně i zoufale zároveň. Stále držel její ruku, jako by byla z křehkého skla, a díval se na ni, jako by měla méně rozumu než její dvouletá dcerka. „Spálí se mi brambory.“

„Ó. Hm.“ Ethan se tvářil strnule, protože si na pár vteřin představil, že ty její rty by mohly chutnat stejně sladce, jak vypadají. Srdce mu prudce bušilo, když se odvrátil, aby našel mast na spáleniny. Tenhle pocit neměl rád, líbilo se mu, když věci probíhaly klidně a hladce. „Stejně si to ošetři.“ Položil mast na linku a začal ustupovat. „Jdu říct dětem, aby si před večeří umyly ruce.“

Chopil se koše s prádlem a zmizel.

Grace pomalu zavřela tekoucí vodu, odstavila pánev a natřela si skvrnku mastičkou. Když ji vrátila na své místo, opřela se vyčerpaně o pult a znovu pohlédla z okna. Duhu ale nikde nezahlédla.

2

Sobotě se nemohlo rovnat nic. Tedy pokud to nebyla poslední sobota školního roku, od níž se všechny další dny mění v jednu zářivou barevnou kouli.

V sobotu mohl strávit celý den na lodi spolu s Ethanem a Jimem, i když to byla práce jen pro pořádné chlapy. Seth v čepici s kšiltem, frajerských brýlích a tričku s nápisem Akta X si tak rozhodně připadal. Zachytil hákem za další bójku a přitáhl jejich loď blíž. Cítil, jak se mu svaly přece jen začínají rýsovat pod kůží.

Pak chvíli pozoroval Jima, jak hází starou návnadu rozčíleným rackům – super! – a vysypává kraby z těžkého koše do vany s vodou. Uvažoval, že by to taky v klidu dokázal, protože se těch potvor dávno přestal bát.

Zatím měl ale na starosti novou návnadu z odporných rybích zbytků a vyhazování prázdného koše, kontrolu lan a hlídku na cestě k další bóji. ,

Už uměl rozeznat mezi kraby samce od samic. Jim mu ukázal, že kluci mají na spodku krunýře kresbu ve tvaru penisu a holky zas načervenalé konce klepet, jako by si barvily nehty. Často také viděl, jak se krabi páří. Zůstávali do sebe zaklesnutí celé dny, takže se jim to muselo líbit. Ethan řekl, že mají svatbu, a když se na to Seth jen ušklíbl, Ethan udiveně povytáhl obočí.

Seth si ale přece jen později ve školní knihovně něco o krabech vyhledal a pochopil, co tím Ethan myslel. Krabí samice se může pářit jen při posledním převlékání krunýře, dokud je její skořápka ještě měkká, a samec ji chrání svým tělem tak dlouho, dokud jí nový krunýř neztvrdne. Protože se navíc může pářit jen jednou, opravdu to svatbu připomínalo.

Seth si vzpomněl na svatbu Camerona se slečnou Spinelliovou – s Annou –jak jí teď začal říkat. Všichni byli nastrojení a nadělali hrozně povyku kvůli kytkám, hudbě a jídlu. Nechápal to. Někdy měl dojem, že se lidi berou jen proto, aby spolu mohli spát, kdy je napadne, a přitom se u toho tváří tak slavnostně.

Ale i tak to byl hezký den. Seth vlastně ještě nic takového nezažil.

Spíš míval občas strach, co se tím vlastně u nich změní, když bude v domě bydlet ženská. Anna nebyla špatná ani jako sociální pracovnice. Vždycky s ním jednala na rovinu, ale přece jen to byla ženská.

Jako jeho matka.

Sethovi se zatmělo před očima. Kdyby si na ni dovolil myslet – na její chlapy, drogy, na ty malé špinavé kamrlíky – zkazil by si den. A že takových krásných slunečných dnů do svých deseti let mnoho **nezažil,** nehodlal to riskovat.

„Snad jsi tam neusnul, Sethe?“

Ethanův hlas vrátil Setha do přítomnosti. Slunce **se“** odráželo od hladiny, na níž poskakovaly oranžové boje. „Jen jsem se zamyslel.“

„To já radši moc nepřemejšlím.“ Jim se chopil koše a začal přesýpat kraby. „Mohla by mě rozbolet hlava.“

„Jé,“ zvolal Seth při pohledu do kádě, „tady se jeden začíná svlékat.“

Jim si odfrkl a vytáhl kraba s puklým krunýřem. „To bude mít zejtra někdo nejspíš krabí toust k svačině.“ Mrkl na Setha a zazubil se. „Možná zrovna já.“

Blázen, který si pořád ještě svoje jméno zasluhoval, začal očichávat okraj krabí nádrže a způsobil mezi těmi tvory nemalý rozruch. Když po něm ale chňaplo první větší klepeto, štěně s vytím uskočilo. „Toho psa,“ řekl Jim se smíchem, „ale taky hlava od myšlení bolet nebude.“

Když odevzdali úlovek a vysadili Jima na břeh, Ethan poodstoupil od řízení a navrhl: „Stavíme se ještě v naší loděnici, nechtěl bys to zkusit?“

I přes sluneční brýle Ethan poznal, jak se Seth zatvářil, protože překvapeně pootevřel ústa. Ale vzápětí trhl ramenem, jako by něco takového dělal běžně. „Klidně,“ a zpocenými dlaněmi se chopil kormidla.

Ethan stál vedle něho a pozorně sledoval okolí. Záliv byl sice plný svátečních jachtařů, ale chlapec se to přece jednou musel naučit. Každý kluk ze St. Chrisu musel umět řídit loď.

„Trochu doprava, nebo nám támhleten námořník urazí můstek.“

Seth se zadíval na blížící se jachtu a její posádku a pak si odfrkl: „To proto, že víc sleduje tu holku v bikinách než vítr.“

„Hm, ale sluší jí to v nich.“

„Nechápu, proč chtěj všichni chlapi koukal na velký prsa.“

Ethan se přemohl a místo smíchu jen Střízlivě přikývl. „Asi proto, že je sami nemáme.“

„Já rozhodně žádný nechci.“

„Tak si pár let počkej,“ zamumlal Ethan a trochu se ošil. Co si vlastně počnou, až kluk půjde do puberty? Někdo s ním bude muset promluvit… o těch věcech. Seth sice o sexu jistě věděl víc než dost, ale jen o tom špinavém, pokoutním, takovém, co i Ethan příliš brzy poznal.

Někdo by mu měl co nejdříve říct, jak by to mělo a mohlo být správně.

Ethan doufal, že to nepadne na něho.

To už ale zahlédl jejich stodolu přestavěnou na malou lodařskou dílnu, se zbrusu novým dokem vzadu, a pocítil osten pýchy.

„Trochu uber. Zajeď tam pomalu.“ Položil ruku na Lethovu, aby mu pomohl manévrovat. Ucítil, jak selu ni Seth škubl a za chvíli se zase uvolnil. Ještě pořád měl problémy s nečekanými doteky, uvědomil si li han. Ale lepšilo se to. „Výborně, ještě trochu vpravo.“

Když loď lehce narazila do pilíře, Ethan vyskočil na molo, aby ji uvázal. „Šlo ti to dobře,“ prohodil a pohybem ruky dovolil Simonovi seskočit z paluby. Neohrabaný Blázen se po chvilce nerozhodného váhání odvážil za ním. Když byl bezpečně na molu i Seth s mrazicím boxem, vydali se všichni společně k zadním vratům stodoly.

Ty už byly dokořán otevřené a zevnitř se linula dojemná píseň Raye Charlese. Ethan odložil mrazák . S rukama v bok se zadíval na společné dílo.

Plášť lodi už byl dokončený – však na něm také Cam pracoval do úmoru, aby stihl sesadit a dokonale zabrousit všechny latě ještě před odjezdem do Itálie. A na výsledek mohl být pyšný.

Desing navrhl Ethan, Cameron dodal několik nápadů. Ručně vyráběná plachetnice tohoto typu sice vyjde klienta dráž, ale zato se bude moci spolehnout na její rychlost a stabilitu. Ethan zákazníka dobře znal a věděl, že si potrpí na kvalitu stejně jako na vzhled.

Seth pomáhal s natíráním surového dřeva směsí terpentýnu a lněného oleje. Držel se statečně, i když to byla velmi namáhavá práce.

Zbývalo dokončit ještě prostornou kajutu, protože zákazník chtěl brát na výlety i rodinu a přátele. Ethan musel uznat, že týkové dřevo, na kterém jejich klient trval, bylo sice drahé, ale nádherné. Ethan původně navrhoval borovici nebo cedr, ale on to neplatí.

Bratr Phillip, svlečený do půl těla r. s čepicí na bronzových vlasech, připevňoval pomocí elektrického šroubováku prkna na palubě.

„Tak jak to jde?“ křikl na něho Ethan.

Phillip zvedl hlavu a na jeho andělské tváři se objevil výraz mučedníka. Zlatohnědé oči se dívaly sklesle. Potil se. Těsně před Ethanovým příchodem uvažoval o tom, proč si zaměstnanec významné reklamní agentury jako on hraje na tesaře.

„Je tady horko jak v pekle. Máš v tom boxu něco studeného nebo aspoň mokrého? Potřebuj u doplnit tekutiny.“

„Stačí přece otočit kohoutkem ve sprše a máš tekutiny dost.“ Ethan se sehnul a vyndal z přenosné chladničky plechovku pepsicoly. „To už bys mohl umět.“

„Brr, kdoví co v té vodě je.“ Phil chytil plechovku, kterou mu Ethan hodil, a zaškaredil se při pohledu na její etiketu. „Tady aspoň napíšou, které chemikálie tam přidali.“

„Je mi líto, vodu značky Evian už stačil vypít Jim. Však víš, jak si na tyhle věci potrpí,“ dobíral si ho Ethan.

„Trhni si,“ odsekl mírně Phil a hltavě se z plechovky napil. Ethan mezitím přistoupil k lodi a prohlížel si bratrovu práci.

„Hm, slušný,“ zhodnotil.

Dík, šéfe, dostanu přidáno?“ jasně, dvakrát tolik, než jsi bral doteď. Seth je výborný počtář. Sethe, kolik je šup krát šup?“

„Šup na druhou,“ odpověděl Seth s úsměškem.

I Seth a pošilhával po elektrickém šroubováku, na který, stejně jako na ostatní nářadí, dosud nesměl sáhnout.

„Hm, tak to už mám na ten výlet na Tahiti.“

„Tak si běž dát sprchu –jestli ti teda ta voda připadá dobrá aspoň na mytí. Já to tady vezmu za tebe.“

Pro Phila to bylo silné pokušení, ale dobře věděl, že bratr má za sebou také dlouhý pracovní den.

„Ještě pár hodin vydržím.“

„Prima.“ Nic jiného ani Ethan nečekal. Phil si sice věčně stěžoval, ale dalo se na něho spolehnout. „Myslím si, že tu palubu ještě dneska doděláme.“

„Můžu taky…?“

„Ne,“ řekli oba současně, protože správně předvídali Sethovu otázku.

„Proč sakra ne?“ zlobil se. „Nejsem snad tak pitoměj, abych někoho provrtal šroubem!“

„Protože si s tím šroubovákem rádi hrajem sami,“ usmál se Phillip. „A taky proto, že jsme větší.“ Sáhl do kapsy pro peněženku a vytáhl pětidolarovku. „Tady máš. Skoč ke Crawfordovi pro nějakou vodu, a když nebudeš kňourat, můžeš si za zbytek koupit zmrzlinu.“

Seth sice nekňoural, ale neodpustil si poznámky o zneužívaných otrocích. Pak teprve zavolal Blázna a vyběhl ven.

„Měli bychom si někdy udělat čas a naučit ho s tím nářadím pracovat,“ řekl Ethan. „Vždyť je šikovný.“

„Je, ale já jsem ti chtěl v klidu něco říct. Ozval se ten najatý detektiv, že se Gloria DeLauter objevila tady nedaleko v Nags Head.“

„Takže asi míří na jih,“ Ethan se zadíval bratrovi do očí. „A už ví, kde ji najdeme?“

„Ne. Prý se pohybuje z místa na místo a rozhazuje peníze.“ Ušklíbl se. „Aby ne, když jí dal otec za kluka takový balík.“

„Nezdá se teda, že by se o Setha nějak zajímala…“

„Asi jako zaběhlá kočka o mrtvý kotě,“ odfrkl si Phil. Nikdy se s Glorií DeLauterovou nesetkal, ale znal ji dobře. A byla mu odporná. Jeho vlastní matka se k němu kdysi chovala stejně – pokud se vůbec objevila doma.

„Jestli ji ale nenajdeme," dodal, „nikdy se o tátovi a Sethovi pravdu nedovíme."

Ethan přikývl. Věděl dobře, že se Phillip hned tak nevzdá a že je to tak dobře. Jen ho občas děsila myšlenka, co si pak s tou pravdou vlastně počnou.

Po čtrnáctihodinovém pracovním dni toužil Ethan po sprše a studeném pivu, a tak si dal raději obojí najednou. Večeři si pak zanesl na zadní verandu, aby si trochu užil ticha před soumrakem. Uvnitř zatím Phil se Sethem sváděli bitvu o to, zda má mít přednost videofilm se Schwarzeneggerem nebo s Costnerem.

Ethan si v duchu sázel na Arnolda.

Platilo nepsané pravidlo, že sobotní večer tráví se Sethem Phillip, a tak si mohl Ethan vybrat, jestli se k nim připojí anebo vyrazí ven, i když to dělával velmi zřídka.

Dřív trávil večery převážně ve svém útulném domku, po kterém se mu nepřestávalo stýskat. Mladý pár, kterému ho pronajal, sice neustále vychvaloval jeho polohu, pohodu i soukromí, ale to na věci nic neměnilo. Nedalo se nic dělat, nájemné potřebovali, dokud se všechno nevyřeší a nezaplatí právníci. Ale především musel zůstat proto, že dal slib. Měli žít přece všichni pod jednou střechou a společně se starat o Setha, aby jim mohl být natrvalo svěřen.

Tiše seděl v houpacím křesle a poslouchal, jak se začínají probouzet noční ptáci. Musel na chvíli usnout, protože najednou přišel živý sen.

„Tys byl vždycky větší samotář než ostatní," promuvil Ray. Opíral se zády o zábradlí a bílé vlasy mu vlály v mírném větru. „Vždycky jsi rád řešil o samotě svoje problémy a obíral se svými myšlenkami."

„Dřív jsem mohl zajít za tebou a mamkou. Ale člověk musí nejdřív vědět, kde je zakopaný pes."

„A co teď?" Ray se zadíval synovi do očí.

„Teď to asi ještě nevím. Seth si tady dobře zvyká. Už to není jako ty první týdny, kdy to vypadalo, že každou chvíli zmizí. Tvoje smrt ho asi zasáhla stejně jako nás, protože už začínal věřit, že se něco mění k lepšímu."

„Hm, užil si svoje, než sem přišel. Ale pořád to nebylo tak zlé jako to, co jsi prožil ty, Ethane.“

„Málem nepřežil.“ Ethan vytáhl svůj večerní doutník a zapálil si. „Pořád se mi vrací ten pocit, stud a strach z toho, co zase přijde.“ Trhl rameny, aby tu vzpomínku setřásl. „Seth je o něco mladší, než jsem byl tehdy já. Snad dokáže líp zapomenout. Jen když se nebude muset znova setkat se svou matkou.“

„Tomu se nejspíš nevyhne, ale rozhodně v tom už nebude sám. Vy jste přece vždycky dokázali jeden druhého podržet.“ Ray se usmál a tvář měl rázem zbrázděnou vráskami. „Mně spíš děláš starosti ty, Ethane, jak tady tak sedíš sám v sobotu večer.“

„Mám za sebou dlouhý den.“

„Když mi bylo jako tobě, pokračoval takový den ještě dlouhou nocí. Vždyť je ti teprve třicet, proboha. Vyhřívat se v létě na terase je přece zábava pro staré dědky. Co se třeba jen tak projet a jen tak někde zastavit?“ Mrkl jedním okem. „Nejspíš oba víme, kde by to mohlo být, ne?“

Výkřiky a náhlá střelba ze samopalů vytrhly Ethana ze sna. Chvíli strnule zíral na zábradlí před sebou. Nikdo tam nebyl. Jistěže ne, musel usnout v křesle a filmová přestřelka ho probudila.

Ale najednou si všiml, že v ruce drží zapálený doutník. Mohl to opravdu udělat ve spánku? Nesmysl. Musel si zapálit předtím, než usnul, a ani to nepostřehl.

Jak ale dokázal usnout, když se mu vůbec spát nechtělo? Naopak, byl neklidný a podrážděný, než aby spal nebo vysedával u videa. Na cestě pro další pivo do lednice se zastavil a zaklel. Ne, opravdu se radši trochu projede a uvidí, kde skončí.

Grace už skoro necítila nohy. Ty zpropadené podpatky, které musela nosit k číšnické uniformě, udělaly své. Ve všední den si přece jen mohla tu a tam boty vyzout anebo si na chvíli sednout, ale v sobotu večer byl u Shineyho vždycky nával, a tak se celou směnu nezastavila.

Svižně vykládala prázdné sklenice a talíře z vozíku a zároveň hlásila u baru nové objednávky: „Dvakrát bílé, dvě piva, gin s tonikem a soda s citrónem.“

Musela zvýšit hlas, aby ji přes rámus, který dělali tři pochybní muzikanti, bylo vůbec slyšet. Shiney ale nechtěl za kapelu víc utrácet a lidem její úroveň asi nevadila, protože parket byl narvaný.

Grace se prodírala úzkou uličkou zpátky mezi stoly a doufala, že skupinka mladých turistů, na které se usmívala, nebude skoupá na spropitné.

Přestávku měla mít za deset minut, ale stále jí to připadalo spíš jako deset let.

„Ahoj, Grácie.“

„Jak se vede, Curtisi? Ahoj, Bobbie.“ Kdysi v dávné minulosti s těmi dvěma chodila do školy. Teď pracovali v konzervárně jejího otce. „Co si dáte? Jako obvykle?“

„Jo, dvě piva,“ řekl Curtis a plácl Grace jemně po zadku. Od něj to bylo takové neškodné přátelské gesto a Grace už neprotestovala. To někteří cizinci se chovali mnohem dotěrněji. „Jak se má ta tvoje pěkná děvenka?“

Grace se usmála, protože tahle otázka ji vždycky potěšila. „Je každým dnem hezčí. Ty piva vám donesu hned.“

Právě se potýkala s dalším vozíkem, když do místnosti vešel Ethan, a málem ho překvapením převrhla. V sobotu večer se tady nikdy neobjevil. Občas se zastavil v týdnu a v klidu si vypil svoje pivo, ale ještě nikdy nepřišel v době, kdy tu byl takový nával.

Na první pohled by v džínách a bílém tričku působil jako každý jiný muž v lokále. Ale Grace věděla, že je jiný – alespoň pro ni určitě.

Snad to bylo tím štíhlým svalnatým tělem, které se pohybovalo s grácií tanečníka, a přece tak mužně. Jako by stál neustále na palubě lodi. Anebo tou téměř krásnou tváří s výraznými kostmi a vážnýma jasnýma očima…

Obsloužila několik hostů, vzala od nich peníze a koutkem oka sledovala, jak se vsunul mezi chlapy u baru právě v místě, kde předávala objednávky. Na vytouženou přestávku ihned zapomněla.

„Třikrát točený, láhev Michiganu a Stoličné.“ Nervózně si otřela ruce do zástěry. „Ahoj, Ethane.“

„Je tady ale dneska rušno.“

„Jako v sobotu večer. Mám ti najít stůl?“

„Ne, takhle je mi dobře.“

Barman měl plné ruce práce a Grace si mohla trochu vydechnout. „Steve tě za chvilku obslouží.“

„Já nikam nespěchám.“ Obvykle se snažil nemyslel na to, jak Grace vypadá v té kratičké minisukni, nekonečně dlouhé nohy v síťovaných punčochách a na vysokých podpatcích. Ale dnes večer byl v takové náladě, že si to nemohl odpustit.

Teď by dokázal Sethovi snadno vysvětlit, co všichni mají na těch ženských prsou. Gracein hluboký výstřih odhaloval právě tu podstatnou, sladce něžnou křivku jejích malých pevných ňader.

V tu chvíli zoufale zatoužil po pivu.

„Máš vůbec kdy si sednout?“

Chvíli neodpovídala, protože ji ten jeho upřený poli led docela vykolejil. „Já, hm… ale jo, zrovna teď bych si mohla udělat přestávku.“ Ztěžklýma rukama naložila nové nápoje na tác. „To vždycky chodím ven, co nejdál od toho randálu,“ kývla hlavou směrem k muzikantům. Ethan se chápavě usmál.

„Copak takhle hrajou pořád?“

„Často ještě hůř,“ teď už téměř uvolněně odnášela drinky k zákazníkům a Ethan ji nad svou sklenicí piva tiše pozoroval. Jak se lehce vlní v bocích, jak krčí kolena, když pokládá tác…

Nesouhlasně přihmouřil oči, když ji Curtis zase plácl po zadku, a pak ještě o něco víc. To ji chňapl za ruku nějaký cizí chlap a táhl ji k sobě. Grace se taktně usmála a zavrtěla hlavou. To už Ethan vstával ze židle, i když vůbec netušil, co chce udělat. Muž ji ale naštěstí v tu chvíli pustil.

Když se vrátila k baru, pro změnu ji chytil za ruku on. „Dej si tu pauzu.“

„Cože? Já…“ To už táhl překvapenou Grace ke dveřím. „Ethane, já ale musím…“

„Říkám, dej si pauzu,“ odsekl a rozrazil dveře ven.

Byla jasná, vlahá noc. Jakmile se za nimi dveře zabouchly, hospodský hluk se změnil ve vzdálený šum, kouř, pach piva a potu v nepříjemnou vzpomínku.

„Myslím, že by sis měla najít jinou práci.“

Užasle na něho zírala. Ta věta z jeho úst zněla víc než podivně, ale ten drsný tón ji vysloveně urážel. „Prosím?“

„Slyšelas dobře, Grace.“ Vrazil si ruce do kapes, protože ji nechtěl znovu tak chytit. „Není to správné.“

„Není to správné?“ opakovala v šoku.

„Proboha, vždyť jsi máma. Co máš co dělat v takovém lokále, v tomhle oblečku a k tomu se nechat osahávat! Vždyť ten chlap ti málem strčil hlavu do výstřihu.“

„To snad ne.“ Protože nevěděla, jestli se má smát nebo zlobit, zavrtěla nevěřícně hlavou. „Proboha, Ethane, vždyť se jen choval jako typický opilec. Docela neškodně.“

„A Curtis tě plácal po zadku.“

Teď už ji opravdu rozčiloval. „Kdyby mi to vadilo, určitě by přes tu ruku dostal.“

Ethan se zhluboka nadechl. Když už s tím jednou začal, musel to dokončit. „Prostě bys neměla běhat polonahá v noci po baru a plácat chlapy přes ruce. Měla bys být doma s Aubrey.“

Její výraz se změnil z podrážděnosti v otevřený vztek. „Aha, takže já ti děkuju za tvůj názor. Ale pro tvoji informaci, kdybych nepracovala – ať se propadnu, jestli jsem polonahá – žádný domov bychom neměly.“

„Máš přece práci,“ řekl zarytě, „uklízíš lidem domy.“

„Přesně tak, uklízím, roznáším pivo a příležitostně udím kraby. Taková já jsem všestranná. A taky platím nájem, pojištění, lékařské účty a hlídání děcka, kupuju jídlo, šaty a benzin. Umím se postarat o sebe i o své dítě a nepotřebuju, aby mi někdo chodil kázat, co je a není správné.“

„Chtěl jsem jen říct…“

„Slyšela jsem, co jsi chtěl říct.“ Nohy ji nesnesitelně bolely a celé přetažené tělo o sobě dávalo vědět. Přesto ji nejvíc ubližovalo pohrdání, s nímž se na její práci díval on. „Roznáším tady pití a nechávám chlapy okukovat moje nohy. Třeba mi přidají na dýšku,

když se jim budou líbit. A já za to budu moct Aubrey koupit něco pěkného, co ji rozesměje. Tak ať jim klidně lezou oči z důlků. A kdyby mi pánbůh ještě ráčil nadělit něco tady do toho výstřihu, vysloužila bych si třeba ještě nějaký ten dolar navíc.“

Ethan se odmlčel, aby si trochu srovnal myšlenky. Ve tváři byla zlostí celá uzardělá, ale v očích měla takovou únavu, že mu to lámalo srdce. „Prodáváš se moc lacino, Grace,“ odpověděl už tišeji.

„Já vím moc dobře, za kolik stojím, Ethane, do posledního centu,“ trochu vystrčila bradu. „A moje pauza už skončila.“

Prudce se otočila na patě a vpadla zpátky do toho hluku a kouře.

3

„Ještě zajíčka.“

„Dobře, dobře, přineseme taky zajíčka.“ To je zase výprava, pomyslela si Grace. I když se Aubrey chystala jen na pískoviště za domem, chtěla mít s sebou všechny své plyšové kamarády.

Grace si musela vzít na pomoc velkou nákupní tašku. Uvnitř už čekal medvěd, dva psi, ryba a mourovatý kocour. Teď přibyl i zajíček. Grace pálily oči z nevyspání, ale přece se neubránila úsměvu, když se Aubrey pokoušela tašku zvednout.

„Já to vezmu, zlatíčko.“

„Ne, já sama.“

To byla poslední dobou její nejčastější věta, uvědomila si Grace. Její dcerka chtěla za každou cenu všechno zkusit sama, i kdyby bylo jednodušší nechat si pomoci. Po kom to asi má? Grace se musela usmát.

„Fajn, tak je dopravíme ven.“ Otevřela síťované dveře na zadní verandu, které zaskřípěly a připomněly jí, že zapomněla naolejovat panty. Pak počkala, až Aubrey vyvleče tašku přes práh.

Grace oživila verandu světle modrým nátěrem a květníky s bílými a růžovými pelargoniemi. Malý pronajatý domek sice považovala za dočasný domov, ale nechtěla si v něm tak připadat.

Byl to přece jejich opravdový domov, alespoň do chvíle, než bude moci složit zálohu na vlastní dům.

Prostor uvnitř zvětšila tím, že pokoje zařídila jen minimálním množstvím nábytku z výprodeje, který také nově natřela nebo potáhla.

Rozhodující ale bylo, že domek měl dvě ložnice a ona mohla Aubrey dopřát vlastní pokojík. Barevný romantický pokoj s hezkými záclonkami, tapetami a hračkami. Už teď těžce nesla představu, že brzy bude muset rozložit dětskou postýlku a pořídit Aubrey velký gauč.

„Nehapej," varovala ji Grace, a Aubrey opatrně sestupovala po chodech. Jakmile ale sešla dolů, s výskotem se rozběhla k písku a tašku s hračkami vlekla za sebou. Grace byla pyšná na to malé pískoviště, které dokázala sbít ze zbytkového dřeva, obrousit a natřít na červeno. Jednoho dne, slibovala si, bude ale Aubrey mít skutečného pejska namísto plyšového a pokoj dost velký na to, aby si za chladnějších dnů mohla zvát na návštěvu kamarády.

Grace si dřepla vedle pískoviště, kde už Aubrey vyrovnávala k bábovkám svoje zvířátka. „Budeš si tady hezky hrát a já posekám trávu, ano?"

„Ty taky hrej," usmála se na ni Aubrey, až se jí objevily důlky ve tvářích.

„Za chviličku," Grace pohladila holčičku po zlatých lokýnkách. Stále se nemohla nabažit dotýkání toho malého zázraku, který pocházel z ní samotné. Než vstala, rozhlédla se kolem, zda děcku nehrozí nějaké nebezpečí.

Všimla si, jak se na plotě ke Cutterovým pěkně rozrostla okrasná réva, která jistě koncem léta plot zaplaví květy. U sousedů zatím nebylo vidět živáčka. V tuhle časnou hodinu v neděli jistě ještě lenošili v postelích. Jejich nejstarší dcera Julie byla Graceina spolehlivá slečna na hlídání.

Grace také neušlo, že její matka Ireně v sobotu zase tak dokonale vyplela květinové záhony. Provinile se zadívala do zadní části jejich dvorku, kam spolu s Aubrey nasely mrkev, fazole a nějaká rajčata. Na ten plevel si musí udělat čas, hned jak poseká trávník vysoký

téměř po kotníky. I když měla domek jen pronajatý, nemohla dopustit, aby lidé říkali, že se o něj nedokáže postarat.

Sundala přehoz z prastaré motorové sekačky a zkontrolovala množství benzinu v nádrži. Pak uchopila oběma rukama startovací šňůru a trhla jí. Ozvalo se jen jakési zakašlání.

„No tak, přece mě zase nebudeš trápit.“ Grace by už ani nespočítala, kolikrát byla ta mašina v opravě. Procvičila si bolavé rameno a trhla šňůrou ještě několikrát, než s ní naštvaně mrskla zpět a stiskla si unavená víčka.

„Nějak to zlobí, že?“

Grace se prudce otočila. Po včerejší výměně názorů by tu Ethana rozhodně nečekala. Vůbec ji nepotěšil, zvlášť když byla rozhodnutá, že mu hned tak neodpustí. A navíc v těch starých šortkách a sepraném tričku musela vypadat děsně.

Kruci, je přece oblečená na zahradu, a ne do společnosti.

„Já to zvládnu.“ Opřela se nohou o sekačku a trhla startérem ještě jednou. Motor téměř naskočil.

„Nech ji trochu odpočinout, nebo se zahltí.“

Tentokrát Grace nebezpečně zasyčela. „Snad umím zacházet s vlastní sekačkou!“

„Jasně, ale když nejsi naštvaná.“ Už nějakou chvíli stál na dvorku a pozoroval ji. Pohybovala se jak laň na těch dlouhých údech, kterým slunce začínalo dávat barvu, a zlaté vlasy jí vířily kolem hlavy.

„Já nejsem naštvaná,“ odsekla netrpělivě. Ethan se jí ale stále díval do očí.

„Poslyš, Grace…“

„Ethaneeee!“ Aubrey se s nadšeným výkřikem vyškrábala z pískoviště a s rozpřaženýma ručkama mu běžela naproti.

Chytil ji, zvedl do výšky a zatočil s ní dokola. „Ahoj, Aubrey.“

„Pojď si hrát.“

„Víš, já…“

„Pusu!“

Našpulila rtíky s takovou rozhodností, že se musel zasmát a přátelsky ji líhnout.

„Tak.“ Vyklouzla mu z náruče a běžela zpátky na písek.

„Víš, Grace, omlouvám se, jestli jsem to včera přehnal.“

To, že se tak hezky choval k její dceři, ji přece nemohlo obměkčit. „Jestli?“

Přešlápl z nohy na nohu. „Chtěl jsem jen říct…“

Jeho proslov přerušila Aubrey, která se vrátila se svými nejmilejšími pejsky. „Pusu,“ nařídila a zvedla je nahoru k Ethanoví. Poslechl a počkal, než zase odběhne.

„Chtěl jsem…“

„Vždyť už jsi řekl, co jsi chtěl.“

Je tvrdohlavá, povzdechl si Ethan v duchu. Vždycky byla. „Asi jsem se špatně vyjádřil. Já moc mluvit neumím. Prostě mě jen trápí, že se tolik dřeš.“ Trpělivě se odmlčel, když si Aubrey přišla pro pusu ještě s medvídkem. „Mám o tebe jen trochu strach, to je celé.“

Grace naklonila hlavu ke straně. „A proč?“

„Proč?“ Ta otázka ho znejistěla. Dal pusu králíčkovi, kterým ho Aubrey plácala do stehna. „No, já… protože…“

„Protože jsem ženská?“ odpověděla za něho. „A svobodná matka? Protože si můj otec myslí, že mu kazím pověst, když jsem se musela vdávat a pak zase rozvádět?“

„Ne.“ Přistoupil k ní o krok blíž a nepřítomně políbil i kočku, kterou mu Aubrey nastavila. „Protože tě znám víc než půl života, a jsi teda jeho součástí. Protože asi nechceš vidět, že by ti někdo chtěl ulehčit život.“

Cítila, jak roztává, a už se chystala mu za tu péči poděkovat, ale pak to všechno zkazil.

„A protože se mi nelíbí, jak tě chlapi osahávají.“

„Osahávají?“ Zlostně trhla hlavou. „Tak to teda ne, Ethane. A kdyby si to dovolili, bránila bych se.“

„Tak se zase nevztekej.“ Poškrábal se na bradě a vzdychl. Proč se vlastně hádá se ženskou, stejně nikdy vyhrát nemůže. „Přišel jsem se ti omluvit, tak bych třeba mohl…“

„Pusu!“ dožadovala se zase Aubrey a začala se škrábat nahoru do jeho náruče.

Ethan ji bezmyšlenkovitě popadl a líbnul ji na tvář. „Chtěl jsem říct…“

„Ne, mámě pusu.“ Aubrey ho začala tahat za rty. „Pusu mámě.“

„Aubrey!“ zděsila se Grace a chtěla vzít dcerku z Ethanová náručí. Ale Aubrey se ho držela jako klíště. „Dej už Ethanoví pokoj.“

Aubrey změnila taktiku. Položila si hlavu na Ethanovo rameno, sladce se usmála a ruku mu ovinula kolem krku. „Mamince pusu,“ zapípala a upřela na něho blankytné oči.

Kdyby se Grace zasmála a netvářila se tak zaraženě, asi by ji jen povinně líbnul na čelo. Ale když viděl, jak zrůžověla a vyhýbá se jeho pohledu, nemohl odolat.

Vzal ji za rameno a přitáhl ji blíž. Sklonil se a jemně ji políbil na rty. „Vyřešíme to radši takhle,“ dodal.

Nevyřešili. Graceino srdce ztěžka zabušilo. Ten letmý dotek mohla sotva považovat za skutečný polibek, ale stačil k tomu, aby zatoužila po dalším.

Ethan si uvědomil, že za celou tu dobu, co Grace zná, ji nikdy na ústa nepolíbil, a nechápal, proč mu to tak dlouho trvalo. Zároveň dostal strach, že se tím všechno nějak změní.

Aubrey radostně zatleskala ručkama, ale on to stěží slyšel. Stále se díval do těch nádherných zelených očí, které byly tak blízko, že stačil nepatrný pohyb a mohl Grace políbit znovu. Rty se jí zachvěly.

„Ne, já taky!“ Aubrey přitiskla svou měkkou pusinku nejprve na matčinu, pak na Ethanovu tvář. „Budeme si hrát!“

Grace sebou trhla jako loutka na provázku. Růžový mrak, který jí na chvilku zatemnil mozek, se rozplynul. „Hned, hned,“ vydechla. Vzala Aubrey a postavila ji na zem. „Běž zatím postavit hrad, ve kterém bychom spolu mohly bydlet.“ Plácla Aubrey jemně po zadečku.

Když dítě odběhlo, odkašlala si. „Jsi na ni vážně moc hodný, Ethane.“

Pochopil, že v dané chvíli budou kapsy nejlepší místo pro jeho nejisté ruce. „Když ona je tak milá,“ Ethan se otočil za Aubrey na pískovišti.

„A taky pěkné číslo.“ Grace se snažila vrátit na pevnou zem. „Ethane, co kdybychom na tu včerejší noc zapomněli. Já vím, že jsi to myslel dobře, ale život prostě nebývá takový, jaký bychom ho chtěli.“

Pomalu se otočil a znovu se na ni tak soustředěně zadíval. „A co bys chtěla ty, Grace?“

„Aby Aubrey měla hezký domov a rodinu. A myslím, že to zvládnu.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, já myslím, co bys chtěla jen pro sebe.“

„Kromě ní?“ Zadívala se k písku a usmála se. „To už si ani nepamatuju. Zrovna teď chci mít posekaný trávník a záhon bez plevele. Ale díky, že ses zastavil.“ Otočila se, aby se znovu pokusila nastartovat sekačku. „Uklidit vám přijdu zítra.“

Zmlkla, když ji zezadu chytil za ruku.

„Já tu trávu posekám.“

„Zvládnu to sama.“

Vždyť to ani nenastartuje, pomyslel si, ale raději to nahlas neřekl. „Já vím. Ale taky to můžu udělat já.“

Raději se neotočila, aby nemusela znovu riskovat, že se u něho ocitne tak blízko. „Máš přece své práce dost.“

„Grace, to se tu budem kvůli trávě dohadovat celý den? Už jsem to mohl mít dvakrát posekané a ty zatím zachráníš fazole před plevelem.“

„K tomu se dostanu pak.“ Téměř se o ni zezadu opíral. Pocítila záchvěv živočišné žádosti, a to ji znovu vyvedlo z rovnováhy.

„Tak běž hned,“ zašeptal a doufal, že odejde, protože jinak by se jí už brzy začal dotýkat na místech, kde se to mezi přáteli nesluší.

„Tak jo,“ poodstoupila a srdce jí prudce bilo do žeber. Sklousla si spodní ret, aby nezačala blekotat. „Dík. Bude to asi karburátor. Přinesu nějaké nářadí.“

Ethan mlčky chytil za šňůru a prudce s ní trhl, dvakrát za sebou. Sekačka s řevem nastartovala. „To asi vydrží,“ řekl a všiml si, jak trpce stáhla rty.

„Hm, asi jo,“ odpověděla a raději odešla ke svému záhonu.

A zase se tak sehnula, uvědomil si Ethan, když začínal sekat první pruh trávníku. Ona neměla ani ponětí, co ta její úhledná prdelka provedla s jeho hormony a teplotou jeho krve. Jak se tak sehnula, jak byla blízko, jak se ho stehny dotýkala…

Byla sice matka – což si snažil stále připomínat –, ale jemu připadala pořád tak nevinná jako ve čtrnácti, kdy ji uviděl poprvé.

Tehdy se také objevila v jeho temných představách, ale brzy si je zakázal. Copak se mohl kluk s jeho minulostí vůbec dotknout něčeho tak nevinného, nezkaženého, jako byla ona? Místo toho v něm našla přítele, a tím také hodlal zůstat. Jenom poslední dobou se ty staré představy začaly zase častěji vracet a špatně se držely na uzdě.

Oba si ale v životě užili trablů dost, uvědomil si. Prostě jí jen poseká ten trávník, možná pomůže s plevelem a třeba je pak ještě vezme na zmrzlinu. Aubrey přece tak miluje jahodovou.

Odpoledne stejně musí strávit v loděnici a dnes na něho navíc vyšla večeře.

Matka nematka, pomyslel si ještě, když se Grace znovu sehnula, aby vytrhla zvlášť odolnou pampelišku, ty její nohy jsou prostě úžasné.

Grace věděla, že to pozvání měla odmítnout. Výlet na zmrzlinu znamenal převlékání do slušnějších šatů a nutnost být v Ethanově přítomnosti déle, než je milé.

Ale když Aubrey tyhle vycházky tak milovala, už kvůli ní nedokázala říct ne.

Do St. Chrisu to nebylo daleko a nábřeží se hemžilo turisty. Obchody měly otevřeno sedm dní v týdnu, aby co nejlépe využily letní sezónu. Nějací sváteční jachtaři se u mola zamotali do plachet, ale i tak se zdálo, že se náramně baví.

Grace cítila známou vůni smažených ryb, tajících cukrovinek a všudypřítomného moře. Vyrostla na tomhle břehu, od mala tu běhávala, plachtila na lodích nebo je pozorovala a učila se obírat kraby. A vždycky se cítila svobodná. Otec ji sice příliš nerozmazloval, ale byl laskavý a nikdy nedával najevo, že ho zklamala nebo že by si přál raději syna, který by dál nesl jeho jméno.

Nakonec se mu ale přece jen o zklamání postarala.

Grace přitiskla Aubrey blíž k sobě a pomazlila se s ní. „Je tady hodně lidí.“

„Zdá se, že každý rok o trochu víc.“ Ethan trhl rameny. Chápal dobře, že turisté jim pomáhají přežít dlouhou zimu. „Slyšel jsem, že Bingham chce přestavět restauraci, aby jich sem nalákal ještě víc.“

„Hm, je to jediná slušnější restaurace na nábřeží. Tak se aspoň zlepší pověst města.“ Postavila dcerku na zem, vzala ji za ruku a nechala se táhnout směrem k cukrárně.

Grace si slíbila, že jim výlet nezkazí připomínámím, Jak je zmrzlina místo oběda nezdravá.

„Nazdar, Grace. Ahoj, Ethane. Ahoj, slečno Aubrey.“ Liz Crawfordová se za pultem zářivě usmívala **a** zároveň zručně rozdávala kornouty. Kdysi chodila s Ethanem do školy a krátce i po škole, na což oba s nostalgií vzpomínali.

Teď z ní byla podsaditá, pihovatá matka dvou dětí, manželka Crawforda juniora, syna majitele cukrárny.

Junior, chlapík hubený jak tyčka v plotě, stál u kasy a vesele si pohvizdoval. „Ahoj, lidi. Co si dáte?“

„Zmrzlinu,“ odpověděla Aubrey pěkně nahlas. „Jahodovou.“

„Hm, tak to běž povědět tetě Crawfordový, ona ti dá, co si řekneš. Zrovna před chvilkou tady byli kluci – Seth s Dannym a Willem. Ty děcka rostou jak z vody, Ethane. Nakoupili sendviče a limonádu a že prý jdou pracovat do loděnice.“

Ethan pocítil záchvěv viny, když si uvědomil, že Phillip má kromě práce na starosti i tři nenechavé výrostky. „Brzo jim půjdu pomoct.“

„Ethane, jestli tě zdržujeme od práce…,“ lekla se Grace.

„Na zmrzlinu s pěknou slečnou si vždycky čas udělám,“ odpověděl a zvedl Aubrey tak, aby viděla přes plexisklo na nabídku zmrzliny.

Liz povytáhla obočí a vrhla na manžela mnohoznačný pohled. Ethan Quinn a Grace Monroeová, no, co tomu říkáš, mohl z něj vyčíst junior.

Ethan s Grace si vzali kornouty ven a usadili se na železné lavičce na nábřeží. Grace vyzbrojená hrstí papírových ubrousků si nechala Aubrey na klíně.

„Vzpomínám, jak jsme sem chodili jako děti. Stará paní Crawfordová si vždycky četla za pultem nějaký románek.“ Grace ucítila, jak ji na stehno skáplo něco studeného, a setřela kapku ubrouskem. „Jez to hezky od kraje, Aubrey.“

„Hm a tys taky vždycky měla ráda jahodovou.“

„Cože?“

„Jasně si vzpomínám, žes vždycky chtěla jahodovou a k tomu grepovou limonádu,“ řekl Ethan.

„Asi jo.“ Grace se sehnula a z nosu jí sklouzly sluneční brýle. „Všechno bylo jednoduché, když člověku stačila jen zmrzlina s limonádou.“

„Některé věci jsou složitější,“ řekl na to Ethan a posunul Grace brýle zpět na své místo, protože měla obě ruce plné, „a některé ne.“

Uvědomil si, že na vteřinu v jejích očích něco zahlédl. Raději se zadíval na obzor a hleděl si svého kornoutu. Alespoň nemusel sledovat, jak Grace dlouhými tahy líže zmrzlinu. „Chodívali jsme sem v neděli často. A táta s mamkou taky. Sedávali u bufetu pod slunečníkem a něco popíjeli.“

„Chybějí mi,“ řekla Grace tiše. „Tobě taky, viď? Jednou v zimě jsem chytla zápal plic – vzpomínám si na moji a tvoji matku. Vždycky, když jsem se probudila, jedna z nich u mě seděla. Doktorka Quinnová byla nejlaskavější žena, jakou jsem poznala. Moje maminka…“

Odmlčela se a zavrtěla hlavou.

„Co?“

„Nechci ti ty smutné věci připomínat.“

„To nic. Jen mluv.“

„Moje maminka chodí každé jaro s květinami na její hrob. Když jsem tam byla jednou s ní, pochopila Jsem, jak moc měla Stellu ráda.“

„Tak aspoň už vím, kde se tam ty kytky berou. Je i o od ní hezké. Ale kdyby Stella slyšela, co se teď o otci povídá, bila by se za něj jako lev.“

„Takový ty ale nejsi, Ethane. Ty se musíš hlavně postarat o tu vaši novou firmu.“

„Ray i Stella by asi chtěli, abychom se postarali především o Setha.“

„Vždyť se o něj staráte moc hezky. Je na tom čím dál tím líp. Pamatuješ, jak byl smutný, když k vám přišel? Profesor Quinn dělal, co mohl, ale měl také dost svých problémů. Vždyť to víš nejlíp sám, Ethane.“

„Jo, to vím.“ Na Ethana dolehl pocit viny jako těžký kámen.

„Tak tohle jsem ti asi neměla připomínat, že?“ Natočila se k němu, až se dotkli koleny. „Ale s tebou problémy přece nikdy neměl. Tys byl spíš jeho opora, a každý to věděl.“

„Kdybych s ním trochu víc mluvil…,“ hlesl.

„To by asi moc nešlo,“ Grace se lehce dotkla Ethanový tváře. „Tušil jsi, že začne mluvit sám, až bude chtít.“

„A pak bylo najednou pozdě.“

„Ne, to ne, nikdy není pozdě.“ Pořád ho tak jemně hladila po tváři. „Vždycky zbývá naděje. Kdybych tomu nevěřila, asi bych často nevěděla, jak přežiju další den. Netrap se.“

Ethan pocítil, jak se v něm cosi pohnulo. Vztáhl ruku, aby se dotkl její. Vtom ale Aubrey radostně vypískla: „Dědo!“

Graceina ruka ztuhla a pak jí bezvládně spadla do klína. Všechna vřelost a soucit byly ty tam. Napřímila se v zádech a pozorovala, jak k nim přichází její otec.

„Tady je moje malá panenka. Pojď honem k dědovi!“

Grace nechala dcerku jít a dívala se, jak ji otec zvedá a líbá bez ohledu na její upadanou pusinku.

„Mmmm, jahodová. Dej mi ještě.“ Začal Aubrey mlaskavými zvuky škádlit na krku, až rozkošnicky výskala. Pak si ji zlehka posadil na bok a přešel blíž ke své dceři. Už se neusmíval. „Ahoj, Grace. Nazdar, Ethane. Vyšli jste si na procházku?“

Grace pocítila sucho v krku a pálení v očích. „Ethan nás jen pozval na zmrzlinu.“

„To je hezké.“

„Nějakou už máte na sobě,“ poznamenal Ethan, aby odlehčil to napětí, které bylo znát ve vzduchu.

Pete se zadíval na košili, kam mu Aubrey přenesla trochu svých oblíbených mražených jahod. „Prádlo se vypere. Ale tebe tady už tak často nevidím, co máte tu svoji firmu.“

„Dal jsem si jen malou pauzu, než se tam zase vypravím. Už dodělláváme palubu.“

„To je dobře, moc dobře,“ řekl upřímně a pak se Obrátil k dceři. „Tvá matka sedí támhle u cukrárny. Určitě bude chtít Aubrey vidět.“

„Dobře, já…“

„Já ji tam vezmu," přerušil ji otec, „matka ti ji pak asi za hodinku nebo dvě zase přivede domů."

Snad by lépe snesla, kdyby jí dal facku, než poslouchat ten odtažitý, formální tón. Ale přikývla, protože Aubrey už se babičky nemohla dočkat.

„Pá, Pá, mami! Pá, Pá, Ethane," posílala jim přes dědovo rameno vzdušné pusinky.

„Je mi to líto, Grace." I když se mu to zdálo nepatřičné, Ethan vzal Grace za ledovou ruku.

„To nic. Aubrey má rád. Přímo ji zbožňuje. A to je důležité."

„Není to fér. Tvůj otec je prima chlap, ale k tobě není moc spravedlivý."

„Zklamala jsem ho." Rychle vstala a otřela si ruce do smotaných ubrousků. „Tak to prostě je."

„Nebo jste oba dva až moc hrdí."

„Možná. Ale moje hrdost je pro mě důležitá." Zahodila ubrousky do kontejneru a rozhodla se to ukončit. „Už se musím vrátit domů, Ethane. Mám ještě spoustu práce a takhle na ni budu mít aspoň větší klid."

Nenaléhal na ni, i když se mu ještě nechtělo odejít. Ale sám také nerad mluvil o intimních věcech. „Zavezu tě domů."

„Ne, chtěla bych se projít. Vážně. A děkuju za pomoc." Zmohla se na mírný úsměv. „A taky za zmrzlinu. Zítra vám přijdu uklidit. Ať Seth hodí špinavé prádlo do koše, a ne na podlahu."A pak na těch svých dlouhých nohou odešla pryč, jako by ukrajovala zem. Teprve za rohem trochu zvolnila a rukou se chytla za srdce, kde cítila podivné svírání.V životě opravdu milovala jen dva muže. A zdálo se, že žádný z nich o ni nikdy doopravdy nestál.

4

Ethanoví hudba při práci nevadila. Díky výchově Quinnových měl rád různé žánry. Vždyť Stella uměla tak dobře na klavír a milovala Chopina stejně jako Scotta Joplina. Otec ho zas přivedl ke hře na housle, které dokázaly tak krásně vyjádřit změnu nálady.

Problém byl jen v tom, že když se Ethan zabral do práce, během deseti minut přestal hudbu vnímat a byla pro něho tedy zbytečná. Seth se bez puštěného rádia naopak neobešel, a tak Ethan už ze zvyku ladil hned po příchodu uši rvoucí rock.

Právě společně utěsňovali trup lodi a Ethan musel uznat, že při tak zdlouhavé a náročné práci je Seth opravdu užitečný, i když si dokázal neustále stěžovat, stejně jako Phillip.

Rozhodně ale nebyli s prací pozadu a během jednoho týdne by mohli začít pracovat na kajutě a kokpitu. Seth byl neobyčejně zvídavý a neustále se na něco vyptával: „Na co je to nařezané dřevo?“

„Na schody do kajuty a spousty dalších věcí.“

„A proč si ten chlápek vlastně raději nekoupí hotovou loď?“

„To je přece naše štěstí, že ho to nenapadlo. Asi proto, že se mu ta předchozí loď, co jsem dělal, líbila, a bude se moct svým prachatým kamarádům pochlubit, že tahle byla navržená a ručně vyrobená přímo pro něho.“

Sethovi se práce líbila. Měl rád vůni dřeva, laku i toho lněného oleje, jen některé věci nedovedl pochopit. „Trvá to celou věčnost, než ji dáme dohromady.“

„Děláme na ní teprve tři měsíce. Spousta lidí ji staví třeba celý rok nebo dýl.“

Seth otevřel pusu dokořán. „Celej rok!? Proboha, Ethane!“

„Klid, nám to tak dlouho trvat nebude. Cam se brzo vrátí a bude mít celý dny volný, tobě zase skončí škola, takže taky víc pomůžeš, ne?“

„Škola už skončila.“

„Co?“

„Právě dneska.“ Seth se zazubil. „Svoboda je tady.“

„Dneska?“ Ethan se zmateně zamračil. „Myslel jsem, že až za pár dní.“

„Ne ne.“

To mi zase něco uteklo, uvědomil si Ethan. Měl být

připravený na to, že Seth se stále moc nesvěřuje, takže jsi přinesl vysvědčení.“

„Jo, prošel jsem.“

„Tak to se musíme podívat jak.“ Ethan odložil nářadí a oprášil si ruce. „Kdepak ho máš?“

Seth jen trhl rameny a dál se věnoval broušení prken. „Támhle v batohu. Není to nic extra.“

„Tak ukaž,“ nařídil mírně Ethan.

Seth předvedl své obvyklé divadýlko – zvedání očí v sloup, kroucení, trhání rameny, vzdychání –, ale poslechl a vytáhl z pohozeného bahotu list papíru.

Ethan se opřel o bok lodi a podle Sethova zkroušeného výrazu usoudil, že bude muset nad nehezkým vysvědčením pronést pro oba nepříjemné kázání.

Zadíval se na počítačem zpracovaný list papíru . Pak se zmateně poškrábal pod čepicí. „Samý jedničky?“

Seth zase škubl ramenem a nacpal si ruce do kapes. „A má bejt?“

„Ještě nikdy jsem neviděl vysvědčení se samými ledničkami. Dokonce i Phil nosil nějaké dvojky a sem tam i trojku.“

Seth okamžitě pocítil známý strach, že zase bude někomu připadat jako šprt. „Nic na tom není.“ Chtěl si vysvědčení zase schovat, ale Ethan zavrtěl hlavou.

„To se ví, že je.“ Pochopil, proč se Seth tváří tak rozpačitě. Vyčnívat z davu nebylo zase tak jednoduché. „Když ti to myslí, měl bys na to být hrdý.“

„Hlava myslí sama, to není jako umět řídit loď nebo něco podobnýho.“

„Když máš dobrou hlavu a používáš mozek, můžeš dělat, cokoli tě napadne.“ Ethan pečlivě složil vysvědčení a zastrčil si ho do kapsy. To by v tom byl čert, aby se s ním někde nepochlubil. „To bychom měli zajít aspoň na dobrou pizzu, ne?“

Seth překvapeně přimhouřil oči. „Vždyť už jsi k večeři udělal ty sendviče.“

„To se pro takovou příležitost nehodí. Když nějaký Quinn poprvé přinese samé jedničky, zaslouží si to aspoň dobrou pizzu.“ Ethan pozoroval, jak se Sethovy oči rozzářily.

„Jasně, to bude fajn.“

„Vydržíš tady ještě hodinku?“

„Jistě.“

Seth popadl smirkový papír a začal horečně brousit. V očích se mu objevily slzy a srdce cítil až v krku. Stávalo se mu to vždycky, když o něm některý z bratrů mluvil jako o Quinnovi. Věděl dobře, že se stále jmenuje DeLauter. Vždyť to musel psát na každý svůj školní test, ale Ethan mu takhle znova dával naději, kterou kdysi zažehl Ray Quinn.

Zůstane u nich. Stane se jedním z nich. Už nikdy se nebude muset vrátit do toho pekla.

Za tohle stálo i to, jak si ho zástupkyně ten den nechala zavolat, aby ho pochválila za školní práci. Předtím mu to připadalo tak ponižující. No co, tak pár měsíců nikoho nepraštil do nosu, párkrát se přihlásil a odevzdával ty pitomé úkoly, protože ho k tomu Phillip nutil. A co má být?

Ale jestli pár uhozených jedniček udělá chlapovi, jako je Ethan, takovou radost, tak je to dobře.

Ethan si v Sethových očích stál vysoko. Celý den pracoval na moři. Ruce měl šlachovité a samou jizvu. Seth si představoval, že by možná ani necítil, kdyby ho do nich píchl špendlíkem, jak byly tvrdé a drsné. Měl dvě lodě, které si sám postavil, a o zálivu a plachtění věděl úplně všechno a nedělal kolem toho žádné tiráty.

Když se Seth před pár týdny díval na film V pravé poledne, i když byl jen černobílý a bez krve a explozí, uvědomil si, že ten Gary Cooperje Ethanoví podobný. Moc toho nenamluvil, ale vždycky udělal bez řečí, co bylo potřeba.

Ethan by ty padouchy taky dostal, protože to bylo správné. Seth o tom chvíli uvažoval a došel k závěru, že takoví jsou hrdinové – prostě dělají správné věci.

Ethan by se asi zhrozil, kdyby dokázal číst Sethovy myšlenky. Ale chlapec byl expert v umění nechat si je pro sebe. V téhle věci si ostatně neměli co vyčítat.

Ethana sice napadlo, že místní pizzerie je jen pár kroků vzdálená od Shineyho, kde pracovala Grace, ale raději se o tom nezmínil. Setha do hospody brát nemohl a Grace by se možná taky zlobila, že ji zase kontroluje.

Raději to nechal být a soustředil se na menu vystavené za pultem v pizzerii. „Tak s čím bys ji chtěl?“

„Rozhodně ne s houbama. Jsou odporný,“ odpověděl Seth.

„Hm, ty já taky nemusím.“

„Chci feferonky a pálivou omáčku,“ vyhrkl chlapácky Seth. „Jestli to zvládneš.“

„Když ty, tak já taky. Ahoj, Justine,“ usmál se na mladíka za pultem. „Dáme si velkou s feferonkama a omáčkou a dvě pepsicoly k tomu.“

„Máte ji mít. Tady, nebo s sebou?“

Ethan se rozhlédl po stolcích a boxech kolem a uvědomil si, že nejsou jediní, koho napadlo slavit konec školy v pizzerii. „Sethe, běž zabrat ten box támhle vzadu. Vezmem si to tady, Justine.“

„Tak se posaďte, pití vám doneseme.“

Seth odhodil batoh na sedadlo boxu a chvíli bubnoval prsty do stolu v rytmu jakési divoké písně. „Půjdu si zahrát videohru,“ řekl pak Ethanoví, ale když se natáhl po batohu, Ethan zavrtěl hlavou. „Dneska to platím já, máš přece oslavu. Na, sežeň si drobné.“

„Super,“ Seth popadl bankovky a hned běžel shánět čtvrťáky.

Ethan vklouzl do boxu a chvíli přemýšlel, proč tolik lidí považuje pár hodin strávených v takovém kraválu za dobrou zábavu. Skupina děcek u zadní zdi už vesele mlátila do automatů, z jukeboxu vyhrával nějaký potrhlý hit, batole u vedlejšího stolu se vztekalo a pár pubertálních slečen se čemusi hihňalo tak ostrými hlasy, že by z toho Simonovi jistě praskly bubínky.

Takhle že se tráví příjemný letní večer?

Pak si ale všiml Liz Crawfordové s manželem a jejich dvěma dcerkami. Jedna z nich – to musela být Stacy – jim cosi radostně vyprávěla, přitom šermovala rukama a celá rodina se nahlas smála.

Tvořili jakousi jednotku, usmál se v duchu Ethan, lakový ostrůvek uprostřed hluku a blikajících světel. Tak to asi bylo správné, rodina měla být takový soukromý ostrov.

Pocítil osten závisti a nervózně poposedl na židli. O tom, jestli on sám bude mít někdy rodinu, se rozhodoval už před lety, a o pocity závisti právě nestál.

„Proč se tváříš tak nakvašeně, Ethane?“

Vzhlédl právě ve chvíli, kdy před něj Linda Brewsterová položila nápoje, a setkal se s jejím svádivým pohledem.

Byla sexy, to rozhodně ano. V těsných černých džínách a trikotu s okrouhlým výstřihem, který se k ní lepil jako lak nového chevroletu. Poté, co se před týdnem konečně rozvedla, odměnila se hned novým účesem a manikúrou. Korálově zbarvenými nehty si prohrábla načesané blond vlasy a znovu se na Ethana usmála.

Už nějakou dobu ho sledovala – s tím budižkničemu Brewsterem už dávno nežila a ženská přece musí myslet na budoucnost. A Ethan Quinn je určitě dobrý v posteli, na to ona měla nos. Ty jeho tlapy byly jistě něžné a důkladné zároveň. Líbil se jí i jeho sexy úsměv, pokud z něho člověk dokázal nějaký vyloudit. Byl takový tichý, a Linda věděla dobře, že tichá voda břehy mele.

Ethan si všiml, kam se Lindin pohled zatoulal, a sám se taky upřeně díval na jedno místo. Na nápis únikový východ. Ženy jako tahle mu vždycky naháněly hrůzu.

„Ahoj, Lindo. Nevěděl jsem, že tady pracuješ.“ Jinak bych se téhle pizzerii vyhnul na sto honů, dodal v duchu.

„Jen trochu vypomáhám tátovi.“ Ve skutečnosti byla na mizině a otec prohlásil, že z rodičů rozhodně peníze tahat nebude. „Dlouho jsem tě tady neviděla.“

„Určitě jsem tu někdy byl.“ Přál si, aby odešla, protože mu její parfém naháněl husí kůži.

„Slyšela jsem, že jste si pronajali Claremontovu stodolu a stavíte tam lodě. Ráda bych to někdy viděla.“

„Tam zrovna moc k vidění není.“ Kde k sakru vězí Seth, když ho tolik potřebuje? zoufal si Ethan v duchu. Jak dlouho mu ty čtvrťáky můžou vydržet?

„I tak bych se tam chtěla podívat.“ Přejela mu zlehka nehtem dolů po ruce a zapředla jako kočka. „Můžu si klidně udělat pauzu. Ty bys mě tam zavezl a provedl mě kolem…“

Ethanoví se zatmělo před očima. Byl přece jenom chlap a ona si přejela jazykem po rtech, aby co nejvíc podráždila jeho představivost. Ne že by měl zájem zrovna o ni, ale přece jen už pod sebou neměl sténající ženu celou věčnost. A tahle Linda musela být ve sténání hotová přebornice.

„Maximální počet bodů,“ vyhrkl Seth a zprudka dosedl vedle Ethana. Na oslavu svého vítězství si lokl pepsi. „Tak kde se courají s tou pizzou? Mám děsnej hlad.“

Ethan si téměř vydechl úlevou. „Už to bude.“

„No,“ Linda se i přes to vyrušení na Setha oslnivě usmála, „to bude asi váš nový přírůstek. Jakpak že se to jmenuješ, zlato? Nějak mi to vypadlo.“

„Seth.“ Rychle si ji přeměřil pohledem a první co ho napadlo, byl výraz „slepice“. Takových už v životě potkal moc. „A kdo jste vy?“

„Linda, Ethanová stará kamarádka. Můj otec to tu vlastní.“

„Prima, tak to byste mohla pod tou pizzou trochu přitopit, nebo tady zemřem sešlostí věkem.“

„Sethe.“ Jedno slovo a jeden pohled stačil, aby chlapec zavřel pusu. „Tvůj táta pořád dělá nejlepší pizzu na celým pobřeží,“ usmál se na Lindu Ethan, „můžeš mu to vyřídit.“

„Dobře. Ale ty se určitě ozvi, už jsem zase svobodná.“ Pak odkráčela pryč a vlnila se v bocích jako dobře naolejovaný metronom.

„Je cejtit jak parfumérie,“ pokrčil Seth nos. Ta ženská se mu protivila hlavně proto, že mu něčím připomněla jeho matku. „Chce se ti asi dostat do kalhot.“

„Už dost, Sethe.“

„A je to pravda,“ nedal se Seth odradit, ale vzápětí na celou věc zapomněl, protože se Linda vrátila s jídlem.

„Přeju dobrou chuť,“ řekla lísavě a naklonila se nad Stůl, víc než bylo třeba, pro případ, že by se Ethan předtím nestačil podívat.

Seth si okamžitě kousek pizzy vzal a zakousl se do něj. Koření mu spálilo patro, ale chutnala mu. „Grace stejně umí ještě lepší pizzu,“ promluvil s plnou pusou.

Ethan jen něco zamumlal. Vzpomínka na Grace po tom, co právě nechtěně prožil upocenou fantazii s Lindou Brewsterovou –, mu nebyla právě příjemná.

„Měli bysme z ní nějakou vymámit, až zase přijde uklízet. Kdy to bude, zejtra?“

„Jo.“ Ethan si vzal také kousek, ale zjistil, že ho všechna chuť k jídlu přešla. „Myslím, že jo. Ale vždyť máš pizzu dneska, ne?“

, „No a?“ Seth už stačil zhltnout první kus. „Aspoň bys to mohl taky porovnat. Grace by si měla spíš otevřít restauraci, aby nemusela dělat tolik věcí najednou. Chce si totiž koupit dům.“

„Vážně?“

„No,“ Seth olízl okraj dalšího dílu, odkud kapala omáčka, „jenom malej, ale se dvorem, kde by mohla Aubrey běhat se psem.“

„Tohle všechno ti řekla?“

„Jasně. Ptal jsem se jí totiž, proč pořád jen maká. A ona, že prý chce mít svůj domek, než půjde Aubrey do školy. I malej barák asi stojí fůru peněz, co?“

„To stojí,“ řekl Ethan tiše. Vzpomněl si, jak byl pyšný, když si mohl koupit ten svůj na břehu moře, jak byl hrdý, že to dokázal. „Musí se dlouho šetřit.“

„Grace to chce stihnout brzy, aby prý mohla začít šetřit zase na Aubreyinu vysokou.“ Seth se ušklíbl a vzal si další kousek. „Ale Aubrey je přece mrně a bude trvat ještě sto let, než půjde na vysokou. To jsem Grace taky řekl,“ dodal, protože mu dělalo dobře, že s Grace vedou takovou konverzaci. „Smála se a říkala, že je to jako včera, co jí rostl první zub. To nechápu.“

„Chtěla říct, že děti rostou strašně rychle.“ Protože tušil, že chuť k jídlu se už nevrátí, zavřel Ethan krabici s pizzou a vytáhl peněženku. „Vezmeme si ten zbytek do loděnice. Když zítra nemusíš vstávat do školy, můžeme se zdržet o trochu déle.“

Práce se protáhla skoro do noci, protože Ethan tak nemusel myslet na nic jiného. Hotová loď byla aspoň jistý, dosažitelný cíl. Tady věděl přesně, co dělá a má udělat, a nemusel se trápit nějakým neurčitým coby kdyby.

Pokračoval dál, i když Seth usnul stulený do klubíčka na staré dece. Hluk přístrojů ho ani v nejmenším nerušil.

Noční vítr vanul dovnitř otevřenými vraty a jediná hudba, kterou teď Ethan poslouchal, byla voda omývající břeh.

Pracoval pomalu a systematicky a přitom si představoval, jaký bude výsledek. Cam jistě postaví skvělou kajutu, uvědomil si, protože v jemné tesařině se s nich vyznal nejlépe. A když budou

pokračovat tímhle tempem, vyjede nová jachta na vodu do dvou měsíců. Zisk a jeho rozdělení ponechají na Phillipovi, ,ale jistě zbude něco na právníky, na vybavení loděnice i na jejich platy.

Proč mu Grace nikdy neřekla, že si chce koupit dům?

Ethan se nad prací zamračil. Copak takové věci se rozebírají s desetiletým klukem? Hm, ale Seth se na to zeptal, musel připustit. On sám její práci pouze kritizoval, aniž chtěl vědět, proč se tolik dře.

Měla by se smířit s otcem, uvažoval dál. Kdyby oba slevili z té Monroeovské pýchy, jistě by to bylo snazší. No tak se musela vdávat – nebylo pochyb, že Jack Casey využil naivity mladé holky a měl by za to pykat –, ale už se stalo a nedá se odestát.

V jejich rodině se nikdy kvůli ničemu dlouho netrápili. Kluci se mezi sebou často poprali, to ano, ale tím to taky bylo odbyté.

Ethan měl sice bratrům trochu za zlé, že se po matčině smrti rozprchli do světa, ale nikdy by se k nim kvůli tomu neotočil zády. Nemohl pochopit, že Grace nedokáže požádat svého otce o pomoc, ani to, že jí otec sám pomoc nenabídne.

Zadíval se na hodiny zavěšené nad vstupními dveřmi. Byla téměř jedna. To znamenalo, že u Shineyho se blížila zavírací hodina. Mohl by naložit Setha do dodávky a stavit se tam, jestli je všechno v pořádku.

V tu chvíli Seth ze spaní zasténal.

Tak to mu přece jen ta pizza nesedla, pomyslel si Ethan. Ale snad každý si musí v dětství prožít nějaké to bolení břicha. Slezl z lodi a přešel ke spícímu chlapci. Dřepl si vedle něho a lehce mu zatřásl ramenem.

Seth zareagoval prudkým škubnutím. Vymrštil se a praštil Ethana pěstí přímo na ústa. Druhou ránu už nestihl Ethan odrazit a pak chytil Setha pevně za zápěstí. „Nech toho!“

„Dej ty pracky pryč,“ křičel Seth stále omámený spánkem a divoce sebou zmítal. „Dej ty špinavý pracky pryč!“

Ethan okamžitě pochopil. Ten vyděšený, bezmocný výraz dobře znal. Zažil ten pocit mnohokrát spolu se zoufalým vztekem. Pustil Sethovy ruce. „Byl to jen sen,“ promluvil na něho co nejvlídněji a naslouchal jeho trhavému dechu. „Jenom jsi usnul.“

Seth stále držel pěsti zaťaté. Nevzpomínal si, že by usnul. Lehl si tady na chvilku a poslouchal, jak Ethan pracuje, a pak byl najednou zase zpátky v tom pokoji, kde to podivně páchlo a za zdí se ozývaly ty zvířecí zvuky.

A jeden z těch matčiných chlapů vylezl z její postele, přikradl se za ním a chtěl na něj sahat.

Ale teď tu byl jen Ethan a díval se na něj tím vážným, trpělivým pohledem. Sethovi se sevřel žaludek, když pochopil, co na něho teď Ethan ví. Bezmocně zavřel oči.

Ethan pochopil, že přece jen bude muset něco říct. „Už se nemusíš bát. Je to pryč."

„Já se ničeho nebojím," Seth prudce otevřel oči. Měl v nich hořkost a vztek dospělého člověka, i když se zajíkal jak dítě, jímž byl. „Nebojím se nějakého pitomého snu."

„Ani se za to nemusíš stydět."

Protože pociťoval strašlivý stud, Seth prudce vyskočil na nohy a znovu zatnul pěsti. „Za nic se nestydím. Ty tomu vůbec nerozumíš!"

„Právě že tomu rozumím až moc dobře," vzdychl si Ethan. A nikdy o tom s nikým nechtěl mluvit. Ale když viděl, jak se chlapec chvěje, pochopil, jak se v tu chvíli cítí osamělý. Mluvit s ním byla jediná možnost, jediná správná věc.

„Pamatuji si dobře, co se mnou dělaly takové sny, ačkoli jsem ty věci měl dávno za sebou." A pořád ještě dělají, pomyslel si, jen nechtěl chlapce děsit představou, že by ho noční můry mohly pronásledovat po celý život. „Vím moc dobře, jak ti je."

„Houby." Seth ucítil v očích slzy, a to ho ponižovalo ještě víc. „Nic se mnou není. Dostal jsem se z toho, nebo ne? Už k ní přece nebudu muset zpátky!"

„Ne, nebudeš, nikdy," přikývl Ethan.

„Mně je fuk, co si ty nebo ostatní myslíte o těch věcech. A nedonutíte mě o nich mluvit, když budete předstírat, že tomu rozumíte."

„Nikdo tě k ničemu nenutí," řekl tiše Ethan, „a já nemusím nic předstírat." Zvedl ze země čepici, kterou mu předtím Seth srazil z hlavy, chvíli ji svíral v prstech a pak si ji znovu nasadil. Ale ani ten známý pohyb nedokázal ulevit jeho úzkosti.

„Moje matka – moje biologická matka – byla děvka. Závislá na heroinu.“ Díval se Sethovi zpříma do očí a snažil se mluvit věcným tónem. „Bylo mi ještě míň než tobě, když mě poprvé prodala. Chlápkovi, co měl rád mladý kluky.“

Seth začal zrychleně dýchat a zmateně ustupovat. *Ne,* napadlo ho jen, Ethan Quinn byl přece silný, spořádaný a… normální. „Lžeš.“

„Lidi lžou většinou proto, aby něčeho dosáhli nebo ,,se dostali z průšvihu. Tady by to asi nedávalo smysl.“

Ethan si čepici zase sundal, protože ho najednou nějak tlačila na hlavě. „Prodávala mě, aby měla na drogy. Poprvé jsem se pral. Nebylo mi to nic platný, snažil jsem se. Podruhé jsem to taky zkoušel a ještě několikrát potom. Nakonec jsem pochopil, že to tím jenom zhorším.“

Ethan stále nespouštěl oči z chlapcovy tváře, z níž vystupovaly vyděšené oči. Podle bolesti v prsou Seth pochopil, že se musí nadechnout. „Jak jsi to vydržel?“

„Přestal jsem to vnímat,“ pokrčil Ethan rameny, „přestal jsem vůbec *být,* jestli víš, o čem mluvím. Kolem nebyl nikdo, kdo by mi pomohl – aspoň jsem netušil, že někdo existuje. Ona jezdila z místa na místo, aby setřásla lidi ze sociálky.“

Sethovi vyschlo v ústech a divoce si přejel dlaní přes rty. „Nikdys nevěděl, kde se ráno probudíš.“

„Přesně tak.“ A všechny ty pokoje vypadaly a páchly stejně.

„Ale dostal ses z toho. Že jo?“

„Jo, dostal jsem se z toho. Jednou v noci, když její amant skončil s námi oběma, došlo k nějakému… maléru.“ Řev, nadávky, krev. Bolest. „Nevzpomínám si na to dost jasně, ale dorazili policajti, a protože jsem na tom asi byl dost špatně, skončil jsem v nemocnici. Tam brzo všechno pochopili a předali mě sociálce. Nakonec bych asi zůstal v ústavu, jenže moje ošetřující lékařka byla Stella Quinnová.“

„Vzali si tě.“

„Vzali si mě.“ A jen tahle prostá věta dokázala utišit úzkost v Ethanových útrobách. „Nejenže změnili můj život, oni ho zachránili. Ještě dlouho potom se mi zdály ty sny. Že jsem zase zpátky. Probouzel jsem se zpocený a lapal po dechu. A i když jsem zjistil, že se mi to zdálo, ještě na dlouhou dobu mě to vykolejilo.“

Seth si zatnutou pěstí otřel slzy, ale už se za ně nestyděl. „Já jsem se tomu vždycky nějak vyhnul. Někdy na mě sahali, ale dostal jsem se z toho. Žádnej z nich mě…“

„To buď rád.“

„I tak jsem je chtěl zabít, a ji taky. Vážně jsem chtěl.“

„Já vím.“

„Nechtěl jsem to nikomu říct. Ray to asi věděl a Cam možná něco. Nechtěl jsem, aby si o mně mysleli, že… aby se na mě dívali a…“ Nedokázal vyjádřit ten pocit studu, že si někdo představí, co se v těch pokojích odehrávalo. „Proč jsi mi to řekl ty?“

„Protože chci, abys věděl, že kvůli tomu nejsi o nic horší.“ Ethan mlčky čekal, jestli to Seth dokáže přijmout.

Chlapec se díval na Ethana, na vysokého, silného muže s klidnýma očima, a jeho břemeno jako by rázem tížilo o něco méně. „Snad ne.“ Trochu se usmál. „Máš natrženej ret.“

Ethan se ho dotkl hřbetem ruky a věděl, že právě překročili jistou dělicí čáru. „Taky máš pěkně ostrou pravačku. Vůbec jsem ji neviděl přiletět.“ Vztáhl ruku a jemně pocuchal Sethovy vlasy. Chlapec se nepřestal usmívat. „Tak pojď, uklidíme a pojedeme domů.“

5

Grace začala s úklidem časně ráno. Už v sedm dala prádlo do pračky a postavila na kávu. Zalévala květiny a přitom se neubránila zívání. Když káva začínala vonět, měla už umyté nádobí, které Julie předchozího večera použila při hlídání Aubrey. Julie Cutterová nebyla právě vzor pořádkumilovnosti, ale její dcerku milovala. O půl osmé se začala Aubrey probouzet.

Spolehlivá jako slunce, pomyslela si Grace, a zamířila úzkou chodbou do ložnice. Ať byl pátek nebo svátek, Aubreyin vnitřní budík byl nařízen přesně na půl osmou.

Grace by ji mohla ještě chvíli nechat v postýlce a v klidu si dopít kávu, ale na tohle ranní setkání se vždycky tolik těšila. Aubrey stála

v postýlce, zlaté lokýnky měla ještě zcuchané a tvářičky zrůžovělé od spánku. Grace si dobře pamatovala okamžik, kdy ji takhle uviděla stát na vratkých nožkách poprvé – překvapenou a pyšnou na svůj úspěch.

Teď radostně zadupala jako při pochodu. „Máma, máma, moje máma.“

„Dobré ráno, moje děťátko,“ Grace se naklonila a políbila dcerku na tvář. Znovu si uvědomila, jaké má štěstí, protože takové usměvavé sluníčko se snad ještě nenarodilo. „Jak se má moje Aubrey?“

„Ven! Ven!“

„To víš, že jo. Půjdeme čůrat?“

„Čůrat!“

Aubrey už si většinou dokázala říct na nočník včas a i tentokrát zůstala plenka suchá. Grace okamžitě začala pět chválu, které jen rodiče batolat mohou rozumět. Pak následovalo čištění zoubků a česání a obvyklý ceremoniál u snídaně. Aubrey si přála studené vločky s banánem, ale bez mléka. „Ne, mami, hrníček, prosím.“

„Dobře, mléko nalijeme do hrníčku.“ Grace postavila hrnek s mlékem před holčičku sedící ve vysoké židli. „A teď hezky hamej. Máme dneska moc práce.“

„Co?“

„Uvidíš.“ Grace si v duchu představila naplánovaný den a zakousla se do bílého toustu. „Až dopereme prádlo, půjdeme k paní Westové umýt okna.“

Odhadovala to na tři hodiny práce.

„Pak budeme nakupovat.“

„Lucy,“ vydechla Aubrey radostně.

„Ano, bude tam paní Lucy.“ Lucy Wilsonová, pokladní ze supermarketu, patřila k Aubreyiným oblíbencům. Vždycky pro ni měla úsměv – a také lízátko. „Pak se vypravíme ke Quinnovým.“

„Seth!“ Aubrey se zazubila a z koutku úst jí vyteklo trochu mléka.

„No, já nevím, jestli tam dneska bude. Třeba půjde na návštěvu ke kamarádům.“

„Seth,“ nedala se Aubrey a trochu našpulila pusinku.

„Uvidíme.“ Grace jí utřela kapku mléka.

„Ethan.“

„Možná.“

„Pejskové.“

„Blázen určitě.“ Grace políbila dcerku na temeno hlavy a dopřála si druhý šálek kávy.

Ve čtvrt na devět už stála na verandě paní Westové, vybavená novinami a rozprašovačem se směsí octu a čpavku. Aubrey si mezitím hrála na trávníku s piankem od Matella, které místo tónů vydávalo hlasy zvířat, a všechno to bučení a kvikání vždycky poctivě zopakovala.

Grace rychle naleštila dvě postranní okna a měla radost, že všechno stíhá podle plánu. To by se ale nesměla objevit paní Westová s ledovým čajem a chutí si popovídat.

„Ani nevím jak ti poděkovat, Grace,“ začala stará paní.

„Dělám to ráda.“

„Já už to s těmi bolavými klouby tak dobře nedokážu.“ Usmála se a vrásky ve tvářích se jí prohloubily. „Ty je umíš vždycky krásně nablýskat. Moje vnučka Layla slibuje, že mi to udělá, ale to děvče je hotový poděs. Sotva začne, už zapomene, co chtěla dělat. Tak nevím, co z ní bude.“

Grace se zasmála a přešla k dalšímu oknu. „Vždyť je jí teprve patnáct. Ta ještě může myslet hlavně na kluky a hezké oblečení.“

„No právě,“ paní Westová horlivě přikývla, až se jí druhá brada zatřásla. „Když já jsem byla v jejím věku, uměla jsem obrat kraba během několika vteřin,“ spiklenecky zamrkala, „teprve po práci jsem mohla myslet na kluky.“

Obrátila se směrem k Aubrey. „Ty máš stejně tak roztomilé děťátko, Grácie.“

„Světlo mého života.“

„A jak je hodňoučká. To náš Luke, Carlyho nejmladší, to je hotová pohroma do domu. Tuhle jsem ho načapala, jak šplhá po závěsu v kuchyni jako kocour.“ Ještě při té představě se musela usmát. „No, prostě číslo.“

„Aubrey má taky svoje chvilky.“

„Tomu nevěřím. Takový andělíček? Budeš od ní muset kluky odhánět klackem, až přijde čas. Vždyť už se tuhle s jedním držela za ruce.“

Grace se překvapeně ohlédla, jestli její dcerka nestačila zázračně vyrůst. „Aubrey?“

Paní Westová se znova zasmála. „Procházela se po nábřeží s tím Quinnovic novým chlapcem.“

„Aha, se Sethem.“ Pocítila úlevu, a protože jí to zároveň přišlo směšné, odložila noviny a vzala si sklenici s čajem. „Tak toho Aubrey vážně miluje.“

„Hezký mládenec. Náš Matt s ním chodí do školy. Říkal, že se odvážil dát do nosu tomu nafoukanému Robertovi. Nemůžu si pomoct, ale jsem ráda, že to konečně někdo udělal. A jakpak se Quinnovým vlastně daří?“ Tohle chtěla paní Westová vědět ze všeho nejvíc, ale měla ráda, když šly věci pěkně po pořádku.

„Dobře.“

Paní Westová zvedla oči v sloup. Bude muset trochu víc naléhat. „Ta dívka, co si přivedl Cameron, je opravdu pohledná. Ale taky s ním bude mít dost práce, že? On byl vždycky takový divous.“

„Myslím, že Anna ho zvládne.“

„Jeli po svatbě někam do ciziny, že?“

„Do Říma. Seth mi ukazoval pohlednici.“

„To mi vždycky připomene ten krásný film s Audrey Hepburnovou a Gregory Peckem. Takové filmy už se dneska netočí.“

„*Prázdniny v Římě,*“ řekla Grace zasněně – pro klasické romantické filmy měla také slabost. •.

„To je ono.“ Však Grace byla Audrey Hepburnové docela podobná. Sice ve světlém vydání, ale ty velké oči a jemná tvář… Bůh ví, že hubená je stejně tak.

„Já jsem v cizině nikdy nebyla,“ a to v představách paní Westové zahrnovalo i dvě třetiny Spojených států. „A kdypak se vrátí?“

„Za pár dní.“

„Hmm. To je dobře, takový dům potřebuje ženskou ruku. Umím si představit, jak to tam vypadá, když jsou čtyři chlapi sami v chalupě. Neznám mužskýho, který by se strefil do záchoda celým proudem.“

Grace se povinně zasmála a vrátila se k leštění skel. „Nejsou zase tak špatní. Cam domácnost docela slušně zvládal, než si na to najali mě. Ale musím říct, že jediný, kdo vyndá věci z kapes, než hodí kalhoty do prádla, je Phillip.“

„No, jestli je tohle to nejhorší… Camova žena se o to asi brzy postará, ne?“

Grace zaťala ruku, v níž držela noviny, protože se jí sevřelo srdce. „Já… Ona přece pracuje na plný úvazek v Princess Anne.“

„Ale i tak si bude chtít určitě vést domácnost po svém, jako každá ženská,“ opakovala paní Westová. „A pro chlapce to taky bude lepší. Při vší úctě, nevím, co to Raye napadlo, vzít si děcko na stará kolena. Možná už mu to po Stellině smrti tak nemyslelo. Ať si je to jak chce. Ne že bych teda těm ošklivým řečem věřila. Zvlášť Nancy Claremontová využije každou příležitost, aby mohla dát něco k lepšímu.“

Paní Westová se odmlčela a doufala, že to samé udělá i Grace. Ale ta se jen dál urputně mračila na umývané okno.

„Jestlipak se tady ten inspektor z pojišťovny ještě objeví?“

„Nevím,“ špitla Grace, „doufám, že ne.“

„Nechápu, co může mít ten chlapec společného s Rayovým pojištěním. Přece i kdyby Ray sebevraždu spáchal – a to já rozhodně netvrdím – oni to stejně nemůžou dokázat, že ne? Vždyť u toho nebyli!“ zvolala dramaticky.

„Profesor Quinn by to nikdy neudělal.“

„Jistěže ne.“ Ale tak zajímavě se o tom debatovalo. „Ale ten chlapec…“ Zmlkla a našpicovala uši. „Aha, zvoní mi telefon. Až tady budeš hotová, běž beze všeho dovnitř,“ řekla a odbelhala se.

Grace pracovala dál, ale v hlavě se jí rozvířil kolotoč myšlenek. Trochu se styděla, že neuvažuje o smrti profesora Quinna, ale o sobě a o tom, co brzy přijde.

Opravdu se Anna o všechno postará sama, až se vrátí z Říma? To ji připraví o práci a výdělek? A co bylo nejhorší – i o možnost alespoň občas zahlédnout Ethana.

Zvykla si, stala se už docela závislá na tom, že je alespoň okrajovou součástí jeho života. S láskou skládala jeho vyprané šaty a povlečení. Dokonce si dovolila věřit, že si na ni vzpomene pokaždé,

když v domě narazí na nějakou stopu její práce nebo když večer vklouzne do čisté postele.

Má přijít o ty šťastné chvilky, kdy Ethan bere do náruče malou Aubrey a líbá ji na čelo? To už všechny její dny budou jeden jako druhý, aniž by se alespoň na tohle mohla těšit?

Zavřela oči a bojovala s pocitem zoufalství, když ji vyrušila Aubrey, která ji zatahala za lem šortek.

„Mami, tetu Lucy," zaprosila.

„Za chviličku, milánku." Grace zvedla dítě do náruče a jako svou záchranu ji k sobě přitiskla.

V jednu hodinu byly už zpátky doma s nákupem a Aubrey dojídala narychlo připravený oběd. Grace měla jen půl hodiny zpoždění, ale věděla, že to rychle dožene, když si trochu pospíší a soustředí se jen na práci. Už žádné vzdušné zámky, slíbila si, když zapínala Aubrey do sedačky v autě.

„Seth, Seth, Seth," vykřikovala holčička a bláznivě sebou házela.

„Uvidíme," Grace se nasoukala za volant a otočila klíčkem v zapalování. V odpověď se jí z motoru ozvalo jen duté zakašlání. „Ach ne, to ne. To mi nedělej, na to teď nemám čas." Celá poplašená startovala znovu a prudce dupla na plyn. Když motor naskočil, úlevně vydechla. „Tak se mi to líbí," zašeptala a vycouvala ze dvorku. „A jedeme, Aubrey!"

„Jedeme!"

O pět minut později, na půl cesty ke Quinnovým, starý sedan zakašlal znovu a zpod kapoty se vyvalil dým.

„Kruci!"

„Kluci! opakovala Aubrey vesele.

Grace si jen bezmocně přitiskla dlaně na oči. To musel být chladič. Před měsícem klínový řemen a předtím brzdy. Odevzdaně vzdychla a zajela k okraji silnice. Vystoupila, zvedla kapotu a ustoupila, když se na ni vyvalil oblak páry. Třeba to zase bude jen menší závada, zadoufala. A pokud ne, bude se muset rozhodnout, jestli chce do toho vraku vrážet další peníze nebo ohrozí svůj měsíční rozpočet a raději si koupí jiný vrak.

V každém případě s tím v tu chvíli nemohla nic dělat.

Otevřela zadní dveře a odepjala Aubrey pásy. „Auto je zase nemocné, zlato.“

„Óóó.“

„No jo, musíme ho tady nechat.“

„Samotné?“

Aubreyin soucit s neživými věcmi Grace přece jen rozesmál. „Jenom na chvilku. Zavolám opraváře a on se o něj postará.“

„A bude mu pak líp?“

„To doufám. Ale teď půjdeme za Sethem pěšky.“

„Dobře!“ Aubrey nadšená změnou plánu se jako první vydala na cestu.

Po půl kilometru už ji Grace musela nést.

Jaký je krásný den, připomínala si, alespoň se může rozhlédnout po těch rozkvetlých polích. Ale na okraji Quinnovic pozemku už necítila ruce. Zastavily se, aby si zblízka prohlédly želvu, která se slunila poblíž silnice. Aubrey výskala radostí nad tím, jak ten tvoreček zastrčil při doteku hlavu pod krunýř.

„Teď půjdeš chvilku za ruku, ano?“

„Hajat,“ zaprosila Aubrey a vztáhla ke Grace ruce. „Nahoru.“

„Tak dobře, pojď nahoru, už tam skoro budeme.“ Aubrey už měla nějakou dobu spát, jako každé odpoledne.

Když se Grace konečně vyšplhala na schody zadní verandy, spící Aubrey ji dávno tížila na rameni.

Odložila dítě na pohovku a rychle vyběhla převlékat do patra postele, pak zpátky dolů k pračce a od ní rovnou umývat koupelnu. Aby si ušetřila kroky, měla čisticí prostředky připravené na každém podlaží. Tohle měl být poslední velký úklid před Anniným návratem. Cestou k domu se Grace ale rozhodla, že v den příjezdu novomanželů ještě zaskočí všechno znovu oprášit a přeleštit.

Žena si přece určitě všimne navoskovaných parket, čerstvých květin, vyžehlených záclon a svátečních ubrusů.

Profesionálka jako Anna třeba její práci ocení a uzná, že je tu Grace potřebná.

To už zase seběhla dolů, aby zkontrolovala Aubrey a naložila do pračky další várku. S čistým prádlem vyšla ven a začala je věšet na šňůru. Najednou se jí zatočila hlava a Grace se otřepala, aby tu

nevolnost zahnala. To na ni jen dolehla únava, pomyslela si. Kdyby měla počítat, jak dlouho už je po pětihodinovém spánku na nohou, vyšlo by jí sedm hodin práce, a to ji ještě dalších dvanáct čekalo. Potřebovala přestávku.

Deset minut, slibovala si, natáhne se přímo na trávníku pod šňůrou s prádlem. Krátký spánek ji přece jen trochu osvěží. Než se probudí Aubrey, stihne ještě uklidit v kuchyni.

Ethan jel z doků domů o něco dřív. Loď svěřil Jimovi a jeho synovi a po lehkém obědě chtěl ještě udělat kus práce na nové jachtě. Možná stačí dokončit kokpit a připravit pro Cama materiál na kajutu. Čím více hrubé práce stihne, tím dříve se Cameron dostane k vylepšování interiéru.

Když zahlédl Gracein vůz na krajnici, zpomalil ,a pak rychle zabrzdil. Nahlédl pod jeho kapotu a zavrtěl hlavou. To auto muselo fungovat jen na dobré slovo. Jak může Grace jezdit něčím tak nespolehlivým? Co kdyby se jí něco podobného stalo při cestě Z noční směny?

Chladič byl očividně v háji. Pokud měla Grace v plánu ho vyměnit, bude jí to muset rozmluvit.

Najde jí nějaký slušnější starší vůz a společně s Cainem, který nejlépe rozuměl motorům, ho prohlédnou a vyladí. Přece ji nenechá jezdit s děckem v takovémhle vraku.

Najednou se zarazil a trochu od auta ustoupil. Copak je to jeho starost? Ale vzápětí se v duchu spravedlivě rozohnil. A proč by se nemohl starat o dávnou kamarádku, zvlášť když to opravdu potřebuje? Nasedl do své dodávky a k domu dojel s podmračeným výrazem ve tváři.

Už už za sebou chtěl bouchnout dveřmi, když si všiml spící Aubrey. V tu chvíli se jeho výraz rozjasnil. Po špičkách přešel k pohovce, dřepl si vedle ní a pozoroval děcko, které drobounkými prstíčky svinulo ve spánku roh polštáře. Ve zlatých vláskách měla napůl rozvázanou modrou stužku a tím se zdála ještě rozkošnější. Ethan si nemohl pomoci pevně doufal, že se Aubrey probudí dřív, než bude zase muset odejít do loděnice.

Ale teď si musí promluvit s její matkou o bezpečném voze. Naklonil hlavu a zaposlouchal se. Kdyby se věnovala práci v domě, musel by ji slyšet.

Všiml si prádla venku na šňůře a vyšel na zadní verandu. V tu chvíli ji uviděl a hrdlo se mu v panice sevřelo. Ani nevěděl, co ho napadlo. Snad pomyslel na nemoc nebo zranění, prostě ji jen viděl ležet na zemi. Prudce vyběhl z domu. V polovině cesty ale pochopil, že Grace není v bezvědomí. Spala.

Stočená do klubíčka, podobně jako její dcerka, dýchala pomalu a pravidelně. Přesto mu podklesla kolena a musel chvíli počkat, než se jeho srdeční puls vrátí k normálu.

Klečel, naslouchal pleskání prádla ve větru a uvažoval, co s ní vlastně má udělat.

Nakonec jen vzdychl, vstal, pak se znova shýbl a vzal Grace do náručí.

Slabě se pohnula, zavrtěla a okamžitě mu rozvířila krev v těle. „Ethane," zašeptala, zabořila tvář do důlku na jeho rameni a tím mu v hlavě odstartovala bezděčnou fantazii, že v té trávě leží s ní.

„Ethane," řekla znovu a přejela mu prsty po rameni. To už v tříslech ztuhl jako kámen. Pak ještě jednou „Ethane," ale v jejím hlase slyšel šok, který zažila po probuzení.

Její ústa se zkroutila v překvapeném tichém óó a tváře jí studem zčervenaly.

„Co? Co se děje?" vypravila ze sebe zaraženě.

„Když se rozhodneš usnout, měla bys mít rozumu aspoň jako Aubrey a lehnout si jinde než na prudkém slunci." Slyšel, jak mluví ochraptělým hlasem, ale nemohl si pomoci. Touha mu svými drápy přiškrtila hrdlo. „Já jsem jen…"

„Jen jsi mě připravila o deset let života, jak jsem se lekl. Myslel jsem, žes omdlela."

„Jen jsem se tady na chvilku natáhla. Aubrey spala, tak… Aubrey! Musím se na ni podívat."

„Právě jsem tam byl. Je v pořádku. Ještě spí. Ale ty sis mohla lehnout na gauč vedle ní, ne?"

„Nepřišla jsem sem spát."

„Ale spala jsi."

„Jenom na minutku.“

„Potřebuješ víc než minutku.“

„Ale ne, jenom se dneska objevilo víc problémů a nějak mě to zmohlo.“

Musel se usmát. Donesl ji do kuchyně a stále ji nehodlal postavit na zem.

„No tak, pusť mě, Ethane.“

„Viděl jsem tvoje auto asi dva kilometry odtud.“

„Už jsem volala Daveovi. Zajede tam, jak jen bude moct.“

„To jsi šla celou tu cestu pěšky s Aubrey v náručí?“

„Ne, náš šofér mě sem zavezl. Postav mě na zem, Ethane.“ Nebo exploduju.

„No, tak to mu můžeš dát na zbytek dne volno, protože vás domů zavezu.“

„Já si to nějak zařídím. A ještě jsem ani pořádně nezačala s úklidem. Musím se pustit do práce.“

„Přece nepůjdeš zase pěšky.“

„Zavolám Julii a ona nás tu vyzvedne. Ty máš určitě své práce dost. A já taky nic nestihnu, jestli mě hned nepustíš,“ vydechla zoufale.

Trochu ji potěžkal. „Vždyť vůbec nic nevážíš.“

„Jestli chceš říct, že jsem moc hubená…,“ začala otráveně.

„To ne, spíš máš lehčí kosti, to je všechno.“ A na nich tak hladké, jemné maso. Postavil ji na zem dřív, než by zapomněl, že se o ni chtěl starat. „A s úklidem se dneska netrap.“

„Musím. Je to moje práce.“ Nervy měla napnuté k prasknutí. Díval se na ni tak, že chtěla zároveň utéct a zároveň se mu vrhnout zpátky do náruče. Takový vnitřní boj snad ještě nikdy neprožívala. „A zvládnu to rychleji, když se mi tu nebudeš plést,“ snažila se zachovat si chladnou hlavu.

„Zmizím hned, jak zavoláš Julii a budeš vědět, jestli tě opravdu může vyzvednout.“ Zvedl ruku a smetl jí z vlasů pyl z tulipánů.

„Tak dobře.“ Vzala sluchátko kuchyňského telefonu a vyťukala Juliino číslo. Možná bude opravdu lepší, pomyslela si, když ji Anna v domě nebude potřebovat, protože už nedokázala být s Ethanem o samotě ani deset minut, aby nezačala být podrážděná. Kdyby to šlo

takhle dál, nejspíš by brzy provedla něco, čím by je oba jenom uvedla do rozpaků.

6

Ethan pracoval dlouho do noci. Měl klid, protože Seth se rozhodl kempovat s kamarády u nich na dvoře. Alespoň jim nemusel odpovídat na ty nekonečné otázky, i když to někdy bylo zábavné. Ethan si uvědomil, že už ho k Sethovi pojí silný citový vztah. Starost o něho na sebe vzal se samozřejmostí jemu vlastní – ostatně plnil přece poslední přání svého otce, ale teprve časem mezi nimi vzniklo silné a pevné pouto.

Pracoval raději s ručními nástroji. Pozdní hodina přece jen otupovala jeho pozornost, a takhle alespoň neriskoval, že přijde o prst. Když se po chvíli zadíval na hodinky, byla téměř jedna, a tak sklidil nástroje a chopil se smetáku, který jinak nejčastěji držel v ruce Seth.

Ve čtvrt na dvě už parkoval před hospodou u Shineyho. Dovnitř tentokrát jít nehodlal, ale také nemohl dopustit, aby Grace touhle dobou šlapala téměř dva kilometry potmě pěšky domů. Pohodlně se usadil. Aby mu čas lépe ubíhal, začetl se do ohmataného výtisku Steinbeckova románu *Na plechárně.*

Uvnitř už se schylovalo k zavíračce. A Grace po ničem netoužila víc. Snad jen kdyby jí Dave řekl, že její auto půjde opravit kouskem žvýkačky.

Bohužel, místo toho tvrdil, že i po nákladné opravě bude ráda, když ten vrak ujede alespoň dalších deset tisíc kilometrů.

Na to ale teď vůbec nemohla myslet. Měla totiž plno práce se zákazníkem, který městem jen projížděl na cestě do Savannah a byl přesvědčený, že mu Grace na ten večer obstará zábavu.

„Mám zamluvený pokoj v hotelu," mrkl na ni, když mu přinesla poslední drink. „Je tam veliká postel a nonstop obsluha. Můžeme si udělat skvělej večírek, kočičko."

„Já na večírky moc nechodím, ale díky.“

Popadl ji za ruku tak náhle, že ji vyhodil z rovnováhy, až se musela chytit jeho ramene, pokud mu nechtěla skončit na klíně. „Tak to máš dneska šanci.“ Měl černé oči a lascivně jí zíral do výstřihu. „Miluju dlouhonohý blondýny. A zacházím s nima zvlášť pěkně…“

Je otravný, pomyslela si Grace, když jí dýchl do tváře pivní opar, ale už si poradila s horšími. „To mě těší, ale já tady prostě zavřu a pomažu domů.“

„U tebe by to bylo taky fajn, kotě.“

„Pane…“

„Bobe, říkej mi prostě Bobe, zlato.“

Musela se mu vyškubnout, jinak by ji nepustil. „Pane, já prostě nemám zájem.“

Ale jasně že má, pomyslel si, a usmál se od ucha k uchu. Vždyť za ty nové zuby vyplázl dva tácy, nebo ne? „Upejpavky mě vždycky ještě víc rozhicujou.“

Grace nestál ani za znechucený povzdech. „Za čtvrt hodiny zavíráme, měl byste vyrovnat účet.“

„Jasně, jasně, jen nebuď protivná.“ Vytáhl peněženku napěchovanou bankovkami tak, aby vyšší hodnoty zakrývaly jednodolarovky. „Tak mi to spočítej a pak si projednáme tvoje… spropitné.“

Někdy bylo lepší držet jazyk za zuby, napadlo Grace, protože ji napadaly jen takové výrazy, za něž by mohla přijít o místo. A tak raději odešla s prázdnými sklenicemi k baru.

„Otravuje tě hodně, Grace?“

Znaveně se na Steva usmála. Už zůstali v práci jenom dva. Druhá číšnice se vytratila o půlnoci kvůli migréně.

„Jen další takový dáreček ženské polovině lidstva. Nic speciálního.“

„Jestli nevypadne před zavíračkou, počkám tady, dokud nebudeš pěkně zavřená ve svém autě.“

Grace jen nesouhlasně zamručela. Raději Stevovi ani o autě neřekla, protože by jistě trval na tom, že ji odveze, a přitom bydlel půlhodiny cesty opačným směrem a doma na něho čekala těhotná manželka.

Obešla stoly, zkasírovala zákazníky, ale bohužel šlo většinou jen o studenty, kteří si dali nějaká ta dvě piva. Spropitné za tenhle večer by jí nezaplatilo ani kliku od nového vozu, na který musí začít šetřit.

I ten potížista se nakonec měl k odchodu a na stole nechal ležet dvacetidolarovku. Jeho útrata přitom činila 18.83 $, takže Grace jen obral o spoustu času, ale při placení se právě nevytáhl.

Brzy se lokál začal vyprazdňovat a po chvíli bylo takové ticho, že při zazvonění telefonu oba se Stevem leknutím nadskočili. Grace se jejich reakci zasmála, ale Stevovi se vzápětí ztratila barva z obličeje. „Mollie," vyrazil ze sebe a skočil po sluchátku. „Už?" vykřikl.

Grace přistoupila blíž, připravená ho zachytit, kdyby se mu podlomila kolena. Horečně přikyvoval a Grace se chápavě usmála.

„Dobře. Ty… ty zavolej doktora, ano? Všechno je připravené. Jak často máš…? Ach bože, ne, už jedu. Neboj se, zůstaň v klidu, nehýbej se."

Upustil sluchátko a ztuhl jako socha. „Ona je… Mollie… moje žena…"

„Já vím, kdo je Mollie, známe se od mateřské školky, Steve," smála se Grace. Když ale viděla, jak je roztomile vystrašený, vzala mu obličej do dlaní a políbila ho. „Tak utíkej. Ale jeď opatrně. Tak rychle to zase nebude, oni na tebe určitě počkají."

„My budeme mít dítě," slabikoval, jako by testoval ta nová slova, „já a Mollie."

„Ano, je to báječné. Vyřiď jí, že se na ně přijdu podívat. Ale jestli tady budeš dál tak stát, bude se musel do porodnice odvézt sama."

„Ježíši! Musím jet!" Cestou ke dveřím převrhl židli. „Klíče, kde mám klíče?"

„Klíče od auta v kapse, od hospody za barem. Já tady zamknu. Ahoj, taťko."

Při tom slově se zastavil, ohlédl se a užasle se na ni usmál. „Jú!" A byl pryč.

Grace se znovu uculila a pak postavila překocenou židli. Připomnělo jí to noc, kdy se začala na svět hlásil Aubrey. Bože, jaký měla strach a jak se těšila. Samozřejmě že do nemocnice musela jet sama. Neměla manžela, který by panikařil spolu s ní, držel ji i ruku a připomínal, jak má dýchat.

Když se ale bolest a osamělost stupňovaly, Grace nevydržela a požádala sestru, aby zavolala její matce. A ta samozřejmě přijela a viděla Aubrey přicházet na svět. Smály se a plakaly společně a všechno se mezi nimi napravilo.

Jen otec se neukázal, ani tehdy, ani později. Ostatní přinesli květiny – Julie s rodiči, přátelé, sousedi, Ethan a profesor Quinn. Z každého pugétu vložila květ Aubrey do památníku.

Grace se zasnila a téměř nepostřehla, že se dveře za barem otevřely. S úsměvem se otočila. „Steve, jestli hned nepojedeš domů, Mollie…“ Zmlkla a pocítila spíš rozmrzelost než strach, když uviděla toho muže. Máme zavřeno,“ řekla příkře.

„Já vím, koťátko. Pochopil jsem, že ses zdržela a čekáš, jestli přijdu.“

„Já na vás přece nečekám.“ Sakra, proč jen za Stevem ty dveře nezamkla? „Je zavřeno a vy musíte odejít.“

„No, když to chceš takhle, dobrá.“ Připotácel se blíž, aby se mohl opřít o barpult. Pracoval už několik měsíců a věděl jak ukázat své svaly. „Co si tak dát spolu ještě jeden drink? A pak si promluvíme o tom spropitném.“

Její trpělivost byla u konce. „To už jste mi ráčil dát a teď zmizte, nebo zavolám policajty. Pak strávíte noc v cele a ne v té velké hotelové posteli.“

„Já mám ale v plánu něco jiného.“ Popadl ji, strčil na bar a nalehl na ni celým tělem. „Už chápeš, co jsem myslel? Já jsem si všiml, jaks po mně koukala. Celej večer jsem čekal, až na to vlítnem.“

Nemohla zvednout koleno, aby ho kopla do toho, co proti ní tak pyšně tlačil. Nemohla vyprostit ruce, aby ho uhodila nebo škrábla. Úzkost ji začala nejdřív lehce dusit a pak propukla v opravdovou paniku, když jí rukou zajel pod sukni.

Chtěla začít ječet, kousat, plivat, ale tlak náhle povolil a chlap odlétl stranou. Oněměle zírala do Ethanových očí.

„Jsi v pořádku?“

Řekl to tak nezvykle tiše, že jen strnule kývla. Ty oči ale klidné nebyly. Měl v nich tolik zuřivosti, zvířecí, primitivní zuřivosti, že se celá zachvěla.

„Běž ven a počkej v dodávce.“

„Já… on…“ Vtom zapištěla tak, že se za to později musela stydět, ale jiný zvuk jí ze staženého hrdla nevyšel, když zahlédla, jak se ten chlap žene v předklonu s pěstmi zaťatými proti Ethanoví.

Pak se dívala, jak se Ethan rozkročil a dvěma tvrdými ranami útočníka odrazil, jako by zaháněl mouchu. Nato se sklonil, popadl ho za košili a znovu ho zvedl na nejisté nohy.

„Máš dvě minuty na to, abys vypadnul,“ řekl ledovým hlasem, „protože pak tě zabiju. A jestli nemáš rodinu nebo blízké přátele, ani pes po tobě neštěkne.“

Odhodil ho, Grace měla dojem, že jen několika prsty, a chlap se zřítil na nejbližší stůl. Pak se otočil, Jako by ten člověk vůbec neexistoval, ale zuřivost z jeho tváře nezmizela, ani když promluvil na Grace.

„Řekl jsem, že máš počkat venku.“

„Já ale musím…,“ přitiskla si ruce mezi ňadra a posouvala je výš, jakoby chtěla pomoct slovům ven. Ani jeden z nich nesledoval, jak se ten člověk škrábe na nohy a klopýtá ven. „Musím tady zamknout. Shiney…“

„Shiney ať táhne k čertu!“ Protože se nehýbala, popadl ji za ruku a vlekl ji ke dveřím. „Měl by taky dostal nařezáno, že nechá samotnou ženskou zamykat v noci lokál.“

„Steve… on…“

„Toho mizeru jsem taky viděl. Vystřelil odtud, jako by sem hodili bombu.“ I s ním si hodlal promluvit, a hezky brzo, ale teď se snažil dostat Grace do svého vozu.

„Mollie… volala. Rodí. Poslala jsem ho za ní.“

„No jasně, ženský maj idiotský nápady.“

To zlostné odseknutí odradilo Grace od projevů vděčnosti, k nimž se právě chystala. Zachránil ji, jako ten pověstný rytíř, ano, ale romantická mlha se v tu chvíli vypařila.

„Idiotský nápady?“

„Přesně tak.“ Dupl na plyn tak prudce, že se Grace udeřila o sedadlo. Jeho vzácný vztek se už naplno rozhořel a po nějakou dobu se s tím nedalo nic dělat.

„Ten chlap měl idiotský nápady, ne já. Já jsem jen dělala svou práci.“

„Jo a málem sis přivodila znásilnění. Vždyť ten chlap měl ruku pod tvou sukní.“

Ještě teď to cítila, jak se na ni oplzle dobývá. Zvedl se jí žaludek a rychle musela polknout. „Taky jsem si všimla. Ale takové věci se u Shineyho nestávají.“

„Jak vidíš, stalo se.“

„Takoví zákazníci tam většinou nechodí. Nebyl místní. Byl to…“

„Prostě tam byl.“ Odbočil na její příjezdovou cestu a prudce vypnul motor. „A ty taky. Klidně si pucuješ bar uprostřed noci a úplně sama. A cos chtěla dělat potom? Jít ty dva kilometry pěšky?“

„Mohla jsem se nechat svézt, kdyby…“

„Kdybys nebyla tak paličatá a dokázala si o to říct,“ dokončil za ni. „Ne, ona bude radši pajdat po silnici na těch děsných podpatkách, než by se někoho o něco prosila, že?!“

Měla v tašce schované tenisky, ale nemělo smysl o tom mluvit. Zvlášť když zůstaly v nezamčeném lokálu. Teď bude muset brzy ráno zpátky, aby zamkla, než, se objeví šéf.

„Hm, tak ti děkuju za přednášku a taky za to zatracené svezení.“ Strčila do dveří, ale Ethan ji popadl za ruku.

„Kam si myslíš, že jdeš?!“

„Jdu domů. Naložím si tu svoji palici, co má idiotský nápady, do vany a pak půjdu spát.“

„Ještě jsem neskončil.“

„Ale *já* jsem skončila.“ Vytrhla se mu a vyskočila z auta. Byla by to stihla, kdyby neměla na nohou ty mizerné boty. Takhle rozrazil druhé dveře a stál před ní dřív, než udělala tři kroky. „Už se mi o ničem diskutovat nechce,“ promluvila chladně a zvedla vzpurně bradu.

„Fajn, tak můžeš jenom poslouchat. Jestli té práce nehodláš nechat – což by bylo nejrozumnější – musíš se postarat alespoň o některé věci. Třeba si opatřit spolehlivý dopravní prostředek.“

„Nesnaž se mi nařizovat, co musím a co ne.“

„Sklapni!“

Poslechla, ale jen proto, že překvapením oněměla. Za celé ty roky, co ho znala, se Ethan takhle nechoval. V měsíčním světle

viděla, že vzteklý výraz se mu z tváře nevytratil. Oči měl studené jak led. Působil hrubě a nebezpečně.

„V první řadě seženeme slušné auto," pokračoval. „A ty už nikdy nezůstaneš po zavíračce v lokále sama. Chci, aby tě někdo vždycky doprovodil k autu a počkal, až odjedeš."

„To je směšné."

Přistoupil o krok blíž, a přestože se jí nedotkl, Grace raději couvla. Srdce se jí prudce rozbušilo.

„Směšné je tady jen to, že jsi přesvědčená, že naprosto všechno zvládneš sama. Už mě to unavuje."

Pohrdavě si odfrkla. „*Tebe* to unavuje?"

„Jo a musí to přestat. Nemůžu udělat nic pro to, aby ses nesedřela k smrti, ale můžu dohlédnout na to ostatní. Jestli si v práci nezajistíš trochu bezpečí, domluvím to sám. Přestaň si říkat o maléry."

„Já si o ně říkám?" vypěnila Grace. „O nic jsem si neřekla. Ten mizera prostě odmítl pochopit, že říkám ne."

„Přesně o tom mluvím."

„Ty nevíš, o čem mluvíš," zašeptala zuřivě, že ji to až překvapilo, „poradila bych si s ním, kdyby…"

„Jak?" Začínal vidět rudě. Ten chlap ji tlačil na bar a ona měla v očích hrůzu. Byla bledá strachy a tvářila se jak myš při setkání s kočkou. Kdyby v tu chvíli nevešel dovnitř…

Ta představa, zarytá hluboko v jeho mozku, nahlodala zbytky jeho sebeovládání.

„Tak jak?" opakoval a jedním rychlým pohybem ji strhl na sebe. „Ukaž mi to!"

Kroutila se, strkala do něho a srdce jí bilo na poplach.

„Přestaň."

„Myslíš, že takové ‚přestaň' chlapa odradí, když jednou ucítí tvoji kůži?" Cítil citrónový šampon a strach. „Když si na tebe sáhne?" Jemné obliny a dlouhé linky. „Věděl dobře, že ho nikdo nezastaví, *že* si může dělat, co ho napadne."

Všechno se v ní otáčelo jako ve víru. „Nedovolila bych… Zastavila bych ho."

„Tak zastav mě."

Myslel to vážně. Část jeho bytosti toužila po tom, aby ho zastavila, aby řekla nebo udělala něco, čím by m zdivočelost udržela na uzdě. Ale jeho ústa už se dobývala do jejích, tvrdě a žádostivě, polykala její vzdechy a podněcovala nové.

Když zasténala a pootevřela rty, ztratil Ethan hlavu docela.

Stáhl ji na trávu, lehl si na ni, koulel se s ní. Pevná závora, která dosud držela v šachu jeho touhy, explodovala, potlačovaný zvířecí pud se dral ven s plnou silou. Horkost, sténání a záchvěvy.

Tohle nebyl Ethan, kterého znala a o jehož prvním doteku snila. Nechoval se něžně a citlivě, ale podvolila se té náruživosti, vzrušoval ji způsob, jakým se jí zmocnil.

Obemkla ho pevně dlouhými stehny, aby ho udržela co nejblíž, zajela mu prsty do vlasů a zatínala pěsti. Chvěla se rozkoší z vědomí, že je tak silný.

On zatím hltal její ústa, hrdlo a trhal za její hluboce vykrojený trikot. Zoufale toužil po její kůži, chtěl ji cítit a ochutnat.

Měla tak pevná malá ňadra a pleť hebkou jako hedvábí proti jeho zhrublé dlani. Zřetelně cítil, jak jí pod ní buší srdce.

Zavrněla jako kočka, ohromená vzrušením, když ji ta velká dlaň hnětla a laskala, a v klíně pocítila silnou odezvu.

Zašeptala jeho jméno.

To slůvko na něho ale účinkovalo jako střela z pistole. Jako by ho hodila do studené vody a on se probudil z nějakého snu.

Svalil se na bok, pak na záda. Zhluboka dýchal, jak se pokoušel najít ztracenou příčetnost. Slušné vychování. Vždyť jsou na jejím dvorku, proboha. V domě spí její dcerka. Chová se skoro jako ten chlap v lokále. Málem zradil její důvěru, přátelství a využil její zranitelnosti.

Právě ta bestie v něm, která se teď dral na světlo, byla důvodem, proč si zakázal tenhle vztah. Přísahal si, že se Grace nikdy nedotkne. A teď všechno pokazil.

„Promiň.“ Ubohá fráze, napadlo ho vzápětí, ale nic jiného říct neuměl. „Odpusť mi to, Grace.“

Stále cítila, jak se jí bouří krev v těle. Obrátila se a vztáhla ruku, aby se dotkla jeho tváře. „Ethane…“

„Já vím, že pro to není omluva,“ řekl rychle a posadil se, aby se ho už nemohla dotknout a – pokoušet ho. „Rozčílil jsem se a pak jsem musel na chvíli přijít o rozum.“

„Tak tys byl jen rozčílený.“ Znehybněla a pak si lehla zpět na trávu, která se najednou zdála studená a měsíc nad ní příliš jasný. „Tys měl jenom vztek.“

„Ano, ale tím se nedá omluvit, že jsem ti ublížil.“

„Tys mi přece neublížil.“ Ještě na sobě cítila jeho ruce, pevné, dobyvačné, ale rozhodně ne hrozivé.

Už měl dojem, že se na ni dokáže podívat a dotknout se jí. Určitě to v tu chvíli potřebovala, pochopil. Nesnesl by, kdyby se ho měla po zbytek života bát. „Za nic na světě bych ti nechtěl ublížit.“ S péčí starostlivého rodiče jí narovnal sukni. Když neucukla, pohladil ji lehce po zcuchaných vlasech. „Chci pro tebe jen to nejlepší.“

Najednou jeho ruku prudce smetla stranou. „Jednáš se mnou jako s malým děckem. Před pár minutami ti nedělalo problém dívat se na mě jako na ženu.“

Že by v tom nebyl problém, o tom silně pochyboval. „Udělal jsem chybu.“

„Pak jsme ji udělali dva,“ posadila se a oprášila si halenku. „Na to musí být vždycky dva, Ethane. A já jsem se tě nesnažila zastavit. To napadlo tebe.“

Znervózněl. „Proboha, Grace, vždyť jsme se váleli na tvém trávníku.“

„Kvůli tomu jsi jistě nepřestal.“

S tichým povzdechem si přitáhla kolena k bradě a objala je. To nevinné gesto neuvěřitelně kontrastovalo s její kratičkou minisukní a síťovanými punčochami. V břiše pocítil znovu ten neodbytný tlak.

„Přestal bys nejspíš kdekoli, protože jsem to já. Jenže pro mě je těžké myslet si, že mě nechceš. Takže bys mi to měl říct na rovinu, jestli to mezi námi má být jako dřív.“

„Musí to být jako dřív.“

„To není odpověď, Ethane. Nechci naléhat, ale myslím, že si zasloužím trochu upřímnosti.“ Možná to od ní nebylo hezké, ale stále cítila jeho ústa na svých. „Jestlis mi chtěl jen udělit lekci, tak to řekni.“

„Měl jsem vztek.“

S pokorným kývnutím přijala další prohru. „Tak dobře.“

„Chci říct, že jsem se choval jako ten bastard dneska v baru.“

„Jenže já jsem nechtěla, aby se mě dotýkal on.“ Pomalu se nadechla, zadržela dech a zase si vzdychla. Ale Ethan mlčel. Neříkal nic, uvědomila si, ale odtáhl se od ní. Aniž by se pohnul, vzdálil se a tím to bylo jasné.

„Jsem ti vděčná, žes tam dnes večer čekal.“ Začala vstávat, ale on ji předběhl a podával jí ruku. Chytla se jí, protože už nechtěla ani jednoho z nich uvádět do rozpaků. „Měla jsem strach a nevím, jestli bych to opravdu zvládla sama. Jsi dobrý kamarád, Ethane, a vždyckys mi pomáhal.“

Vrazil si ruce do kapes, kde už nemohly natropit žádnou škodu. „Mluvil jsem s Davem o novém autě. Věděl by o několika slušnějších ojetinách.“

Chtělo se jí zaječet, ale raději se pokusila o úsměv. „Ty opravdu neztrácíš čas. Dobrá, zítra mu zavolám.“ Ohlédla se na dům, kde na zadní verandě svítilo světlo. „Nechceš jít dál? Dala bych ti na tu ruku led.“

„To nic není. Vždyť měl čelist jako polštář. A ty už bys měla jít do postele.“

„To jo.“ Aby se tam sama převalovala a marně se

snažila usnout. „V sobotu k vám ještě před příjezdem Anny s Camem zaskočím, aby byl všude pořádek.“

„To bude fajn.“

„No, tak dobrou noc.“ Obrátila se a odcházela k domu.

Chvíli počkal a namlouval si, že ji chce vidět bezpečně zacházet do domu. Ale ve skutečnosti byl zbabělý. Potřeboval určitou dělicí vzdálenost, aby dokázal pravdivě odpovědět na její otázku.

„Grace?“

Na sekundu zavřela oči. Ze všeho nejvíc si teď přála být doma, v posteli a dosyta se vyplakat, což si již celé roky nedovolila. Ale obrátila se: „Ano?“

„Nebyl to jenom vztek.“ I na tu vzdálenost si všiml, jak užasle rozevřela oči a její úsměv se vytratil. „Nechtěl jsem to udělat.

Zakázal jsem si to. Ale myslím na tebe i jinak. A teď už běž spát," dodal něžně.

„Ethane…"

„Jen běž, je pozdě."

Podařilo se jí vzít za kliku, vejít dovnitř a zavřít za sebou. Ale rychle přiskočila k oknu, aby se ještě podívala, jak Ethan odjíždí.

Bylo pozdě, pomyslela si se zachvěním, které připomínalo naději. Ale možná že ještě ne tak docela.

7

„Jsi moc hodná, mami, že mi s ní pomůžeš."

„Pomůžeš?" Carol Monroeová zavrtěla hlavou a zavázala Aubrey růžovou tenisku. „Vzít si tohle zlatíčko na jedno odpoledne je přece potěšení." Pošimrala vnučku pod bradou. „My se spolu pomějeme, že ano?"

Aubrey se zazubila. „Hračky! Budem si hrát s panenkama, babi!"

„To si piš. A možná pro tebe mám i překvapení."

Holčičce se rozzářily oči. Radostně vypískla, seskočila ze židle a začala poskakovat po místnosti.

„Ale mami, snad ne další panenku. Vždyť ji rozmazlíš."

„To ani nejde," řekla na to Carol přesvědčeně a s jistou námahou se narovnala. „A navíc je to právo každé babičky."

Zatímco Aubrey pokračovala ve svém tanečku, Carol se na dceru pátravě zadívala. Zase se dost nevyspala, usoudila ze stínů pod očima, ani nenajedla. A to přinesla oříškové koláčky, aby do ní dostala trochu kalorií navíc.

Třiadvacetiletá dívka by se přece jen měla občas nalíčit, načesat a zajít do společnosti, a ne se takhle bez přestávky dřít. Jenže to už nemělo smysl opakovat, a tak začala jinak: „Měla bys nechat té práce po nocích, Grácie. Moc ti to nesvědčí."

„Jsem v pohodě."

„Když si člověk vydělá na živobytí, měl by si taky najít trochu času na zábavu."

Grace už tu ohranou písničku nechtěla poslouchat a raději znovu otřela pracovní desku u dřezu. „Práce v baru se mi líbí. Aspoň si můžu promluvit s lidmi.“ I kdyby se měla jen zeptat, jestli chtějí další pivo. „A dobře za ni platí.“

„Jestli ti chybí peníze…“

„Ne, díky.“ Grace stiskla zuby. Raději se bude smažit v pekle, než by přiznala, že nemůže vyjít nebo že ji koupě nového auta dostane brzy do ještě větších potíží. „Peníze navíc se hodí vždycky a já jsem docela dobrá servírka.“

„Já vím. Ale mohla bys přece pracovat přes den, třeba v našem bistru.“

Grace trpělivě odložila utěrku. „Mami, ty víš dobře, že to nejde. Táta přece nechce, abych u něj pracovala.“

„Nic takového nikdy neřekl. A s obíráním krabů přece taky občas pomáháš.“

„Tobě pomáhám,“ upřesnila Grace. „A ráda. Ale Obě víme, že v bufetu dělat nemůžu.“

Její dcera byla tvrdohlavá jako dva mezci dohromady. Prostě po tatínkovi, uvědomila si Carol. „Ty bys jej dokázala obměkčit, jen kdybys trochu chtěla.“

„Ale já nechci. Dal jasně najevo, co si o mně myslí. Nech to spát, mami,“ zašeptala, když se matka pokoušela něco namítnout. „Nechci se zase hádat. A nechci, abys musela jednoho obhajovat před druhým. To není správné.“

Carol bezmocně rozhodila rukama. Měla přece ráda oba, manžela i dceru. Ale ať se propadne, jestli jim rozuměla. „Když máte na tváři tenhle výraz, je jasné, že s vámi nic nehne. Nevím, proč se vlastně snažím.“

Grace se usmála. „Já taky ne.“ Sklonila se a políbila maminku na tvář. Byla při svých stosedmdesáti centimetrech o dobrých deset centimetrů vyšší. „Dík, mami.“

Carol zjihla a prohrábla si vlnité vlasy, které kdysi bývaly přirozeně blond, jako měly dcera s vnučkou, časem už musela ovšem vypomoci Miss Carol.

Carol měla oblou, růžovou tvář, relativně bez vrásek. Ale také považovala za povinnost každé ženy své vnady udržovat. Byla pyšná

na to, že se i v pětačtyřiceti podobá porcelánové panence, jak ji kdysi její muž nazval.

Ale to se teprve namlouvali a on se snažil být i trochu poetický.

I když na takové věci už dávno zapomněl, byl to dobrý manžel, věrný, pracovitý a férový chlap. Měl jediný problém – lidé mohli snadno zranit jeho city. A Grace ho opravdu těžce zklamala, že nebyla takovou dokonalou dcerou, jakou si přál.

To všechno jí prošlo hlavou, když pomáhala sbalit vnučce věci. Ty dnešní děti toho tolik potřebují, napadlo ji. Vždyť kdysi stačilo jen hodit do tašky pár plenek, vzít Grace do náruče a tradá.

Teď už byla její holčička sama mámou a dělala to dobře, usmála se Carol, když sledovala, jak se Grace s Aubrey radí, které plyšové zvířátko by mohly přece jen nechat doma. Asi to tak bylo lepší. Ona sama vždycky jen rozhodla a nařídila a nikdy se neptala na nesplněná přání, jež její poslušná dcerka skrývá.

A teď se v ní občas probouzel pocit viny, protože o Graceině touze stát se tanečnicí dobře věděla. Ale nikdy to nebrala vážně a považovala to jen za dětské snění. Nikdy dcerku nepodpořila a nikdy jí v té věci vlastně nevěřila.

Hodiny baletu se Carol zdály pro děvčátko vhodné. Kdyby měla chlapce, chodil by nejspíš zase na fotbal. Tak se to přece obvykle dělalo. Proč by to mělo být složitější?

Jenže Grace byla komplikovanější, připustila si Carol, a ona to neviděla, nebo vidět nechtěla.

Když za ní dcera v osmnácti přišla s tím, že za peníze z letní brigády odjede do New Yorku studovat tanec, a prosila ji o pomoc s výdaji, řekla jí, ať neblázní.

Mladá dívka po maturitě přece nemůže sama do New Yorku. Sny o balerínách by se přece měly postupně měnit ve sny o svatebních šatech.

Ale Grace trvalna svém a šla požádat otce, aby jí z uložených peněz na vzdělání zaplatil školné na baletní škole.

Pete samozřejmě odmítl, snad i trochu křičel, ale vždyť chtěl pro svoji holčičku jen to nejlepší. A Carol s ním v tu chvíli souhlasila.

Pak ale sledovala, jak Grace tvrdě pracuje a měsíc co měsíc šetří každý desetník. Její odhodlání se zdálo nezlomné a matka začala otce přesvědčovat, aby jí do New Yorku pustil.

Neustoupil ani o píď. A Grace taky ne.

Ještě jí nebylo ani devatenáct, když se objevil ten podivný Jack Casey, co mluvil, jak když medu ukrajuje. A bylo po všem.

Z toho svazku sice vzešla jejich milovaná Aubrey, ale Carol litovala, že se Grace vdávala a rozváděla v takovém spěchu. Tím se propast mezi ní a jejím otcem Ještě více rozevřela.

Ale to už je pryč, pomyslela si, a vzala vnučku za ruku. „To auto, co ti Dave vybral, je spolehlivé?“

„On tvrdí, že ano.“

„No, Dave tomu snad rozumí.“ Byl dobrý mechanik, i když před lety právě on najal Jacka Caseyho. „Kdyby sis chtěla vyrazit třeba na nákupy, můžu ti půjčit svoje.“

„V pondělí už budu mít nové.“

Zapnula Aubrey do sedačky v matčině autě a posadila se vedle ní. Babička se chopila volantu a nastartovala.

„Jedem, babi, rychle!“ vykřikla Aubrey. Grace tázavě povytáhla obočí a Carol se začervenala. „To už jste zase závodily?“

„Vždyť na těchhle silnicích znám každý kamínek. A pokutu mi policajti taky ještě nedali.“

„Protože by tě nechytili,“ zasmála se Grace a zapnula si pás.

„A kdypak že to mají přijet novomanželé?“ snažila se Carol cestou odvést pozornost od tachometru.

„Myslím, že kolem osmé večer. Chci tam ještě trochu poklidit a možná připravit něco k večeři.“

„To Camova žena jistě ocení. Ale že to byla krásná nevěsta? Jak se jí za tak krátkou dobu podařilo sehnat takové šaty?“

„Seth říkal, že si pro ně jela do Washingtonu, ale závoj měla po babičce.“

„To je dobře. Já jsem ti taky schovala svůj svatební závoj. Často jsem si představovala, jak by ti slušel.“ Že se radši nekousla do jazyku, pomyslela si Carol.

„Ten by se býval hodil spíš do kostela než na radnici.“

Carol s povzdechem zastavila u Quinnovic domu. „Tak si ho třeba vezmeš příště.“

„Žádné příště nebude. Já se na manželství asi nehodím.“ Než stihla užaslá Carol něco namítnout, vyskočila Grace z vozu a mlaskavě políbila dcerku na rozloučenou. „Hezky poslouchej babičku a nejez moc sladkostí, ano?“

„Babička má čokoládu.“

„No, to je mi jasné. Tak pá, pá. A díky, mami.“

„Zavolej, až skončíš, vyzvednu tě.“

„Uvidíme. Ale nenech se moc uhonit, mami,“ dodala ještě Grace a vyběhla do schodů.

Měla to dobře načasované. Dům byl prázdný, protože Ethan se Sethem pracovali v loděnici. Chtěla se prostě vyhnout setkání, které by je oba mohlo po včerejší noci jen zbytečně přivést do rozpaků.

Raději se dala do práce, aby v ní našla trochu klidu. 1 když dobře věděla, že ji ten den dělá hlavně kvůli sobě, na výsledku to přece nemohlo nic změnit. Annu jistě potěší vzorně uklizený dům, provoněný voskem na parkety a čerstvými květinami.

Žádná ženská by se neměla vracet ze svatební cesty do prachu a odpadků. A že ti Quinnovic chlapi vyrobili obojího dost a dost.

Grace tady byla zapotřebí a musela to dokázat.

Zvláštní úsilí věnovala ložnici novomanželů. Snad stokrát přemístila vázu s květinami, až se musela v duchu okřiknout. Anna si ji nakonec dá stejně tam, kam bude chtít. Nejspíš změní i všechno ostatní. Vyrostla přece ve městě a venkovský styl jí nemusí vyhovovat. Než se naděje, nechá Anna všechno potáhnout kůží a skleněnými tabulemi. A památky na doktora Quinna skončí v krabici na půdě. Na jejich místě budou stát abstraktní plastiky, kterým nikdo nerozumí, a krásné dřevěné podlahy zakryje vysoký koberec.Grace se do očí draly slzy lítosti, když urovnávala vyžehlené záclony na oknech a do koupelny nesla mísu s růžovými poupaty.

Každý člověk s dobrým vkusem přece musí pochopit, že tenhle dům nepotřebuje nic než trochu živějších barev. Kdyby do toho mohla mluvit…

Zarazila se, protože si uvědomila, že tiskne ruce v pěst, a zadívala se na svůj sveřepý výraz v zrcadle nad umyvadlem. „Bože, Grace, co

se to s tebou děje?“ Zavrtěla hlavou a málem se sama sobě vysmála. „Za prvé do toho nemáš co mluvit a za druhé ještě nevíš, jestli Anna hodlá něco měnit.“

Problém byl v tom, že to prostě udělat mohla, připustila si Grace. Jakmile se změní jedna věc, už to nikdy není jako dřív.

Vždyť je to stejné jako s ní a s Ethanem, nebo ne? Něco se stalo a Grace se zároveň bála i doufala, že už to nebude takové jako dřív.

Myslel na ni, povzdechla si při pohledu do zrcadla. Ale co si myslel? Nebyla krásná ani dost sexy. Občas si ji sice nějaký mužský všiml, ale nikdy ne na dlouho.

Nebyla prudce inteligentní, neuměla flirtovat ani vtipně konverzovat. Jack jí kdysi řekl, že je stálá. Ale to asi nebyl povahový rys, který by muže nějak zvlášť přitahoval.

Kdyby třeba měla výraznější lícní kosti nebo hustší řasy… Nebo rovné vlasy místo těch staromódně vlnitých.

Co si o ní Ethan asi myslí? Kéž by měla odvahu se na to zeptat.

Když se na sebe zadívala, viděla jen obyčejnou holku.

Jenom když tančila, necítila se obyčejná. To si připadala krásná, výjimečná, měla grácii jako její jméno. Zaujala baletní postoj a známým pohybem vklouzla do lehké piruety. Zasnila se a její tělo pocítilo slast.

„Ethane!“ vyjekla, když ho zahlédla stát na prahu.

„Nechtěl jsem tě vyděsit, ale ani vyrušit.“

„No,“ koktala a chopila se hadru, „jenom jsem tu chtěla vytřít.“

„Tys vždycky tak krásně tančila.“ Usmál se, aby pochopila, že jsou přátelé jako dřív. „To vždycky tančíš nad uklizenou koupelnou?“

„Copak to nedělají všichni?“ snažila se zlehčit náladu, ale do tváří se jí stále hnala krev. „Myslela jsem, Že to stihnu, než se vrátíte. Asi jsem se zdržela s tou podlahou.“

„Vypadá skvěle. Blázen už na ní uklouzl. Divím se, žes to neslyšela.“

„Přemýšlela jsem.“ Vtom si uvědomila, jak je špinavý a zpocený. „Snad ses tady nechtěl koupat?“

Ethan povytáhl obočí. „No, napadlo mě to.“

„Tak to tedy ne.“

Když přistoupila blíž, raději ucouvl. Jednak tušil, jak je v tu chvíli asi cítit, a pak si slíbil, že se jí víckrát nedotkne.

„Proč?“

„Protože už nemám čas to tady po tobě znovu drhnout. Ještě musím usmažit kuře a připravit bramborový salát na večer a nakonec uklidit kuchyň. Prostě na to nemám čas, Ethane.“

„Já po sobě přece dokážu umýt vanu.“

„To není totéž. Sem prostě nepůjdeš.“

Zachmuřeně si sundal čepici a prohrábl zvlhlé vlasy. „Pak tu ale máme problém, protože tady jsou celkem tři chlapi, co potřebujou smýt několik vrstev špíny.“

„Hned u domu máte celý záliv.“

„Ale…“

„Na.“ Podala mu nové mýdlo ze skříňky pod umyvadlem. Ať se propadne, jestli jim půjčí to luxusní, co má připravené pro hosty. „Ručníky a čisté šaty vám donesu.“

„Ale…“

„Jen běž a vyřiď to i ostatním.“ Vložila mu mýdlo do dlaně. „Beztak z tebe padá špína na zem.“

Zamračil se. „Člověk by si myslel, že má přijet sama britská královna. Kruci, Grace, přece nebudu skákat z mola nahej do zálivu.“

„Jako bys to nikdy předtím nedělal!“

„Ale ne před ženskou.“

„Já už jsem nahýho chlapa viděla, neboj se, a taky budu mít moc práce na to, abych si pořizovala památeční fotografie. Prostě se tady už půl dne snažím, aby se všechno jen blýskalo, Ethane, a nenechám si to zkazit.“

Znechuceně si strčil mýdlo do kapsy, protože věděl, že hádat se s umanutou ženskou bylo jako mlátit hlavou o cihlovou zeď. „Ale ty ručníky si vezmu sám.“

„Ne, máš špinavé ruce. Přinesu vám je.“ S nesouhlasným mumláním se loudal po schodech dolů. Phillip na koupání v přírodě reagoval pouze pokrčením ramen a Seth byl štěstím bez sebe. Ihned vyrazil domu, křikl na psy, aby se připojili, a v běhu se svlékl a odhazoval svršky kolem.

„Ten už se nikdy nebude chtít koupat normálně," poznamenal Phil, posadil se na molo a začal se zouvat.

Ethan zůstal stát. Byl pevně rozhodnutý nesvléknout si jedinou věc, dokud Grace nepřinese ručníky a nebude bezpečně zpátky v domě. „Co děláš?" zeptal se podrážděně, když si Phil stáhl přes hlavu propocené tričko.

„Co asi… Svlíkám se."

„Tak toho nech. Jde sem Grace."

Phillip vzhlédl, a když viděl, že to bratr myslí smrtelně vážně, rozesmál se. „Uklidni se, Ethane. Myslím, že ani pohled na moji mužnou hruď Grace nerozpálí."

Aby to dokázal, přivítal Grace přátelským úsměvem. „Slyšel jsem něco o smaženém kuřeti."

„Už jdu na to." Zastavila se na molu a vyrovnala tam ručníky a čisté šaty do úhledných hromádek. Pak se zahleděla na vodu, kde se Seth spolu se psy hlasitě cákali. Museli vyplašit všechny ptáky a ryby v okruhu několika mil. „No vidíte, jakou mají radost."

„Nechceš se vykoupat s námi?" navrhl Phil a mohl přísahat, že slyšel zapraštět Ethanovu čelist. „Mohla bys mi umýt záda."

Zasmála se a posbírala odhozené oblečení. „Už jsem sice dávno nic takového nezažila, ale teď bohužel nemám na legrácky čas. Dejte mi i ten zbytek a já to rovnou hodím do pračky."

„To bude prima," chytil se toho Phil, ale když sáhl na přezku u kalhot, Ethan ho nabral loktem do žeber

„To můžeš udělat později," ucedil, „teď už běž zpátky."

„On se stydí." Zamrkal na Grace. „Ale já ne."

Grace se zase zasmála, ale zamířila zpátky k domu, aby jim nechala trochu soukromí.

„Neměl by sis ji takhle dobírat," zabručel Ethan.

„Vždyť to dělám odjakživa." Phil si svlékl umaštěné džíny.

„Teď je to jiné."

„Proč?" Stáhl si hedvábné spodky a pak si všiml Ethanová výrazu. „Ach tak. Tak proč jsi to neřekl hned?"

„Nemám, co bych řekl." Protože Grace konečně zašla do domu a on si ji neuměl přestavit, jak se tiskne nosem ke sklu, začal se svlékat také.

„To ten její hlas mě vždycky dostane.“

„Co?“

„Ten hrdelní zvuk,“ pokračoval Phil a měl radost, jak se Ethan čilí. „Hluboký, mazlivý, sexy.“

Ethan stiskl zuby. „Asi bys neměl tak poslouchat.“

„Copak to jde? Když mám tak dobrý sluch? A zrak,“ dodal a odhadoval vzdálenost mezi nimi. „To ostatní totiž taky není k zahození. Zvlášť ty plné, něžné rty. Chutnaly by dobře.“

Ethan se zhluboka nadechl a vysoukal se z kalhot. „Snažíš se mě naštvat?“

„Ze všech sil,“ zubil se Phil.

Ethan si bratra přeměřil pohledem. „Chceš tam po hlavě, nebo po nohách?“

„Právě na to jsem se tě chtěl taky zeptat.“

Vteřinu se nehýbali, pak jeden skočil po druhém a po chvilce zápasení skončili s velkým žbluňknutím pod vodou.

Páni, pomyslela si Grace s nosem přitisknutým na skle. To je pohled. Jestli někdy viděla dva krásnější mužské exempláře, nepamatovala se na to. Chtěla jen jednou krátce nakouknout. Opravdu jen na vteřinku. Ale pak si Ethan svlékl košili a…

Bože, není přece svatá. A komu ten jeden pohled Ublíží?

On je vážně nádherný, po všech stránkách. Kdyby se ho tak ještě jednou mohla dotknout… A třeba se to stane, on k ní přece taky není lhostejný.

V tom, jak se jí tu noc dotýkal a jak ji jeho ústa hltali, nebylo nic lhostejného.

Dost! přikázala si a odstoupila od okna. Takhle se jen zbytečně rozruší. Jediná cesta, jak přemoci tyhle skryté touhy, byla tvrdá práce.

Ale jestli se i přesto na přípravu večeře docela nesoustředila, kdo jí to mohl zazlívat?

Když se Phillip vrátil od vody, brambory na salát se chladily a kuře smažilo. Phil už také nepřipomínal upoceného dělníka, ale spíš lva salónů. Zamrkal na ni. „Voní to tu jako v nebi.“

„Udělala jsem toho víc, aby vám zbylo zítra na oběd. Ty šaty hoď prosím tě do prádelny, hned tam přijdu.“

„Vážně nevím, co bychom si tu bez tebe počali.“

Skousla si ret a zadoufala, že si to ostatní myslí také. „Ethan je ještě ve vodě?“

„Ne, dělají se Sethem něco na lodi.“ Phil zašel k lednici pro láhev vína. „Kdepak máš dneska Aubrey?“

„U matky. Vlastně právě volala, že by si ji tam chtěla nechat déle. Asi jí budu muset dovolit někdy tam přespat.“ Zadívala se na sklenku vína, kterou jí Phil nabídl. „Díky.“ Ve víně se příliš nevyznala, ale poslušně se napila. Překvapeně zvedla obočí. „Hm, to chutná docela jinak než víno od Shineyho.“

„To bych prosil.“ Phil si byl jistý, že to, co v lokále vydávají za domácí bílé, chutná jen o stupeň lépe než koňská moč. „Jak ti to tam vlastně jde?“

„Dobře.“ Grace se zděsila, jestli Phil náhodou o tom incidentu něco neví. Ale když se dál nevyptával, pochopila, že se Ethan s ničím nesvěřoval. Uvolnila se a nechala se při práci bavit Philovými historkami. Věděla, že je chytrý a že do městského života vplul jako ryba do vody. Přesto jí nikdy nedával najevo, že je obyčejná venkovská holka. Naopak, vždycky se v jeho společnosti cítila nějak víc žensky. A tak jí oči zářily a rty se usmívaly, když do místnosti vešel Ethan.

„Ne, to si vymýšlíš.“

„Přísahám,“ Phil z legrace zvedl dva prsty. „Klient si přeje, aby v reklamě na jejich džíny mluvila husa. Tak jí píšem monolog.“

„To je ten největší nesmysl, jaký jsem kdy slyšela.“

„Uvidíš, jak se budou prodávat. A já teď musím vyřídit pár telefonátů.“ Vstal a záměrně ji šel políbit na tvář. „Díky, že nás tak hezky krmíš, zlato.“

Odešel a vesele si pohvizdoval.

„No, umíš si to představit? Že si někdo může vydělávat na živobytí vymýšlením sloganů pro husu?“ Grace ještě se smíchem vrtěla hlavou, když dávala hotový salát chladit do lednice. „Takže jídlo je hotové. Jen v sušičce ještě zůstalo prádlo, tak ho tam nezapomeňte. Složila bych ho, ale už mám bohužel trochu zpoždění.“

„Zavezu tě domů.“

„To budeš hodný. Auto od Davea budu mít možná už v pondělí.“ Cestou ke dveřím se ještě rozhlížela kolem, ale všechno se jí zdálo naprosto v pořádku.

„A jak se dostaneš do práce?“ chtěl vědět Ethan, když nasedali do jeho dodávky.

„Julie mě tam hodí. A domů po směně zase Shiney.“ Odkašlala si. „Hrozně se rozčílil, když slyšel, co se stalo. Ne na mě, ale asi by stáhl Steva z kůže, kdyby jeho žena zrovna nerodila. Mimochodem mají kluka čtyři kila dvacet. Jmenuje se Jeremy.“

„Slyšel jsem,“ utrousil Ethan.

Grace se odhodlaně nadechla. „To, co se stalo pak…“

„K tomu ti taky musím něco říct.“ Promyslel si to předem, slovo za slovem. „Neměl jsem právo se tak rozčilovat. Byla jsi vystrašená a já jsem se měl místo vztekání zeptat, jestli ti nic není.“

„Já jsem pochopila, že se na mě doopravdy nezlobíš. Já…“

„Musím to dořící,“ přerušil ji, ale počkal, dokud bezpečně nezabočil k jejímu domku. „Neměl jsem právo se tě tak dotýkat. Slíbil jsem si, že to nikdy ne udělám.“

„Ale já jsem si to přála.“

I když mu ta její tichá věta způsobila bolest u srdce, zavrtěl hlavou. „Už se to nikdy nesmí stát. Mám pro to dobré důvody, Grace. Ty je neznáš a ani bys jim nerozuměla.“

„To nemůžeš vědět, když mi nechceš nic říct.“

Ne, nemohl jí říct, co kdysi dělal a co se dělo jemu. A čeho v sobě se nejvíc bál. „Jsou to moje osobní důvody.“ Podíval se jí zpříma do očí, protože mu to připadalo správné. „Málem jsem ti ublížil, a to se nesmí opakovat.“

„Ale já z tebe nemám strach.“ Vztáhla ruku, aby se dotkla jeho tváře. Uchopil ji za zápěstí.

„A nikdy nebudeš muset. Záleží mi na tobě.“ Lehce jí ruku stiskl a pak ji pustil. „Vždycky mi na tobě záleželo.“

„Jenže já už nejsem dítě, abych se rozsypala, když se mě dotkneš. Já chci, aby ses mě dotýkal.“

Plné, jemné rty, zazněla mu v mysli Phillipova slova. A jejich chuť už Ethan také znal, bůh mu pomáhej. „Já vím, že si to myslíš, a proto na tu záležitost musíme zapomenout.“

„Já na ni zapomenout nechci,“ zašeptala a v jejích zamlžených očích bylo najednou tolik touhy, až se mu zatočila hlava.

„Už se to znova nestane. Raději se ode mě drž chvíli dál.“ Hlas se mu stáhl zoufalstvím, ale nahnul se a otevřel jí dveře. „Myslím to vážně, Grace, chvíli bychom se neměli vidět. I tak máme dost starostí.“

Tak fajn, Ethane,“ prosit tedy nebude, „když to opravdu chceš…“

„Ano, vážně to tak chci.“

Tentokrát nečekal, až Grace zajde do domu, ale vycouval hned, jak zabouchla dveře auta.

A poprvé za velmi dlouhou dobu se začal obírat myšlenkou, že se zpije do němoty.

8

Seth hlídkoval před Domem. Vymluvil se na psy. Ale zase ne tak docela, protože se pokoušel naučit Blázna aportovat. Jenže ten, na rozdíl od Simona, se chtěl pokaždé o starý rozkousaný tenisák ještě poprat.

Sethovi to nevadilo, byl ochotný házet a odebírat aport, dokud to psy nepřestane bavit – což mohlo trvat do nekonečna. Při hře ale neustále špicoval uši, jestli už neuslyší přijíždět auto.

Věděl, že je Cam na cestě domů. Volal přece z letadla, a to bylo fakt něco. Seth se nemohl dočkat, až bude Dannymu s Willem vyprávět, jak mluvil s Camem, který právě visel někde nad Atlantikem.

Itálii a Řím si už předtím našel v atlase a několikrát přejel prstem tam a zpátky přes moře k malé tečce označené jako St. Christopher’s. Na chvíli dostal strach, že se Cam zpátky nevrátí, že bude chtít znovu závodit. Věděl od Raye, jak Cam žil dřív, kolik závodů na

motorkách, v autech a na lodích vyhrál a kolik ženských se kolem něho v Evropě točilo. Vždyť sám měl plný sešit novinových výstřižků s jeho fotografiemi. Seth toužil alespoň jednou řídit tryskový člun, v němž Cam zvítězil v Monte Carlu těsně před Rayovou smrtí.

Monte Carlo sice na mapě nevypadalo o moc větší než St. Chris, ale měli tam kasina, palác, a dokonce prince.

Když tam Phil Cama tehdy konečně vystopoval, Cam se stihl vrátit do nemocnice ještě včas, aby viděl Raye živého. Seth věděl, že se Cam doma nechtěl zdržet dlouho, ale nakonec zůstal natrvalo. Nejdřív se spolu dost hádali, ale pak Cam řekl, že Setha neopustí.

Jenže co když se tou svatbou všechno změnilo? Co když Cam s Annou zapomněli na sliby, které mu dali?

Určitě ne, jsou přece na cestě domů.

Seth nechtěl, aby věděli, že na ně čeká, že se jich dokonce nemůže dočkat. Byli přece pryč jen pár týdnů a Cam ho předtím neustále komandoval. A pak, když tu teď bude bydlet i Anna, každý ho bude napomínat, aby mluvil slušně.

Co když ženská v baráku přece jen něco změní? Byla to sice sociální pracovnice, ale kdyby se ho chtěla zbavit, mohla by to udělat o to snáz. Měla tu moc a taky Cama si dávno omotala kolem prstu.

Seth si připomenul, že s ním Anna vždycky jednala na rovinu. Už tehdy ve školní jídelně, když spolu mluvili poprvé. Jenže třeba to dělala jen proto, že se chtěla provdat za Cama. A teď ho měla a na Setha už milá být nemusela. No, to se teprve uvidí. Pořád by mohl ještě zdrhnout, kdyby se něco semlelo. Ale myšlenka na útěk už mu dávno naháněla strach.

Chtěl zůstat tady. Běhat se psy po dvoře, jezdit s Ethanem na kraby, pracovat v loděnici a mít svoje kamarády.

Najíst se, když měl hlad, a spát v posteli, která nebyla cítit potem někoho jiného.

Ray mu to slíbil, a i když Seth nikdy nikomu věřit nechtěl, Rayovi uvěřil. Možná Ray byl jeho otec, možná ne, ale dal za něj Glorii hromadu peněz. Seth už o ní dávno nechtěl přemýšlet jako o matce.

Ray zemřel, ale všechny své syny přiměl ke slibu, že Seth bude vyrůstat v domě na břehu moře. Ačkoli se jim to asi moc nezamlouvalo, všichni mu ten slib dali. A slovo drželi. To bylo pro Setha něco docela nového – Quinnovi drželi slovo.

Kdyby ho ale porušili teď, zasáhlo by ho to asi mnohem víc než cokoli v minulosti.

A tak čekal, a když konečně zaslechl motor jejich bílé korvety, žaludek se mu stáhl nervózním vzrušením.

Simon krátce štěkl, zato Blázen se dal do šíleného vystrašeného tance. Pak jim oba běželi s radostným ňafáním naproti. Seth si zastrčil opocené dlaně do kapes a ledabyle se přišoural blíž.

„Ahoj!“ vítala ho Anna zářivým úsměvem.

Seth dobře chápal, proč se Camovi tak líbila. On sám si tu tvář několikrát tajně skicoval. Kreslení měl vlastně ze všeho nejraději. A jeho umělecké oko dokázalo ocenit takový krásný obličej – mandlové oči, nazlátlou pleť, plné rty a exotické lícní kosti. Z černých vlasů jí vítr udělal změť kudrlin. Její diamantový prsten se zablýskl na slunci, když vystoupila z vozu.

Vtom ho lapila do náruče a radostně se smála. „Jaká nádherná uvítací parta!“

I když by ji taky rád objal, hrdost mu velela vykroutit se jí. „Jen jsem si tady hrál se psem…“ Jeden pohled věnoval i Camovi a s pokrčením ramen prohodil: „Čau.“

„Ahoj, kámo.“ Cam, vysoký, štíhlý drsňák, se vysoukal z nízkého kabrioletu. Jeho úsměv byl rychlejší než Ethanův a ostřejší než ten Phillipův. „Jdeš právě včas, pomůžeš mi vyložit.“

„Ale jo.“ Pak si Seth všiml hromady zavazadel na střeše vozu. „Snad jste s sebou netahali tolik krámů?“

„Spíš ty italský krámy převážíme sem.“

„Nemohla jsem si pomoct,“ usmála se Anna omluvně, „nakonec jsme museli přikoupit ještě jeden kufr.“

„Dva,“ opravil ji Cam.

„Ten druhý je jen příruční, ten se nepočítá.“

„Fajn,“ Cam otevřel zavazadlový prostor a vytáhl naditý zelený kufr, „tak ty poneseš ten, co se nepočítá.“

„Tak už jsi nevěstu zapřáhl?“ prohodil Phil na uvítanou a zamířil k

autu. „Já to vezmu, Anno,“ dodal a energicky švagrovou políbil. Seth zakoulel očima směrem ke Camovi.

„Radši ji pusť, Phillipe,“ ozval se Ethan za jeho zády. „Nechci, aby tě Cam zabil ještě dřív, než vejde do domu,“ doplnil a nechal se od Anny políbit také.

„Jsem ráda, že jsem zase doma.“

Příruční kufr, jak se ukázalo, byl plný dárků, které Anna začala ihned rozdávat. Seth zíral na modrobílý fotbalový dres jako očarovaný, protože mu ještě nikdy nikdo z cesty dárek nepřivezl.

„V Evropě se hraje jiný fotbal než ten náš,“ vysvětlovala mu Anna, „ale žijou tím taky tak.“ Hmátla na dno kufru a vytáhla ještě obrovskou knihu v lesklém přebalu. „Myslela jsem, že by se ti mohla líbit. Není to sice stejné jako vidět ty obrazy ve skutečnosti, to se člověk fakt chytne za srdce, ale představu si uděláš.“

Kniha byla plná zářivě barevných obrazů, až oči přecházely. Kniha o umění. Vzpomněla si, jak rád maluje, takže na něho myslela, uvažoval Seth.

„To je super,“ zašeptal, aby mu náhodou neselhal hlas.

„Taky chtěla všem koupit boty,“ prohodil Cam, „ale to už jsem zakázal.“

„Tak jsem si jich koupila aspoň půl tuctu sama.“

„Já myslel, že jen čtverý.“

Usmála se. „Ne, ne. Šesterý. Dvoje jsem zatajila. Phillipe, kdybys viděl ty věci u Armaniho.“

„Plakal bych.“

„Nad módou si můžete fňukat pozdějc,“ přerušil je Cam, „já mám hlad jako vlk.“

„Grace nám udělala smažený kuře.“ Seth měl chuť si trikot ihned vyzkoušet, ale připadal by si jako malé dítě. „Všechno tady uklidila a my se museli koupat v zálivu.“

„Tak smažený kuře?“

„S bramborovým salátem.“

„Domove, sladký domove,“ zašeptal Cam a vydal se do kuchyně. Seth počkal několik sekund a pak odešel za ním.

„Možná bych si dal ještě jeden kousek.“

„Tak pojď do fronty.“ Cam už vytahoval mísu a plato z lednice.

„Copak vás v letadle nenakrmili?“

„To bylo předtím a teď je teď.“ Cam si naložil velikou porci na talíř a opřel se o linku. Kluk je zdravě opálený, všiml si. Měl stále takový plachý pohled, ale už nepůsobil jako štvané zvíře. Cam uvažoval, jestli by Setha překvapilo, kdyby věděl, jak moc Camovi chyběl. „Tak jak to šlo?“

„Dobře. Škola skončila a já jsem hodně pomáhal Ethanoví na moři a v loděnici. Dával mi za to otrockou almužnu.“

„Anna bude chtít vidět vysvědčení.“

„Jedničky,“ zamumlal Seth s plnou pusou a Camovi zaskočilo.

„Samý?“

„No jo.“

„Anna bude mít radost. A chceš vědět, čím by ses jí ještě zavděčil?“

Seth trhl ramenem. „Třeba.“

„Tak si obleč to nový triko. Celou hodinu tam vybírala aby, to bylo to pravý. Když si ho oblečeš, bude štěstím celá bez sebe.“

„Fakt?“ Že by to bylo tak snadný? pomyslel si Seth a u volněné se usmál. „Tak to bych jí mohl udělat radost.“

„Ten dres se mu vážné líbil,“ řekla Anna a pokračovala ve vybalování. „A kniha taky. Jsem tak ráda, že nás to s tou knihou napadlo.“

„Hm, měl radost,“ Cam nechápal, proč by se mělo s vybalováním tak spěchat. Raději pozoroval svou zenu – to slovo v něm stále budilo podivné vzrušení

jak se pohybuje po ložnici.

„A vůbec neztuhl, když jsem ho objala. To je dobré znamení. I s Ethanem a Philem už komunikuje mnohem přirozeněji než před pár týdny. A těšil se na tebe. Přitom ze mě má pořád trochu strach. Můj příchod pro něho znamenal změnu právě ve chvíli, kdy si tu začal zvykat. Takže teď nejspíš čeká, co bude dál. Ale to je v pořádku. Z toho vyplývá, že to tady už začal považovat za svůj domov, a já jsem narušitel.“

„Slečno Spinelliová?“

Otočila se a zatvářila se nadurděně. „Snad paní Ouinnová, ne?“

„A nemohla bys té sociální pracovnici dát do pondělka volno?“

„Nemohla.“ Anna vytáhla z tašky jeden z párů nových bot a obdivné si je prohlížela. „Protože tahle sociální pracovnice má radost, jak se jeden její případ zdárně vyvíjí. A jako nová Sethova švagrová je taky pevně rozhodnutá získat si jeho důvěru a snad i přátelství.“

Vrátila boty do tašky a uvažovala, jestli už si může dovolit požádat Cama, aby jí vyrobil botník. Měl přece šikovné ruce. Zadívala se na něho. Moc a moc šikovné ruce.

„Ale to vybalování bych možná mohla odložit na zítřek.“

Pomalu se usmál. „Souhlasím.“

„Ale budu se stydět, když to tu Grace tak skvěle uklidila.“

„Tak pojď ke mně. Budeme se stydět spolu.“

„Že by?“ Odhodila boty přes rameno a skočila k němu do postele.

„Už se to rýsuje.“ Cam musel uznat, že práce na lodi za dobu jeho nepřítomnosti pokročily. Stáli tam všichni čtyři vedle sebe s vážnou tváří a s rukama v kapsách – Seth dokonale napodoboval jejich postoj.

Nemohl se dočkat, až budou v loděnici poprvé pracovat všichni společně.

„Myslím, že se už můžeš pustit do kajuty,“ ozval se Ethan, „Phillip to odhaduje ještě tak na čtyři sta hodin práce.“

Cam si odfrkl. „To zvládnu rychlejc.“

„Kvalita je důležitější než rychlost,“ promluvil Phillip.

„Já to zvládnu kvalitně i rychle.“

Ethan doufal, že se neplete, protože už věděli o novem klientovi, který si přál loď pro závodní rybaření. No, tak se do toho pustíme.“

Soustředění se na práci alespoň Ethanoví vytěsňovalo z hlavy jiné myšlenky. Začišťoval na soustruhu budoucí stěžeň a vzpomněl si, jak před lety společně s bratry vyrobili jeho pracovní loď a později skipjack – tradiční plachetnici východního pobřeží, na které ted‘ Jimův bratr vozil turisty. Ethana trochu mrzelo, že tu kvalitní starou loď musí pronajímat k takovým Účelům, stejně jako to, že v jeho útulném domku bydlí cizí lidé. Ale peníze teď potřebovali víc než

jindy. A když i přes ucpávky v uších zaslechl Sethův jasný ,smích, uvědomil si, proč jsou především potřeba.

Když mu ruce začínaly dřevěnět, vypnul soustruh I rozhlédl se kolem. Z podpalubí bylo slyšet Camovo kladivo, Seth natíral nereznoucí směsí ocelové pláty na palubě a Phillip konzervoval cedrové dřevo kreolotem. Loď od Quinnů musí přece vydržet.

Při pohledu na ně pocítil záchvěv hrdosti a představil si svého otce, jak stojí vedle něho a s rukama v bok se spokojeně usmívá.

„Pěkný obrázek, co?“ řekl Ray. „Takové výjevy jsme s maminkou měli nejradši. Vaše fotky jsme si schovávali na dobu, až vyletíte z hnízda a budete si žít po svém. A nikdy jsme se k tomu prohlížení nedostali.“

„Pořád mi chybí.“

„Já vím. Ona nás všechny držela pohromadě. Ale odvedla dobrou práci, Ethane. Vidíš, jste pořád spolu.“

„Asi bych už nežil, kdyby nebylo jí. A tebe a taky i bráchů.“

„Ale ne.“ Ray zakroutil hlavou a položil ruku na Ethanovo rameno. „Tys byl vždycky silný kluk. To peklo jsi přežil nejen díky nám, ale hlavně díky tomu co bylo v tobě. Neměl bys na to zapomínat. Jen se podívej na Setha. Vypořádal se s tím trochu jinak než ty, ale najdeš v něm mnoho podobných povahových rysů. Záleží mu na lidech víc, než by chtěl. Přemýšlí víc, než dává najevo. A touží tak, že si to ani sám sobě nepřizná.“

„Já v něm vidím tebe.“ To bylo poprvé, co Ethan něco takového vyslovil. „Ale nevím, jak se k tomu postavit.“

„Zvláštní, že já v něm vidím kus každého z vás.“ Pak syna lehce plácl po zádech. „Ale že to bude krásná loď. Stella by měla radost.“

„Takováhle loď musí něco vydržet,“ zašeptal Ethan.

„S kým to mluvíš?“ chtěl vědět Seth.

Ethan rozpačitě zamrkal. „Cože?“ Chytil se rukou za hlavu a bezděčně si srazil čepici na zem. „Co?“

„Člověče, ty vypadáš divně,“ Seth na něho překvapeně zíral. „Jak to, že tady stojíš a mluvíš si sám pro sebe?“

„Já jsem…“ Spal ve stoje? divil se v duchu Ethan. „… přemýšlel nahlas,“ dodal. Najednou se všechny zvuky ve stodole slily v jeden

mohutný randál. „Musím na vzduch,“ zamumlal a rychle zmizel zadními vraty.

„Cvok,“ Seth chtěl něco říci Philovi, ale vtom vešla z druhé strany Anna s velkou termotaškou v ruce. „Má někdo zájem o jídlo?“

„Jasně!“ vykřikl jako obvykle Seth a řítil se k ní. „Přineslas kuře?“

„To, co z něj zbylo,“ odpověděla. „Ale taky šunkové sendviče tlusté jako cihla. A v autě mám ještě vychlazený čaj. Nechceš pro něj skočit?“

„Ty jsi moje hvězda,“ zahlaholil Phil a chopil se lašky. „Hej, Came, tady venku je nějaká štědrá žena s jídlem.“

Rány z podpalubí okamžitě utichly a za chvíli se vynořil Cam. „Moje žena, takže já jím první.“

„Máme toho dost. Grace není jediná ženská, která umí nakrmit pár hladových chlapů. I když její smažené kuře je dar z nebes.“

„To je fakt,“ přisvědčil Phillip a začal prostírat na inprovizovaném stole z několika prken na dřevěných opěrách. „Grace vařila Ethanoví celou dobu, co jste byli pryč.“ Chopil se jednoho ze sendvičů. „Mám dolem, že se něco stalo.“

„Jako co?“ chtěl vědět Cam, který se také probíral v tašce s jídlem.

„Mezi Ethanem a Grace.“

„Nekecej!“

„Mmmmm.“ Phil při prvním kousnutí rozkošnicky zavřel oči. Kromě francouzské kuchyně na stříbře uměl ocenit i lahodný sendvič na papírovém tácku „Moje výjimečné pozorovací schopnosti cosi zaznamenaly. On sleduje ji, když se ona nedívá, ona zase jeho, když se Ethan nedívá. A od Marshy, co taky pracuje u Shineyho, vím ještě něco: Shiney nechal instalovat nový alarm a zavedl opatření, aby žádná servírka nemohla zůstat po zavíračce v lokále sama.“

„Stalo se tam snad něco?“ zeptala se Anna.

„Jo.“ Ohlédl se, jestli se nevrací Seth. „Před pár dny v noci tam na Grace dotíral nějaký pobuda a prý by to dopadlo ještě hůř, kdyby čirou náhodou nečekal venku Ethan. Zvláštní ne, když pomyslíte, že jinak chodí spát se slepicemi. V každým případě toho chlápka hezky zvalchoval.“ Phillip se s gustem znovu zakousl do sendviče.

Cam si představil štíhlou křehkou Grace a hned nato svoji ženu. „Doufám, že si to bude dlouho pamatovat.“

„No, myslím, že si cestou domů zrovna nepískal. Ale Ethan jako obvykle neřekl nic. Musel jsem se to dovědět náhodou od Marshy při nákupech.“

„A Grace se nic nestalo?“ Anna věděla dobře, jaké to je být bezmocná při setkání s takovým člověkem. Věděla, jak může ženě nebo dítěti ublížit.“

„Ne. Asi ji to jen vylekalo. Jenže v tom si s Ethanem můžou podat ruku. S nikým o tom nemluvila. Jenom se na sebe tak dlouze dívají. A když ji včera Ethan odvezl domů, vrátil se nějak rozhozený. Vypil několik piv najednou a pak se na pár hodin vytratil s lodí na moře.“ Phil se při té představě uculil.

„Grace a Ethan?“ zvažoval Cam. „Hodili by se k sobě.“ Vtom zahlédl, že jde zpátky Seth, a rozhodl se změnit téma. „Kde je vlastně Ethan?“

„Šel na vzduch,“ Seth se uchechtl a postavil před ně ledový čaj. „Asi ho fakt potřeboval, protože tady před chvílí mluvil sám se sebou.“ Seth nadšený množstvím jídla se pustil do hodování. „Jako by se bavil s duchem. Vypadal moc divně.“

Cam pocítil mrazení na šíji, ale nedal na sobě nic znát, a naložil na talíř nějaké jídlo. „Trochu čerstvého vzduchu nezaškodí. Aspoň mu donesu sendvič.“

Ethana zahlédl na samém konci mola, jak upřeně hledí kamsi za horizont.

„Dorazila Anna s jídlem,“ oslovil ho.

Ethan se nechal rád vytrhnout z myšlenek a vzal si od Cama talíř. „To je prima. Oženil ses dobře, Came.“

„Copak to nevím?“ Byl trochu nesvůj z toho, co chtěl říct, ale nakonec, riskovat přece vždycky uměl. „Často si vzpomenu na den, kdy jsem ji viděl poprvé, byl jsem naštvanej na celej svět. Táta byl krátce po smrti a já si ze všeho nejvíc přál bejt někde za horama. To ráno mi Seth dělal ze života peklo a k tomu se zdálo, že se odsud už nikdy nikam nedostanu.“

„Tys asi musel obětovat nejvíc, Came.“

„Tehdy mi to tak připadalo. Ale pak se na našem dvorku objevila Anna Spinelliová a se mnou to hnulo.“

Ethan si sedl na okraj mola, protože se zdálo, že se Cam chystá mluvit, a začal jíst. Tiše jako duch kolem přelétla bílá volavka. „Taková hezká holka s chlapem přece hnout musí.“

„Právě. A to jsem byl docela podrážděný, proto asi hodinu předtím jsem si povídal s tátou. Seděl najednou v houpacím křesle na verandě.“

Ethan kývl hlavou. „Vždycky tam rád sedával.“

„Já nemyslím, že jsem si na to vzpomněl. Já jsem ho tam vážně viděl. Jako teď tebe.“

Ethan se pomalu otočil a zadíval se Camovi do oči

„Tys ho viděl sedět na verandě?“

„Mluvil jsem s ním. On mluvil se mnou.“ Cam trhl rameny a zadíval se do dálky. „Myslel jsem, že mám halucinace – ze stresu a lítosti. Že jsem si ho tam domyslel, protože mi ještě neodpověděl na spoustu otázek. Jenomže tak to nebylo.“

Ethan se pomalu postavil na rozměklou půdu. „A jak to teda bylo?“

„On tam opravdu byl, tehdy a pak ještě několikrát.“

„Ještě jindy?“

„Jo, třeba ráno před mou svatbou. Ale říkal, že je to naposled, protože jsem už přišel, na co jsem přijít měl.“ Cam si přejel dlaní po tváři. „Zase mi odešel. Ale už to bylo snazší. Nedověděl jsem se všechno, ale něco jsem přece jen pochopil.“

Povzdechl si, protože si trochu ulevil, a sebral bratrovi z talíře jeden opečený brambor. „A teď mi řekneš, že jsem blázen, nebo že víš, o čem mluvím.“

Ethan zamyšleně rozpůlil svůj sendvič a jeden díl podal Camovi. „Když člověk sleduje vodu, najde tam spoustu věcí, které se nedají vysvětlit. Víly a hady.“ Lehce se usmál. „Námořníci na ně věří, i když je sami ještě neviděli. Nemyslím si, že jsi blázen.“

„Řekneš mi i to ostatní?“

„Měl jsem pár snů. Myslel jsem, že to jsou sny,“ opravil se, „jenže poslední dobou přicházejí, když jsem vzhůru. Taky mám hodně otázek, ale nedokážu si vynucovat odpovědi. Je dobré zase

slyšet jeho hlas, vidět jeho tvář. Než zemřel, neměli jsme ani čas se rozloučit.“

„V tom to třeba vězí. Ale určitě to není to hlavní.“

„Ne. Ale já nevím, co bych podle něj měl udělat nebo ještě to nedělám.“

„Myslím, že s tebou zůstane, dokud na to nepřijdeš.“ Cam se zakousl do sendviče a cítil se najednou spokojený. „Takže, co říkal na naši loď?“

„Že je zatraceně pěkná.“

„Má pravdu.“

Ethan se díval na svůj sendvič. „Řekneme o tom Phillipovi?“

„Ne. Ale už se nemůžu dočkat, až se mu to taky přihodí. Vsaď se, že poletí za jedním z těch nejdražších cvokařů ve městě.“

„Ten si vybere ženskou doktorku,“ usmál se Ethan, „když už si bude smět lehnout na to lehátko. Že máme ale hezký den,“ změnil téma a náhle si uvědomil krásu svěžího větru a odpoledního slunce.

„Máš ještě deset minut, aby sis ho užíval,“ řekl na to Cam, „pak mažem zpátky do práce.“

„Hm. Tvá žena dělá báječné sendviče.“ Ethan naklonil hlavu ke straně. „Myslíš, že by tak dobře uměla i šmirglovat prkna?“

Cam se zamyslel a ta představa se mu zalíbila„Tak že ji zkusím přemluvit.

9

Anna se těšila z volného odpoledne. Svou práci měla ráda a věřila v její smysl. Pomáhala přece lidem svobodné matce bez domova, opuštěným dětem, stárnoucím nezaměstnaným – a věděla, že má moc něco v jejich životě změnit k lepšímu. Poznala kdysi na vlastní kůži, jaké to je být zoufalá a ztracená a kolik dokáže změnit jediný člověk, který nabízí pomocnou ruku, i kdyby po té ruce chvíli všichni jenom chňapali.

A díky tomu, že se snažila pomoct Sethovi, se poznala s Cameronem. Našla nový život i domov.

Někdy se přece jenom člověku odměna vrací stonásobně, pomyslela si.

Všechno, po čem kdy toužila, aniž to ještě tušila, bylo spojeno s tím bílým domem na břehu moře.

Poprvé k němu přijížděla stejnou cestou jako teď, radio také hrálo naplno, ale střechu neměla staženou, aby ji vítr nerozcuchal. Jela přece k novému případu a chtěla vypadat profesionálně.

U toho malebného domu pak narazila na rozzlobeného, neochotného sexy muže a od té chvíle bylo všechno jiné.

Díkybohu.

A teď to byl i její dům, usmála se. Dům, zahrada i ten sexy muž. Jela dál a vlasy jí vlály ve větru, protože už nemusela být upravená. Vracela se přece domů a cítila se lehce a volně.

Bude sice muset dopsat nějaké zprávy, ale na to jí stačil domácí laptop. A k večeři připraví linguini, aby Camovi připomněla jejich líbánky.

Ne že by docela skončily po návratu z Říma… Anna přemýšlela, jak dlouho by jim ta vášnivá touha po tom druhém mohla vydržet. Snad ještě dlouho.

Se smíchem zabočila na příjezdovou cestu k domu a málem narazila do starého šedého sedanu, který ještě nikdy neviděla. Když se vzpamatovala z leknutí, začala si ho prohlížet.

Camův rozhodně být nemohl. Ačkoli rád předělával motory, rozhodně by si vybral něco rychlejšího.

Phillip? Ten by nohou v italských botkách do tak starého auta nevkročil.

Ethan zas dával přednost jeepům a pickupům.

Zloděj, zděsila se a srdce se jí znovu prudce rozbušilo. Tak to ne! Jestli se někdo za bílého dne přehrabuje v jejích věcech… Vyskočila z vozu a běžela k domu. Vtom si na zadním sedadle šedého auta všimla králíčka a dětské sedačky. Zloděj s dítětem?

Grace! vydechla úlevně. Grace Monroeová jim přišla uklidit. Musela zakroutit hlavou nad strachem městské holky a vrátila se pro tašku s nákupem a úřední kufřík.

Už na verandě zaslechla hučení vysavače a šum reklamy v televizi. Staré známé domácí zvuky, napadlo ji, a byla ráda, že ten

vysavač nemusí držet v ruce ona. Grace leknutím téměř upustila hadici, když Anna vstoupila do místnosti, a ihned vysavač vypnula. „Omlouvám se, myslela jsem, že to stihnu dřív, než někdo přijde domů.“

„Skončila jsem dnes brzy.“ I když měla Anna plné ruce, naklonila se nad stolem, kde Aubrey růžově vybarvovala obrázek slona. „To je ale hezké.“

„To je slon.“

„Móc krásný slon. Hezčího jsem za celý den neviděla.“ A protože si o to Aubreyin nosánek přímo říkal, lehce ji na něj políbila.

„Už jsem skoro hotová,“ ozvala se nejisté Grace. Při pohledu na Annin dokonalý kostým ještě více znervózněla. „Nevěděla jsem… co bys ráda, ale připravila jsem zapečené brambory se šunkou. Jsou v mrazáku.“

„To zní dobře. Já sice dnes večer vařím,“ Anna odhodila tašku, ale z bot se raději ještě nevyzula, když Grace právě všechno tak hezky uklidila, „ale zítra se domů tak brzy nedostanu, tak se to bude hodit.“

„No, já…“ Grace se najednou vedle Anny cítila méněcenná ve svém sepraném triku a odrbaných teniskách.

Když viděla ty její nádherné boty z jemné kůže, zahanbeně zkroutila palce na nohou. „Prádlo je v sušičce Jenom jsem nevěděla, kam budeš chtít dávat svoje věci, tak jsem je složila a nechala na vaší posteli.’

„To je dobře. Dohnat těch několik týdnů v práci asi zabere celou věčnost.“ Anna se zarazila. Ještě nikdy v životě neměla k ruce hospodyni a vlastně ani nevěděla, jak se chovat. „Měla bych vyndat ten nákup. Dáš si něco k pití?“

„Ne, ne, díky. Měla bych to dokončit a vypadnout.“

Zajímavé, napadlo Annu. Ještě nikdy předtím se jí Grace nezdála tak odměřená a nervózní. I když se ještě dobře neznaly, vždycky se chovala přátelsky. „Ráda bych si s tebou promluvila, jestli máš chvilku.“

„No,“ Grace rozpačitě přejela rukou po kovové tyči vysavače, „jistě. Aubrey, jdu s paní Quinnovou do kuchyně.“

„Já taky!“ Aubrey seskočila ze židle a běžela napřed. Když došly do kuchyně, ležela už natažená na zemi a stejně jasnou růžovou vybarvovala pro změnu žirafu.

„To je tenhle týden její oblíbená barva,“ Grace automaticky vyndala z lednice džbánek s citronádou, kterou předtím vyrobila, „vždycky se pro nějakou nadchne, a když vypíše pastelku, vybere si zase jinou.“

Graceina ruka ztuhla uprostřed pohybu, když se natahovala pro sklenici do linky. „Jé, omlouvám se,“ řekla přiškrceně, „nemyslela jsem.“

Anna odložila tašku s nákupem. „Na co?“

„Že se tu chovám jak doma.“

Aha, uvědomila si Anna, tak tady je zakopaný pes.

Dvě ženy, jedna domácnost. Obě z té situace byly trochu nesvé. Vzala do ruky jedno pěkné rajče a zahleděla se na něj. Příští rok by mohla zkusit vypěstovat vlastní.

„Víš, co se mi na tomhle domě od první chvíle nejvíc líbilo? Že je to místo, kde není pro nikoho problém chovat se jako doma. A nechtěla bych na tom nic měnit.“

Pokračovala ve vykládání nakoupené zeleniny.

Grace se musela kousnout do jazyku, aby nepoznamenala, že Ethan houby nejí, když Anna vyndala celý sáček na pracovní desku.

„Ale teď je to tvůj dům,“ řekla opatrně, „a nejspíš si budeš chtít všechno dělat po svém.“

„To ano. A něco bych přece jen změnit chtěla. Můžeš rozlít tu citronádu, prosím? Vypadá moc dobře.“

Tak už je to tady, pomyslela si Grace. Změny. Nalila šťávu do dvou sklenic a jednoho plastikového hrnečku pro Aubrey. „Tady máš, broučku, ale nebryndej.“

„Ani se nezeptáš jaké?“ divila se Anna.

„To mi nepřísluší.“

„Odkdy nám předem něco přísluší?“ zeptala se Anna podrážděně, až se Grace narovnala v zádech.

„Taky jsem u tebe zaměstnaná – aspoň dočasně.“

„Jestli mi hodláš říct, že toho chceš nechat, budu mít vážně zkažený den. I když se pořád mluví o tom, jak dneska ženské dělají

kariéru, je mi jasné, že když i u zůstanu sama se čtyřmi chlapy, za chvíli zbude devadesát procent domácích prací na mě. Možná ne hned, ale určitě by to tak dopadlo.“ Začala přecházet kolem. „Cam uklízení nesnáší a pokaždé se z něho snaží vykroutit. Ethan je docela pořádný, ale často tráví celé dny venku, a Sethovi je deset, což mluví samo za sebe. Phillip se tu vyskytuje jen o víkendech a samozřejmě tvrdí, že žádný nepořádek nemohl nadělat.“ Prudce se otočila. „Ty chceš vážně odejít?“

Grace viděla Annu takhle nakvašenou poprvé. Částečně ji to ohromilo, částečně zmátlo. „Myslela jsem, že když chceš něco měnit, že mě hodláš propustit.“

„Měla jsem na mysli pár barevných polštářů nebo nový potah na pohovku,“ řekla Anna trpělivě, „a ne, že se zbavím člověka, bez kterého bych asi brzy přišla o zdravý rozum. Nebo si myslíš, že nevím, kdo se postaral, abych se nemusela vrátit do domu plného špinavého nádobí a prádla? Připadám ti snad tak pitomá?“

„To ne, já…“ V koutcích jejích úst se mihl lehký úsměv. „Taky jsem se fakt snažila, aby sis toho všimla.“

„Prima,“ Anna si oddechla, „tak co kdybychom se radši posadily a začaly znovu.“

„Dobře. Omlouvám se.“

„Za co?“

„Za všechny ty nehezké věci, které jsem si o tobě myslela.“ Teď už se Grace úsměvu nebránila. „Musela jsem zapomenout, že ses mi od první chvíle líbila.“

„Chlapi jsou tady ve velké přesile, Grace. Určitě budu ještě jednu ženu potřebovat. Nevím, jak to všechno zvládnu, a protože jsem outsider…“

„Ty že jsi outsider?“ podivila se Grace. „Vždyť jsi Camova žena.“

„A tys zase byla součástí jeho života – života všech Quinnů – mnohem a mnohem déle. Takže to smeteme ze stolu. Prostě všechno, cos tady zatím dělala, mi vyhovuje. Aspoň se budu moct víc věnovat manželovi, Sethovi a svojí práci. Rozumíme si?“

„Hm.“

„A protože mi instinkt říká, že jsi laskavá a chápavá holka, přiznám se, že tě potřebuju mnohem víc než ty mě. Jsem ti prostě vydána na milost a nemilost.“

Grace se krátce zasmála a ve tvářích se jí objevily mělké dolíčky. „Myslím, že tady není nic, co bys nezvládla taky.“

„Možná ne, ale věř mi, že se nechci stát mučednicí. Prosím, nenechávej mě tady samotnou se všemi těmi chlapy.“

Grace si skousla ret. „Jestli chceš ale nechat potáhnout pohovku, budeš potřebovat i nové záclony.“

„Už jsem na to taky myslela.“ Souhlasně se na sebe usmály. „Mami! Čůrat!“

„Jejda.“ Grace popadla poskakující Aubrey do náruče. „Hned jsme zpátky.“

Anna se uculila, pak si svlékla sako a začala si připravovat věci na vaření. Její červená omáčka u Quinnů vždycky zabodovala a ona si při téhle známé práci mohla i trochu odpočinout.

Měla radost, že se jí podařilo upevnit základy jejich přátelství s Grace. Dokud ještě žila ve Washingtonu, scházel jí bližší kontakt s lidmi v okolí a těšila se, že to jednou na venkově bude jiné.

„Nepočůrala jsem se,“ hlásila Aubrey při návratu z toalety, „dostanu další penízek do prasátka.“

Anna se rozesmála na celé kolo a Grace dobrosrdečně pokrčila rameny. „Podplácení prostě funguje.“

„Jsem rozhodně pro.“

„Tak já dokončím ten úklid,“ navrhla Grace. „Spěcháš?“

„Ani ne.“ Grace krátce pohlédla na kuchyňské hodiny, ale Ethan se mohl podle jejího odhadu objevit nejdříve za hodinu.

„A nechtěla bys mi dělat společnost, než uvařím tu omáčku?“

„Proč ne?“ Už dlouho neměla Grace možnost jen tak posedět s jinou ženou v kuchyni. „V televizi teď začíná dětský program, na který se Aubrey vždycky dívá. Tak já jí to pustím a vyluxuju, až to skončí.“

„Prima.“ Anna mezitím nechala dusit rajčata.

„Domácí omáčku na špagety jsem ještě nedělala,“ nahlédla jí za chvíli Grace přes rameno.

„Zabere to víc času, ale chutná mnohem líp. Grace, snad se nebudeš zlobit, ale zaslechla jsem, co se ti tuhle v noci v baru přihodilo.“

Grace překvapeně zamrkala. „To ti řekl Ethan?“

„Ale ne, ten by si dřív nechal jazyk vytrhnout, než by něco prozradil.“ Anna si otřela ruce do zástěry. „Nechci se vnucovat, ale se sexuálním obtěžováním mám jisté zkušenosti. Chci, abys věděla, že za mnou můžeš zajít, kdybys potřebovala.“

„Zas tak zlé to nebylo. Mohlo to sice dopadnout hůř, kdyby tam Ethan nečekal…“ Zarazila se. „Asi jsem měla být opatrnější.“

Anně se znovu vybavila ta opuštěná silnice a ostrý štěrk pod jejími zády. „Byla by chyba obviňovat sama sebe.“

„Ale to ne, já si nemyslím, že jsem si to zasloužila. Nijak jsem ho neprovokovala a dala jsem jasně najevo, že o něho nemám zájem. Jenom jsem za Stevem zapomněla zamknout.“

„Jsem ráda, že ti neublížil.“

„Ale mohl. Nemůžu si dovolit být takhle neopatrná.“ Zahleděla se směrem k obýváku, odkud se ozval Aubreyin radostný smích. „Neohrožuju tím jenom sebe.“

„Být svobodnou matkou není snadné. Každý den v práci vidím, jaké problémy z toho můžou vzejít. Ale ty jsi báječná máma.“

Grace to upřímně šokovalo. Ještě nikdy jí nikdo neřekl, že je báječná. „Jen dělám, co je potřeba.“

„Jasně.“ Anna se usmála. „Moje maminka zemřela, když mi bylo jedenáct. Taky mě měla za svobodna, a když na ni teď vzpomínám, uvědomuju si, jak skvěle to zvládala. Kéž bych jednou byla aspoň z poloviny tak dobrá máma jako vy dvě.“

„Takže to s Camem plánujete?“

„V plánování jsem dobrá,“ zasmála se Anna. „Ale přece jen bych ještě chvíli byla jen vdaná. Ale ano, chtěla bych mít děti.“ Vyhlédla z okna na záhon rozkvetlých poupat. „Tohle je krásné místo pro výchovu dětí. Ty jsi znala Stellu a Raye Quinnovi?“

„Jistě. Byli to báječní lidé. Pořád mi chybí.“

„Škoda že jsem neměla to štěstí.“

„Líbila by ses jim.“

„Myslíš?“

„Určitě,“ řekla Grace přesvědčeně. „Měli by tě rádi i za to, cos udělala pro rodinu. Dalas je znova do hromady. Po Stellině smrti se nějak rozutekli, ale asi to tak mělo být, aby mohli najít cestu zpátky.“

„Ethan přece zůstal.“

„Protože tu zapustil kořeny – ve vodě, jako to rákosí. Ale taky načas zmizel – do své samoty. Má domek u řeky, trochu stranou od nábřeží.“

„Nikdy jsem tam nebyla.“

„Je trochu v ústraní,“ zašeptala Grace, „Ethan si potrpí na soukromí. Když jsem čekala Aubrey, chodívala jsem k večeru na procházky a často jsem zaslechla, jak si pro sebe hraje na housle. Znělo to moc osaměle. Moc a moc osaměle.“

Oči zamlžené láskou vidí některé věci víc než jasně, napadlo Annu. „Jak dlouho už ho miluješ?“

„Snad celý svůj život,“ zašeptala Grace, ale ihned se zarazila. „Nechtěla jsem to říct.“

„Pozdě. Už jsi mu to řekla?“

„Ne.“ Jen při té představě se Grace úzkostí sevřelo srdce. „A neměla bych o tom mluvit. Cítil by se trapně.“

„Ale teď tu přece není, nebo ano?“ Anna se pobaveně zasmála. „Mně se to zdá úžasné.“

„Mně ne. Je to děsné. Prostě hrůza.“ Grace si přitiskla ruku na ústa, aby potlačila náhlý příval pláče. „Zkazila jsem to. Všechno. A on mě teď ani nechce vidět.“

„Ale jdi, Grace.“ Anna ji soucitně uchopila kolem ramen a vtlačila do židle. „Tomu nevěřím.“

„Je to tak. Řekl, abych se od něj chvíli držela dál,“

zajíkala se pláčem. „Promiň, nevím, co to do mě vjelo. Tedy nebrečím.“

„Asi už bylo na čase.“ Anna jí podala pár papírových ubrousků. „Třeba se budeš cítit líp.“

„Já jsem tak pitomá.“ To už se hráz protrhla a Grace nezadržitelně vzlykala do ubrousků. „Na tom přece není nic pitomého.“

„Ale ano. Teď už nemůžeme být ani přátelé.“

„A proč?“ zeptala se Anna něžně. „Protože jsem se mu nabízela. Myslela jsem, že… když mě ten večer políbil…“

„On tě políbil?“ opakovala Anna a hned z toho všeho měla lepší pocit.

„Měl vztek,“ Grace schovala tvář do ubrousku I zhluboka dýchala, aby získala zpět ztracenou rovnováhu, „po té roztržce v hospodě. Nikdy jsem ho takového neviděla. Možná bych z něho měla i strach, kdybych ho neznala. Jak se na toho chlapa vrhl. Tvářil se tak tvrdě a jinak a…“ Vzdychla si, protože musela přiznat to nejhorší. „… vzrušovalo mě to. Stydím ,se, když si na to vzpomenu.“

„Děláš si legraci?“ Anna se natáhla a stiskla její ruku. „Mě vzrušuje, jen když si to představím.“

Grace se usmála a otřela si slzy. „Ječel na mě, když mě dovezl domů, trochu jsme se prali. Tvrdil, že té práce musím nechat, a vůbec se choval, jako bych neměla vlastní mozek.“

„Typická mužská reakce.“

„Přesně tak,“ přikývla Grace naštvaně, „nikdy bych to od něj nečekala. Pak jsme se tam váleli po trávě.“

„Vážně?“ Anna se šťastně usmívala.

„Líbal mě a já jeho taky, bylo to nádherné. Celý život jsem si něco takového představovala a skutečnost byla ještě mnohem lepší. Jenže on se pak zarazil a řekl, že se omlouvá.“

Anna zavřela oči. „Ach Ethane, ty jsi pitomec.“

„Než odjel, řekl ještě, že na mě myslí, a tak jsem uvěřila, že se něco začíná měnit.“

„To už se změnilo.“

„Hm. Jenže v den vašeho příjezdu jsme se tady potkali a Ethan říkal, že o tom přemýšlel, že už se mě nikdy nedotkne a že se mám od něj držet dál.“ Dlouze vzdychla. „Tak to dělám.“

Anna chvíli mlčela a pak zavrtěla hlavou. „Ty jsi taky pitomec.“ Grace se zamračila, zatímco Anna se k ní natáhla přes stůl. „On po tobě samozřejmě touží, ale zároveň je z toho pěkně vyděšený. Ty máš přece všechnu moc ve svých rukou. Proč ji nevyužiješ?“

„Jakou moc?“

„Dostat co chceš. A jestli je to právě Ethan Quinn, stačí s ním být chvíli o samotě a svést ho.“

Grace si odfrkla. „Já že mám svést Ethana? To přece nejde.“

„A pročpak?“

„Protože…“ Musel existovat nějaký rozumný důvod. „Nevím. Prostě něco takového ani neumím.“

„Naopak, ty to jistě snadno dokážeš. A já ti pomůžu.“

„Vážně?“

„Jistě.“ Anna šla zamíchat omáčkou a přitom se zamyslela. „Kdy budeš mít večer volno?“

„Zítra.“

„Fajn, to je dost času. Pohlídala bych ti Aubrey, ale bylo by to asi moc okaté. Může si ji někdo vzít k sobě?“

„Moje matka se na to těší, ale já přece nemůžu…“

„No vidíš. S dítětem v domě by ses možná cítila nesvá. Já už najdu způsob, jak ho k tobě dostat.“

Anna se otočila a zadívala se na Grace. Elegantní a něžný vzhled, usmála se. Velké, smutné oči. Ethan je předem ztracený. „Musíš si obléct něco jednoduchého, ale svůdného.“ Zamyšleně si poklepala prsty na přední zuby. „Jemná pastelová barva bude nejlepší. Světle zelená nebo růžová.“

Grace se chytla za hlavu, která se jí z toho začínala točit. „Nespěcháš trochu moc?“

„Někdo musí. Tímhle tempem byste kolem sebe s Ethanem kroužili ještě v šedesáti. Žádné šperky,“ napadlo ji, „jen lehký make-up. A musíš vonět jako obvykle, na to je Ethan zvyklý a určitě to v něm něco probudí.“

„Anno, copak záleží na tom, co budu mít na sobě, když tam Ethan nebude chtít zůstat?“

„Jasně že záleží.“ Jako žena milující módu byla Anna přímo zděšená tou neznalostí. „Muži si jen myslí, že si oblečení nevšimnou. Ale podvědomě registrují všechno a správný vzhled v nich probudí přesně takovou náladu, jakou budeš potřebovat.“

Anna našpulila rty a přidala do omáčky čerstvou bazalku. „Pošlu ho tam hned po západu slunce. Mohla bys rozsvítit pár svíček a pustit nějakou hudbu. Ouinnové mají rádi tu svoji.“

„A co mu mám říct?“

„To už tedy nechám na tobě, Grace," řekla Ann „Vsadím se, že na to přijdeš sama."

O tom Grace silně pochybovala. Naopak, začíná z toho mít strach. „Vypadá to jako past."

„Vážně? Nepovídej."

Grace se smíchy zakuckala a pak to vzdala. „Má. jedny růžové šaty. Koupila jsem si je před lety na Stevovu svatbu."

„A jak v nich vypadáš?"

„No…" Grace zamyšleně zkřivila rty. „Stevův družba si mě chtěl vzít ještě dřív, než novomanželé rozkrojili dort."

„To zní dobře."

„Stejně si myslím, že…" Grace zmlkla, když z obýváku zaslechla známou znělku. „To končí Aubreyina pohádka. Musím tam rychle doluxovat," vyděsila se, protože se s Ethanem nechtěla setkat předčasně. „Anno, děkuju, žes mi chtěla pomoct, ale stejně to nebude fungovat. Ethan má svoji hlavu."

„Pak mu ale neuškodí, když přijde do tvého domu a uvidí tě v růžových šatech, co říkáš?"

Grace prudce vydechla. „Jestlipak nad tebou Cam někdy vyhrál nějaký spor?"

„Málokdy, a rozhodně ne tehdy, když jsem v ráži."

Grace ustupovala do obýváku, ale ještě zavolala: „Jsem moc ráda, žes dneska přišla domů dřív."

Anna poklepala vařečkou na okraj hrnce s omáčkou. „Já taky."

10

Následujícího dne k večeru si Grace už nebyla jistá ničím. Nervy měla napnuté jak provazy, žaludek na vodě a hlava se jí mohla rozskočit. Jak mohla něco takového dovolit? Jestli se Anně opravdu podaří dostat Ethana na její práh a ona tam nakonec omdlí, bude to opravdu velmi svůdné.

Už poněkolikáté procházela bezcílně svým domkem. Anna dokázala všechno tak rychle promyslet a zorganizovat, že Grace ani nestihla zalapat po dechu. A stejně rychle to i skončí.

Co by mu proboha měla říct? Ale vždyť on ani nepřijde, pomyslela si napůl s úlevou a napůl zoufale. A Aubrey stráví první noc bez ní docela zbytečně.

Všude bylo tak ticho, že se téměř polekala šumění večerního vánku. Touhle dobou by si už se svou holčičkou četly pohádku před spaním.

Grace si hlasitě povzdechla a přistoupila k stereověži, kde měla sbírku oblíbených cédéček – jediný luxus, který si dovolila – a pustila romantického Mozarta.

Pak přešla k oknu a dívala se, jak se slunce sklání nad obzorem. Světla ubývalo a stíny se dloužily. Na staré švestce u sousedů začal sladce zpívat pták. Kdyby se tak mohla vysmát sama sobě. Ubohá Grace Monroeová čeká u okna v růžových šatech na první hvězdičku, která by jí splnila tajné přání.

Pak ale sklonila hlavu a zavřela oči. Uvědomila si, že na taková přání už je přeci jen trochu stará.

Anna už věděla, že by roli ve špionážním filmu zvládla na jedničku. Celé dva dny dokázala mlčet jako hrob, i když měla sto chutí Camovi všechno prozradit.

Jenže Cameron byl mužský a navíc Ethanův bratr. To jasně hovořilo proti němu. Do ženských věcí se neměl co plést. Musela přece nenápadně střežit Ethana, aby se po večeři někam nevypařil jako obvykle, ale aby nevycítil, že ho švagrová drží na krátkém řetězu.

Ještě že dostala nápad s tou zmrzlinou. Cestou domů nakoupila hned několik litrů a teď měla všechny své muže – jak o nich ráda v duchu přemýšlela –usazené na verandě s miskami v klíně.

Přesně načasovat a pak vypálit, řekla si a zamířila ven. „Jaký máme teplý večer, co? Člověku se nechce věřit, že už zase bude červen.“

Opřela se o zábradlí a prohlížela si záhony květin. „Napadlo mě, že bychom si tu mohli na Den nezávislosti udělat piknik.“

„To zase bude na nábřeží ohňostroj,“ prohodil Ethan. „Jako každý rok. Je dobře vidět i odsud.“

„Vážně? To je prima. Co tomu říkáš, Sethe? Mohl by sis třeba pozvat kamarády a opékat hamburgery.“

„Super.“ Seth už vyškrábal svoji misku do dna a přemýšlel, jak by vyloudil přídavek.

„To abychom našli ty dřevené kozy,“ uvědomil si i ,Cam. „Máme je vůbec, Ethane?“

„Ale jo.“

„A co hudba?“ Anna se přesunula blíž ke Camovi a dotkla se jeho kolena. „Vy tři byste přece mohli něco zahrát. Tak málo spolu poslední dobou hrajete. Já musím sepsat seznam pozvaných a postarat se o jídlo, jídlo!“ Měla dojem, že úlek sehrála velmi dobře. Zároveň se odrazila od zábradlí a vběhla do domu. „Jak jsem na to mohla zapomenout?! Slíbila jsem Grace, že jí pošlu recept na svoje tortellini a ona mně na to své smažené kuře.“ V kuchyni popadla předem připravenou kartičku receptem – jaké si nikdy předtím nepsala – a zase vyběhla na verandu. Omluvně se přitom usmívala,

„Ethane, prosím, nemohl bys jí to zavézt?“

Zíral překvapeně na malý lístek. Kdyby právě neseděl, určitě by strčil ruce do kapes. „Cože?“

„Slíbila jsem jí, že ho dostane ještě dnes, ale úplně mi to vypadlo z hlavy. Sama tam zajet nemůžu, musím dokončit jednu zprávu. Já to kuře chci tak hrozně umět,“ drmolila a přitom mu vsunula kartičku do ruky a doslova ho vytáhla na nohy.

„Ale není už trochu pozdě?“

„Ještě není ani devět.“ Nenech mu čas na přemýšlení, přikázala si Anna. Zavedla ho do kuchyně, nepřestávala se usmívat a svůdně mrkat. „Moc mi to pomůže. Jsem poslední dobou tak roztržitá a nic nestíhám. Vyřiď jí, že se moc omlouvám a ať mi dá určitě vědět, jak se jí tortellini povedly. Díky, Ethane,“ vroucně ho políbila na tvář, „jsem moc ráda, že teď mám takové bratry.“

„Hm…“ Byl zmatený a mrzutý, ale způsob, jakým o to požádala, z něj udělal bezmocného švagra. „Hned jsem zpátky.“

To pochybuju, pomyslela si Anna a moudře potlačila úsměšek. Vesele zamávala, ale když jeho dodávka zmizela v zatáčce, spokojeně si zamnula dlaně. Úkol je splněn.

„Co to jako mělo znamenat?“ vyděsil ji náhle Cam.

„Nevím, co myslíš.“ Chtěla ho obejít zpátky do kuchyně, ale zatarasil jí cestu.

„Víš to moc dobře.“ Se zaujetím si ji prohlížel. Snažila se působit nevinně, ale v očích měla vítězoslavný pohled. „Odkdy si s Grace vyměňujete recepty?“

„A co?“ trhla ramenem. „Jsem přece dobrá kuchařka.“

„To jistě, ale kdybys tak nutně potřebovala nějaký recept, nejspíš bys prostě zvedla sluchátko. Jenže Ethan nedostal šanci ti něco takového připomenout, protože se musel dívat, jak na něho třepotáš řasami jako nějaká přihlouplá naivka."

„Cože?"

„Ale to ty přece nejsi," pomalu ji tlačil k zábradlí a chytil ji tak do pasti. „Ty jsi chytrá, mazaná a zkušená ženská."

To byl docela hezký kompliment. „Díky, Camerone. Ale teď musím vážně dokončit tu zprávu."

„Jasně. Tak proč jsi teda poslala Ethana za Grace?"

Odhodila si vlasy z ramen a zahleděla se mu přímo do očí. „Takový chytrý, mazaný a zkušený muž jako ty na to jistě přijde sám."

Svraštil obočí. „Ty chceš, aby si spolu něco začli?"

„Ale oni si spolu něco začli už dávno. Jenže tvůj bratr je pomalejší než ochočená želva."

„On je pomalejší než ochočená ochrnutá želva, ale takový se asi narodil. Nemyslíš, že by si to měli vyřešit sami?"

„Všechno, co ti dva potřebují, je právě pár minut o samotě. A to jsem jim chtěla umožnit. A navíc," obtočila mu paže kolem krku, „šťastné ženské chtějí i druhým dopřát stejné radosti."

Zatvářil se pochybovačně. „A ty myslíš, že na to skočím?"

Usmála se a pak ho lehce kousla do spodního rtu. „Ano."

„Máš pravdu," zašeptal a nechal se od ní přesvědčovat dál.

Ethan seděl v autě před Graceiným domem dobrých pět minut. Tak recepty. To byla ta největší pitomost, jakou v poslední dolu slyšel. Vždycky si myslel, že je Anna docela rozumná ženská, a teď tohle.

On ale nebyl připravený se s Grace setkat. Ještě ale všechno dobře nepromyslel a jako chlap měl přeci svoje slabiny.

Teď už se z toho ale vykroutit nemůže. Takže to vyřídí co nejrychleji a zase vypadne.

Vysoukal se z vozu a jako na smrt odsouzený se vlekl do schodů. Skrze síťové dveře zahlédl světlo svíček a zaslechl lkavé tóny houslí a piana.

Ještě nikdy si nepřipadal tak směšný. Do večerního ticha se linula hudba a on stál na verandě s receptem na těstoviny v ruce. Měl sto chutí zasunout kartičku mezi dveře a vzít do zaječích. Ale to by přece jen byla velká zbabělost a těžko by pak Anně vysvětloval, proč nepřivezl zpátky recept na to kuře.

Zaklepal na dřevěný rám. A když Grace uviděl, zalitoval, že se přece jen včas nevypařil.

Vyšla z kuchyně v zadní části domku, ale protože byl tak malý, neměla to ke dveřím daleko. Jemu se ale zdálo, že prochází tou hudbou a světlem celé hodiny.

Měla na sobě jemně růžové šaty, splývající až ke kotníkům, ozdobené knoflíky z bílých perliček, které se v řadě táhly od výstřihu až dolů k bosým nohám. Málokdy ji viděl v šatech, ale teď byl jejím vzezřením příliš omráčený, aby se dokázal zeptat, kam se tak oblékla.

V mysli měl jedinou myšlenku - vypadala jako křehká růže na dlouhém stonku, která se právě chystá rozkvést. Jazyk se mu vzpříčil v ústech.

„Ethane." Její ruka se jemně chvěla, když mu otvírala dveře. Tu hvězdu splněných přání ani nepotřebovala. Protože on stál tady, na jejím prahu a díval se na ni.

„Já..." Ta její vůně, tak důvěrně známá, se zmocnila jeho smyslů.

„Anna posílá... chtěla, abych ti dal tohle."

Grace si nechápavě vzala kartičku a při pohledu na recept si musela skousnout vnitřek tváře. Kdyby se rozesmála, vyzněl by v tu chvíli její smích asi trochu přepjatě. „To je od ní hezké."

„Máš ten její?"

„Její co?"

„Ten recept, co chtěla. Na nějaké kuře."

„Aha. V kuchyni. Pojď zatím dál." Na kuře? přemýšlela rychle.

„Hmmm... Zapečené?"

„Ne." Jaký měla štíhlý pas, všiml si. A úzká chodidla. „Smažené."

„Á, jasně. Jsem poslední dobou tak roztržitá."

„To bude asi nakažlivé," zamumlal. Řekl si, že bude bezpečnější dívat se kamkoli, jen ne na ni. Na lince hořely dvě silné bílé svíce.
„Vypadly ti pojistky?"
„Prosím?"
„Je něco s elektřinou?"

„Ne." Cítila, jak jí horkost stoupá do tváří. Recept na kuře neměla nikde zapsaný. Proč taky? Znala ho „Mám dojem, že se držím zpátky už celou věčnost. A jsem z toho unavená, Ethane. Jestli mě nechceš, naučím se s tím žít. Ale jestli ano…“ Přistoupila k němu a položila mu dlaň na srdce. Ucítila, že bije jako na poplach. „Ale jestli ano, proč si mě nevezmeš?“

Tvrdě narazil zády o kuchyňskou linku. „Přestaň. Nevíš, co děláš.“

„Vím moc dobře, co dělám,“ odsekla, náhle naštvaná na sebe i na něho. „Ale asi to nedělám dost dobře, protože ty bys nejspíš raději vylezl na strop, nežli se mě dotkl. Co myslíš, že se mi stane? Že se rozbiju na kousky jako porcelánová panenka? Jsem dospělá ženská, Ethane. Byla jsem vdaná a porodila jsem dítě. Vím, co říkám, a vím, co chci.“

„Já vím, že jsi dospělá. Mám přece oči.“

„Tak je používej a podívej se na mě.“

Copak by dokázal nedívat se? Jak ho to jen mohlo napadnout? Tady v té záři svíček stálo všechno, po čem v životě toužil. „Já se dívám, Grace.“ Se srdcem v krku, přitlačený ke zdi, napadlo ho.

„Tady je ženská, která tě chce, Ethane. A taky potřebuje.“ Při těch slovech se jeho výraz změnil a oči potemněly. Grace nejisté vydechla. „Možná jsem to, co chceš a potřebuješ i ty.“

Tak to bohužel bylo a marně se přesvědčoval o opaku. Byla tak krásná a oči se jí tak čistě třpytily. „Ano, jsi,“ přiznal se, „ale tím by se nemělo nic měnit.“

„Musíš pořád přemýšlet?“

„V tuhle chvíli to začíná být těžké,“ zašeptal.

„Tak toho nech. Přestaňme oba na chvíli přemýšlet.“ Pohledem se mu vpíjela do očí a rozechvělou rukou si rozepnula vrchní knoflíček šatů.

Díval se. Ten pohyb její ruky a nepatrný kousek její odhalené kůže docela zelektrizovaly jeho tělo. Dech se mu krátil a všechny ty potlačované touhy se z něho draly ven.

„Přestaň, Grace," zašeptal, „nedělej to." Ruce jí klesly bezvládně dolů. Poraženecky zavřela ty krásné oči.

„Chci to udělat sám."

Prudce otevřela oči a užasle se dívala, jak se k ní blíží. Téměř nedýchala.

„Vždycky jsem to chtěl," zašeptal a rozepjal další knoflíček.

„Ach," zadržený dech se změnil na krátké vzlyknutí, „Ethane."

„Jsi nádherná." Chvěla se po celém těle, když skláněl hlavu, aby se lehce otřel o její rty. „Tak jemná a já mám takové drsné ruce." Přejel jí klouby prstů po tváři a hrdle. „Ale neublížím ti."

„Já to přece vím."

„Celá se chvěješ." Rozepnul další knoflík a ještě jeden.

„Nemůžu si pomoct."

„Nevadí." Trpělivě rozepnul knoflíky až dolů k pasu. „Tušil jsem, někde hluboko, že když sem dneska večer vejdu, už neodejdu pryč."

„Přála jsem si, abys přišel. Přála jsem si to už dlouho."

„Já taky." Ty knoflíčky byly proti jeho velkým prstům titěrné. A kůže pod nimi měkká a horká. „Řekni, kdyby se ti nelíbilo, co dělám. Nebo kdybych nedělal to, co bys chtěla."

Zvuk, který se jí vydral z hrdla, se podobal smíchu i zasténání. „Za chvíli nebudu schopná mluvit vůbec, ale chci, abys mě líbal."

„Chystám se na to." Políbil ji lehce a něžně, protože poprvé, když ochutnal její rty, příliš spěchal. Teď si chtěl dát na čas, najít tempo, které by vyhovovalo oběma. Ústa mu naplnil její vzdech, a byl sladký. Rozepnul další knoflíčky a prohloubil polibek.

Zatím se jí jinde nedotýkal, jen ta ústa se vpíjela do jejích. Když ztratila rovnováhu, zvedl hlavu a podíval se jí do očí. Byly zamlžené, ztěžklé a vědoucí.

„Chci tě vidět." Pomaloučku jí rozevřel šaty a stáhl je z ramen. Vždycky si myslel, že má ta nejkrásnější ramena na světě – opálená, dokonale vykroužená. Začal je laskat a z jejích vzdechů vycítil, že ji ta pozornost těší a překvapuje. Měl toho ještě tolik, co jí chtěl dát.

Grace se nikdy nikdo takhle nedotýkal, jako by byla něco vzácného a výjimečného. Ty dotyky v ní probouzely cosi nového, vřelého. Kůže jako by jí zvláčněla a pod jeho rty se stávala citlivější. Krev jako by houstla a plynula pomaleji. Když se z ní šaty svezly na podlahu, jen lehce vzdychla.

Když se na ni znovu zadíval, řasy se jí zatřepotaly. Pohladil ji po oblině nad bílou bavlněnou podprsenkou. Skousla si ret a potlačila sten, když rozepnul háček a jemně uchopil její ňadro do dlaní.

„Chceš, abych přestal?“

„Ach bože,“ zvrátila hlavu a prožívala dotek jeho drsných prstů, které začaly rytmicky přejíždět po jejích bradavkách, „ne.“

„Chytni se mě, Grace.“ Vztáhla ruce k jeho ramenům, ale on ji ještě jednou políbil tak vášnivě, že ztrácela vědomí. Zvedl ji do náruče. „Vezmu si tě, Grace.“

„Díky bohu, Ethane.“

Musel se zasmát a ona schovala tvář do důlku v jeho rameni.

Jak ji nesl, přišel jí na mysl romantický obraz rytíře, ale vzápětí si vzpomněla na něco praktičtějšího. „Já… vezmu si pilulku. Víš, nebyla jsem s nikým, co odešel Jack.“

Tušil to, ale ta slova ještě víc rozpálila jeho touhu.

I v ložnici hořely bílé svíce na podstavcích z lastur. V prosté váze z čirého skla na nočním stolku byly sedmikrásky.

Čekala, že ji položí na postel, ale on se posadil, vzal ji na klín a vzrušoval ji těmi dlouhými polibky, dokud nezačala přerývaně dýchat. Teprve pak se jeho ruce daly do pohybu a malé ohýnky na její kůži měnily v plameny.

Jednodenním strništěm opisoval rýhu pod jejím ňadrem a jazykem rozkmitával její bradavky. Po chvíli se vždycky vracel k jejím rtům pro další omračující polibek.

Zatahala za jeho košili. Doufala, že mu bude moci vrátit alespoň část té kouzelné něhy. Pod košilí objevila svalnatý, lehce zjizvený trup, široká ramena, horkou kůži pod svými pátravými prsty. Oknem zavanul teplý vítr a večerní zpěv ptáka už nezněl osaměle.

Položil jí hlavu na polštář a vyzul se z bot. Stíny tančily po jejím těle, když se na ni znovu zadíval. Stydlivě si přikryla prsa dlaněmi, i

když jí to přišlo směšné. Vzal ji za ruku a políbil ji na ni. „To nemusíš, je na tebe krásný pohled.“

Když vyklouzl z džínů, musela Grace znovu zadržet dech. Žádný rytíř nemohl být takhle stavěný a své jizvy nosit víc hrdinsky.

Zoufale zamilovaná ho vtáhla do své náruče.

Opatrně k ní vklouzl, aby ji nedrtil celou svou vahou. Byla přece jen tak štíhlá, křehká a mnohem nevinnější, než si o sobě myslela.

Když oknem proniklo do pokoje světlo vycházejícího měsíce, byl prostor dávno plný vzdechů, šepotu a stenů. Jeho ruce vzrušovaly, hnětly, ale nespěchaly. Ty její zkoumaly, obdivovaly a nezdráhaly se. Ethan objevil její citlivá místa, žlábek pod jejími ňadry, údolí pod kolenem a sladkou, svůdnou úžlabinu mezi stehnem a klínem.

Soustředil se na ni tak, že ho jeho vlastní nedočkavost zaskočila. Z hrdla se mu vydral drsný sten, když vzal znovu do úst její oblé ňadro.

V odpověď se prohnula jako luk a pak změnili rytmus.

Ethan přerývaně dýchal. Zahleděl se jí do očí a vklouzl rukou do jejího klína. Byl rozechvěle vlhký.

„Chci vidět, jak jdeš nahoru.“ Pohrával si prsty na jejím těle i uvnitř a její dech se zrychloval. Požitek, panika, vzrušení, to všechno v něm slyšel až do závěrečného přidušeného vzlyku.

Grace zatřepala hlavou, aby odehnala to omámení, ale ložnice se s ní nepřestávala otáčet. Pouze jeho tvář viděla jasně. Cítila se jako opilá a nepředstavitelně vzrušená.

Tohle, tohle konečně byla láska, kterou si představovala ve svých snech.

Zachvěla se, protože Ethan klouzal vzhůru po její kůži, na níž ústy zanechával horkou, vlahou stopu.

„Prosím.“ Ještě to nestačilo, ne. Toužila po konečném splynutí, úplné intimitě. „Ethane.“ Rozevřela stehna, prohnula se. „Teď.“

Vzal její tvář do dlaní a přisál se na její rty. „Teď,“ zašeptal a pronikl do ní.

Jejich vzdechy se smísily, ten první dlouhý pohyb, kterým se do ní ponořil, je docela rozkolísal. Teprve po chvíli se začali společně pohybovat, měkce, jako by jen vyčkávali.

Touha byla jako tekutina, jako stálý silný proud. A oni se nechali unášet, rozechvělí pokaždé znovu tím živočišným nárazem jejich těl. Grace se přiblížila vrcholu, cítila, jak se v ní orgasmus sbírá, prochází jejím tělem jako sametová stužka a vede ji výš a výš a pak do chvilkového stavu beztíže.

Ethan zabořil tvář do jejích vlasů a dovolil si jít stejnou cestou za ní.

Mlčel tak dlouho, že ji to až děsilo. Držel ji v náručí, ale nemluvil. Prolomila ledy ticho jako první.

„Hlavně neříkej, že se omlouváš. To už bych asi nesnesla."

„To jsem říct nechtěl. Slíbil jsem si, že už se tě nebudu takhle dotýkat, ale nelituju toho."

Položila si hlavu na jeho rameno. „A budeš se mě tak dotýkat znova?"

„Myslíš hned teď?"

Protože poznala pobavený tón v jeho hlase, usmála se. „Na tebe bych tedy spěchat už nechtěla." Nadzvedla hlavu, protože to pro ni byla velmi důležitá otázka. „Přijdeš, Ethane? Přijdeš za mnou ještě?"

Pohrával si jemně s jejími vlasy. „Myslím, že po dnešku by nemělo smysl to ani jednomu z nás rozmlouvat."

„Kdybys to zkusil, musela bych tě asi znova svést."

„Jo?" na tvář se mu vplížil úsměv. „Tak to snad abych začal mluvit."

Překulila se na něho a pevně ho objala. „Příště mi to ale půjde líp, protože už nebudu mít tak děsnou trému."

11

„Rozhodně to na tobě nebylo znát. Málem jsem si překousl jazyk, když jsem tě viděl přicházet v těch růžových šatech." Náhle se zarazil a přimhouřil oči. „Proč jsi vlastně byla doma takhle oblečená?"

„Nevím, prostě jsem…" Zaměřila se na jeho hrdlo a začala je zasypávat polibky.

„Počkej,“ už věděl, jak snadno dokáže odvést jeho pozornost. Nadzvedl ji za ramena, aby jí viděl do tváře. „Svíčky, hezké šaty… To spíš vypadá, že jsi mě čekala.“

„Vždycky jsem doufala, že přijdeš,“ odpověděla a pokusila se ho znovu políbit.

„Posílají si mě s receptem, proboha.“ Plavným pohybem ji posadil na postel vedle sebe a sám se zvedl. „Vždyť vy jste to na mě s Annou nastražily.“

„To je směšné,“ snažila se o uražený tón, ale výsledek zněl spíš provinile, „kampak na ty nápady chodíš?“

„Lhát naštěstí moc neumíš,“ pevně ji uchopil za bradu a počkal, až se na něho zpříma podívá. „Chvíli to trvalo, ale nakonec mi to došlo, že?“

„Chtěla mi jenom pomoct. Věděla, jak se trápím. Máš právo se zlobit, ale ona za nic nemůže. Vždyť…“

„Copak se zlobím?“ přerušil ji.

„Ne, ale…“ Zmlkla a opatrně se nadechla. „A ne?“

„Jsem jí vděčný.“ Pomalu roztáhl ústa do lišáckého úsměvu. „Ale možná bys mě mohla začít svádět znova, jen tak pro případ.“

Byla ještě tma, když se Ethan snažil jemně odtáhnout ruku, kterou mu Grace objímala hrudník. Nato se k němu ve spánku přitiskla ještě blíž. Musel se usmát.

„Už vstáváš?“ zašeptala přidušeně. „Musím. Bude skoro pět.“ Ve vzduchu byl cítit déšť. Zvedal se vítr. „Jdu si dát sprchu. Spi ještě.“

V odpověď zabručela cosi podobného souhlasu a Ethan se vydal potmě do koupelny. Rozsvítil teprve za zavřenými dveřmi, aby ji světlem neprobudil.

Ta místnůstka byla tak maličká, že z jejího středu dosáhl na všechny stěny. Věděl, že si tapety nad bílými kachlíčkami nalepila sama. Domek měla pronajatý od Claremonta, který štědrostí právě nevynikal.

Usmál se při pohledu na gumovou kachničku na vaně, a když vzal do ruky mýdlo, pochopil, proč Grace voní právě po citronech. Sám ale pevně doufal, že tu křehkou vůni z něho neucítí Jim.

Sprchová baterie potřebuje vyměnit, uvědomil si pod slaboučkým proudem vody. Možná mu teď Grace přece jen dovolí, aby pro ni tu a tam něco zařídil. Když nechtěla přijmout pomoc od přítele, milenci to snad nezakáže.

A oni se přece stali milenci, ačkoli si to nepřál. A jednou nocí to rozhodně neskončí. Ani jeden z nich neměl takovou povahu a tohle přece byla hlavně srdeční záležitost. Udělali krok, který s sebou nesl i závazky.

A to Ethana děsilo nejvíc.

Nikdy se s ní přece nebude moci oženit a mít děti. Ona by nejspíš další děti chtěla. Byla skvělá matka a Aubrey by si nějaké sourozence zasloužila.

Nemělo smysl o tom přemýšlet, připomenul si. Tak to prostě bylo. Teď měl jediné právo – žít okamžikem a dát jí alespoň na chvíli co nejvíc.

Gracein bojler byl bohužel tak malý, že teplá voda nevystačila na pořádné sprchování.

„Chamtivec jeden," zaklel a vzpomněl si na Claremonta. Pak si omotal bedra ručníkem a chtěl se jít potmě obléknout. Když ale otevřel dveře, spatřil Grace v kuchyni. Připravovala snídani v rozkošně krátkém zeleném župánku.

Prozpěvovala si cosi o lásce a pohled na ni v Ethanoví vyvolal novou vlnu vzrušení. Ucítil vůni opékané slaniny. Potichu se k ní přiblížil, aby ji zezadu objal. Trhla sebou.

„Mohla jsi přece ještě spát."

Opřela se o něho a zavřela oči, aby si vychutnala to ranní objetí. „Chtěla jsem ti udělat snídani."

„Nic takového jsem nečekal. Musíš si přece taky odpočinout."

„Chtěla jsem ji udělat." Měl mokré vlasy a hruď se mu leskla. Záchvěv žádosti Grace překvapil. „Dnešek je výjimečný."

„Jsi hodná." Sklonil se, aby ji lehce políbil na uvítanou, ale za chvíli se k sobě vášnivě tiskli.

Odtrhl se od ní, aby zvládl chuť sundat jí ten župan a pokračovat. „Slanina se spálí," zašeptal a tentokrát ji políbil způsobně na čelo. „Radši se obléknu."

Obrátila slaninu, aby mu dala příležitost přejít kuchyň. Pak se ohlédla přes rameno. Anna se nespletla, Grace měla v rukou moc. „Ethane?“

„Hm?“

„Mám pro tebe ještě hodně touhy v zásobě,“ usmála se, „doufám, že ti to nevadí.“

Byla to výzva, nejen pouhý flirt. Ona dobře ví, že vyhrála, uvědomil si Ethan. Jako jediná bezpečná odpověď mu přišlo jakési zabručení a pak se rychle vytratil do ložnice.

Grace se zatočila po kuchyni. Toužil po ní. Milovali se třikrát, dlouze a nádherně, než si usnuli v náruči, a on po ní nepřestal toužit.

Bylo to nejkrásnější ráno jejího života.

Pršelo celý den. Moře se chovalo macešsky a Ethan měl co dělat, aby udržel správný kurs. Byl rád, že s sebou tentokrát nevzal Setha, i když už s Jimem zažili horší počasí.

Ale ten den mu náladu nemohlo nic zkazit. Vesele si pohvizdoval, zatímco pod ním loď tancovala jako rodeový kůň.

Jim po něm po očku pošilhával. Znal Ethana dlouho, a třebaže to byl milý kluk, takhle se obvykle nechoval. Usmál se pod vousy. Zdá se, že minulou noc dělal něco zajímavějšího, než že si jen četl v posteli.

Taky bylo na čase. Vždyť už mu muselo být aspoň třicet, počítal v duchu Jim, a tou dobou by měl chlap mít ženu, co na něj doma čeká s večeří, a pár děcek k tomu. Kterápak to asi mohla být, uvažoval. Do cizích věcí nos sice nestrkal, ale na trochu zvědavosti měl snad právo. Přemýšlel, jak by o tom začal, když vtom ho jedna krabí samička pořádně cvakla klepetem do prstu.

„Mrcha jedna,“ ulevil si.

„Dostala tě?“

„Jo,“ odhodil podměrečného kraba zpátky do vln, „než skončí sezóna jsem pro tebe zpátky!“

„Vypadá to, že bys potřeboval nové rukavice, Jime.“

„Žena mi dneska ňáký koupí.“ Jim hodil do pasti novou návnadu. „Ještě že ji mám. Ženská může někdy člověka podržet.“

„Hm, hm.“ Ethan se držel pevně kormidla.

„Když chlap tráví celý den na vodě, měl by na něj někdo čekat v teplém bytečku.“

Ethan, překvapený, že parťák tak konverzuje, jenom přikývl. „To asi jo. Uděláme ještě tuhle řadu a pojedeni domů, Jime.“

Jim chvíli mlčel a pozoroval, jak se racci za letu perou o kousek ryby.

„Víš, že my s Bess už jsme svoji pomalu třicet let?“

„Vážně?“

„Chlap se musí usadit. Když ale čeká moc dlouho, zvykne si na samotu a těžko něco mění.“

„Asi jo.“

„Tobě už bude třicet, že jo, kapitáne?“

„Přesně tak.“

„Neměl bys zůstávat sám.“

„Budu si to pamatovat,“ prohodil Ethan a otočil kormidlem.

Jim jenom vzdychl a konečně to vzdal.

Když Ethan později odpoledne vešel do stodoly, zastihl Cama s pilou v ruce a tři kluky, co předstírali, že šmirglují plášť lodi.

„Najals nové dělníky?“ zeptal se Ethan a vpustil Simona dovnitř.

Cam se zadíval na Setha a jeho kamarády, kteří se právě o něčem dohadovali. „Aspoň dají chvilku pokoj. Tak jsi to dneska vzdal?“

„Vytáhli jsme jich dost.“ Ethan si zapálil doutník a zamyšleně se zadíval otevřenými vraty ven. „Počasí nestojí zanic.“

„To mi povídej, proto je mám taky celej den na krku. A ten malej Will pořád jen mele pantem.“

„No,“ Ethan pozoroval kluky, jak přivádějí Simona drbáním do extáze, „tímhle tempem to dodělají tak za deset let.“

„O tom jsem s tebou chtěl mluvit.“

„Že je nájmem na dalších deset let?“

„Ale ne, o zakázce.“ Cam se rozhodl udělat si přestávku a nalil si trochu ledového čaj z termosky. „Dnes ráno mi volal Tod Bardette.“

„Ten, co chce vyrobit rybářskou jachtu?“

„Přesně ten. Známe se už dlouho a on ví, co ode mě může chtít.“

„Nabízel ti další závodění?“

To taky, pomyslel si Cam, a tentokrát se mu odmítalo o něco snáz. „Slíbil jsem, že zůstanu, a nechci to porušit.“

Ethan si zastrčil ruce do zadních kapes a rozhlédl se kolem. Tenhle podnik, tahle práce byl jeho sen, ne Camův nebo Phillipův. „Tak jsem to nechtěl. Už jsi musel obětovat dost.“

„Je to potřeba.“

„Ale ty jsi z nás vzdal nejvíc věcí. Ani jsem ti nestačil poděkovat.“

Cameron se v rozpacích zadíval na nedokončenou jachtu. „Nijak zvlášť tady ale netrpím. Tahle práce nám přece pomůže dostat Setha do trvalého opatrovnictví a navíc mě docela uspokojuje. Phil sice pořád remcá o nedostatku peněz…“

„V tom je dobrej.“

„V remcání?“

Ethan roztáhl ústa v úsměvu a doutník držel pevně v zubech. „Jo a taky ve finančních věcech. My dva bysme to sami asi do konce nedotáhli.“

„Brzo pro něj budeme mít další práci. To jsem ti právě chtěl říct. Bardette má kamaráda, který od nás chce menší člun do příštího března.“

Ethan se zamračil a začal v duchu počítat. „Tuhle jachtu dokončíme nejdřív do dvou měsíců – to máš začátek září. Pak přijde na řadu ta rybářská loď – ta zabere půlku zimy. To nemůžeme stihnout.“

„Tímhle tempem ne. Ale já teď můžu dělat celý den a ty možná taky, až skončí krabí sezóna, ne?“

„Ústřic už je sice málo, ale…“

„Asi se budeš muset rozhodnout, Ethane.“ Cam nenaléhal, věděl dobře, co po bratrovi žádá. Vždyť on na moři nejen žil, on žil i pro něj. „Phillipa asi čeká podobné rozhodování. Najmout pomocníky si ještě nějaký čas nebudeme moct dovolit.“ Cam si povzdechl. „Ten nový zákazník sem chce zajet a Phil by ho hned mohl přesvědčit, aby podepsal smlouvu a složil zálohu.“

Ethan nečekal, že se mu tak rychle splní další sen. Quinnova loděnice. Rozhlédl se kolem a zároveň si vzpomněl na dlouhé a často marné pátrání po ústřicích za chladných zimních dnů. Vlny zdvihaly

loď jak ořechovou skořápku a vítr trhal plachty. Někomu by taková práce připadala zoufalá, Ethanovi výjimečná a objevitelská.

Člověk často musí obětovat jedno pro druhé.

„Nejsem snad jediný, kdo může velet rybářské lodi.“ Všiml si Camova tázavého výrazu a trhl ramenem. „Myslím, že bych měl začít kreslit plány toho člunu.“

„To klidně přenech Sethovi,“ zasmál se Cam, a když se Ethan zaškaredil, neodpustil si, „v tom se přece jen vyzná líp.“

„No, uvidíme. Promyslím si to,“ uzavřel Ethan debatu.

„Fajn. Takže…“ Cam dopil čaj. „Jak proběhla ta výměna receptů?“

Ethan přejel vnitřek tváře špičkou jazyka. „O tom si ještě budu muset promluvit s tvou ženou.“

„Jen si poslož.“ Cam s úsměvem sebral Ethanovi z ruky doutník a třikrát z něho silně potáhl. „Ale vypadáš dnes nějak… uvolněně.“

„To asi jo,“ řekl Ethan nevzrušeně, „ale možná jsi mi mohl říct, že se Anna chystá vylepšovat mi sexuální život.“

„To jsem mohl, kdybych o tom věděl. Ale protože tvůj sexuální život vážně vyžadoval zlepšení, tak jsem vlastně ani nemohl.“ Z náhlého popudu popadl Ethana zápasnickým hmatem pod bradou. „Protože tě mám rád, ty chlape.“ Když ho bratr nabral loktem do žeber, jenom se zasmál. „Vidíš? I reflexy se ti zlepšily.“

Ethan se vymrštil a v mžiku obrátil jejich pozice. „To máš teda pravdu,“ řekl a volnou rukou rozcuchal Camovi vlasy na temeni.

Ethan byl na řadě s vařením večeře, ale vůbec ho to neobtěžovalo. Do mísy s mletým masem rozklepl vejce. Tajně sice doufal, že ženská v domě se o tyhle věci postará, ale Anna jeho naděje rozmáčkla jako ohavného brouka. Díky ní sice nemusel vařit tak často, ale ze všeho nejtěžší se mu zdálo vybrat jídelníček. Bylo to něco docela jiného než vařit sám pro sebe. V rodině se vždycky našla spousta kritiků.

„Co to má bejt?“ nakoukl mu Seth přes rameno.

„Hovězí sekaná.“

„Vypadá to spíš jak hovězí lejno. Proč nemůžeme mít pizzu?“

„Protože máme sekanou.“

Seth vydal dávivý zvuk, když Ethan přidal do směsi trochu rajského protlaku. „Hnus. To bych radši žral bláto.“

„Poslož si. Venku je ho dost.“

Seth si stoupl na špičky, aby do mísy líp viděl. Ten nekonečný déšť ho dohánět k šílenství. Nudil se. Měl hlad, tisíc komářích štípanců a v televizi dávali jen zprávy a pohádky pro mrňata.

Když si Ethan vyslechl všechny jeho stížnosti, trhl rameny a navrhl: „Tak běž otravovat Cama.“

Cam ho předtím poslal otravovat Ethana a Seth dobře věděl, že ho aspoň nevytočí tak snadno.

„Proč tam házíš tolik krámů, když se to jmenuje hovězí sekaná?“

„Aby to nechutnalo jako to lejno.“

„Stejně bude.“

Na děcko, které ještě před pár měsíci nevědělo, kdy se zas pořádně nají, byl Seth najednou zatraceně vybíravý, uvědomil si Ethan nakvašeně. Místo toho ale zaútočil jinak: „Zítra bude vařit Cam.“

„Néé, pomoc, jed!“ Seth teatrálně zakoulel očima, chytil se za krk a vrávoral po kuchyni. Ethana by to možná pobavilo, kdyby se psi okamžitě nepřipojili divokým štěkotem.

Když dorazila domů Anna, měl Ethan sekanou konečně v troubě a vyklepával si do dlaně aspirin.

„Ahoj. Děsné počasí a zácpa k tomu.“ Zvedla obočí. „Bolí tě hlava? Ten déšť není příjemný na psychiku.“

„Příčina se jmenuje Seth.“

„Aha.“ Anna si nalila sklenku vína a se zaujetím pohlédla na Ethana. „Je přirozené, že přijdou období, kdy bude dělat větší potíže. Musel toho hodně překonat a jeho nezvladatelnost je jenom obrana.“

„Poslední hodinu si neustále stěžuje. Už mi z toho zvoní v uších. Nechce jíst sekanou,“ zamumlal Ethan a vylovil z lednice pivo. „Mohl by být aspoň trochu vděčný, že se ho někdo snaží nakrmit. Místo toho tvrdí, že to vypadá jako lejno a bude to chutnat stejně. Ani minutu mě nenechá v klidu pracovat a…“ Zmlkl a zamračil se, když viděl, jak se Anna usmívá. „Na tvým místě bych se taky dobře bavil.“

„Promiň, ale vlastně z toho mám radost. Ethane, vždyť to je tak nádherně normální! Chová se prostě jako obyčejný puberťák za deštivého dne. Ještě nedávno by se zavřel do svého pokoje a tiše truchlil. Vždyť to je úžasný pokrok.“

„Pokročil tak, že je příjemnej jak tříska v zadku.“

„No ano! Není to skvělé? To musel být hodně otravný, když to hnulo i s tebou. Tímhle tempem z něj bude do Vánoc dokonalý terorista.“

„A to má být v pořádku?“

„Jasně. Pracuju s dětmi, které toho zdaleka nemají tolik za sebou a dostávají se z toho mnohem pomaleji. Připadá mi jako zázrak, co jste s Camem a Philem pro Setha udělali.“

Ethan přece jen už trochu vychladl. „Ty na tom máš taky svůj podíl.“

„Ano, a mám z toho radost. Takže ti pomůžu s tou večeří.“ Svlékla si sako a vykasala rukávy. „Co jsi chtěl dělat k té sekané?“

Myslel na obyčejné brambory z mikrovlnky a možná nějaký mražený hrášek. Ale…

„Co třeba ty sýrové nudle, co jsi tuhle dělala?“

„Jako přílohu k sekané? Tolik cholesterolu najednou… Ale co, udělám je. Proč si nesedneš, dokud tě ta hlava bolí.“

Už přestala, ale přišlo mu moudřejší se o tom nezmiňovat. Rozhodl se radši si vychutnat pivo – a taky svoji milou švagrovou. „Jo, Grace ti děkuje za recept. Prý ti dá vědět, jak se jí to podařilo.“

„Ano?“ Aby zakryla spokojený úsměv, natáhla se Anna pro zástěru.

„Hm, recept na kuře máš zastrčený v kuchařce.“ Rychle schoval svůj úsměv za láhev piva, protože Anna se prudce obrátila. „Tys… no, hm…“

„Dal bych ti ho už včera večer, ale vrátil jsem se pozdě. Už jste spali. Potkal jsem totiž Jima.“

„Jima?“ Tentokrát nedokázala zakrýt nechápavý a otrávený výraz.

„Zašel jsem k němu a pomohl mu spravit lodní motor, co už ho dávno zlobil.“

„Tak tys byl včera večer u Jima?“

„Zdržel jsem se dýl, než jsem chtěl, jenže dávali ten přenos z Kalifornie.“

Měla sto chutí mu tu jeho flašku s pivem rozbít o hlavu. „Tak tys celý večer strávil spravováním motoru a koukáním na baseball?“

„Jo,“ zatvářil se nevinně, „trochu se to protáhlo, ale taky to byl slušnej zápas!“

Anna prudce vydechla a rozrazila dveře ledničky, kde hledala mléko a sýr. „Chlapi,“ ulevila si, „jsou všichni stejní idioti.“

„Cože?“

„Nic. Doufám, že ses u baseballu dobře bavil.“ Zatímco chudák Grace seděla celá nešťastná sama doma.

„Lepší už to být nemohlo. Ty kluci hráli jak diví.“ Teď už se nepokrytě zubil. Vždyť ona přímo zuřila a zoufale se snažila předstírat opak.

„Super,“ chňapla po těstovinách ve skříňce, ale vtom zahlédla jeho obličej. Pomalu se otočila s balíčkem fettuccine v ruce. „Tys u Jima včera vůbec nebyl.“

„Že ne?“ Tázavě zvedl jedno obočí a zahleděl se na své pivo. „Teď mě napadá, že máš vlastně pravdu. To muselo být jindy.“

„Tys byl s Grace.“

„Ano?“

„Ethane!“ Se stisknutými zuby práskla těstovinami na stůl. „Já z tebe zešílím! Tak kdes byl včera v noci?“

„Víš, že na to se mě naposled ptala moje máma?“

„Nechci se vtírat, ale…“

„Že ne?“

„Dobře, dobře, tak se vtírám, ale tys mi dokonale znemožnil udělat to decentně.“

Ethan se zaklonil v židli. Anna se mu od první chvíle líbila – i když ho často přiváděla do rozpaků. A za posledních pár měsíců ji začal mít opravdu rád – takže dobírat si ji byla téměř jeho povinnost.

„Neptáš se mě snad, jestli jsem strávil noc v Graceině posteli, že ne?“

„Ne. Jistěže ne.“ Popadla těstoviny a zase je odložila. „Ne tak docela.“

„Ty svíčky byl tvůj nápad, nebo její?“

Anna se chopila pánvičky, aby byla něčím ozbrojena. „A fungovaly?“

„Takže tvůj. A šaty nejspíš taky. Grace totiž nepřemýšlí tak… lstivě.“

Anna řekla jenom ‚hm‘ a připravovala si omáčku.

„Protože tohle byla lstivá, promyšlená manipulace.“

„Já vím, ale udělala bych to zase.“ Příště trochu obratněji. „Můžeš se klidně zlobit, Ethane, ale ještě nikdy jsem nepoznala někoho, kdo by tak silně potřeboval zmanipulovat.“

„No, jsi přece profík. V práci s lidmi manipuluješ pořád.“

„Já pomáhám lidem, kteří to potřebují,“ řekla a rozpalovala pánvičku. „A tys to potřeboval taky.“ Když ji chytil za rameno, trhla sebou. Čekala, že s ní nejmíň prudce zatřese, ale on ji políbil na tvář. Překvapeně zamrkala.

„Jsem rád.“

„Vážně?“

„Ne že bys to měla zkoušet znova, ale pro tentokrát jsem rád.“

„Ona tě dělá šťastným,“ roztála Anna, „je to jasně vidět.“

„Tak uvidíme, jak dlouho budu dělat šťastnou já ji.“

„Ethane…“

„Necháme to být.“ Políbil ji znova trochu s citem, trochu varovně. „Pro dnešek to stačilo.“

„Dobře,“ usmála se, „Grace dnes večer pracuje, že ano?“

„Jo. A aby sis ze zvědavosti nepřekousla jazyk, chci se za ní po večeři zastavit.“

„Fajn,“ odpověděla uspokojeně, „tak to budeme jíst raději dřív.“

12

Bylo to jako procházka krásným snem, když člověk tuší, co přijde za chvíli, ale má jistotu, že to bude nádherné. Dny měla Grace stále nabity prací, malými radostmi i nepříjemnostmi, ale v tomhle stavu zamilovanosti se všechny radosti zdály obrovské a nepříjemnosti titěrné.

Všechno, co kdy četla o lásce, se vyplnilo. Slunce opravdu zářilo jasněji a vzduch byl čistší a svět barevnější.

I přes den si našli čas na utajená objetí během přestávky v lokále nebo na kradmé pohledy, když se zdržela v Quinnovic domě. Ty pak rozněcovaly její představy ještě dlouho do noci. V podivném stavu roztoužení byla teď vlastně neustále.

Toužila se dotýkat a cítit doteky, chtěla znovu zažít tu bezhlavou vášeň, ale stále měla dojem, že každodenní život schválně narušuje její sladké snění. Neměla ani na moment šanci s ním být o samotě.

Přemýšlela, jestli to Ethan cítí stejně, jestli ho ta touha také celé dny pronásleduje. Měla až strach, zda je její náhlá silná touha po tělesné lásce normální. Obávala se, že by tím Ethana mohla šokovat.

Zbytečně.

Doufal jen, že si všechno správně načasoval a že se jeho výmluvy, proč dnes končí o tolik dřív, nezdají Jimovi příliš směšné a průhledné. Slíbil si alespoň, že o to víc bude večer pracovat v loděnici. Kdyby ale nemohl být aspoň pár minut s Grace o samotě, asi by se zbláznil.

Jestli už skončila s úklidem a odešla, bude ji prostě muset někde najít. Ovládal se, nechtěl ji vylekat ani šokovat, jen by prostě další den bez ní nevydržel.

Na tváři se mu usadil spokojený úsměv, když si všiml, že ranní nepořádek z kuchyně ještě nezmizel. Z prádelny bylo slyšet pračku. Takže neodešla. Zaslechl jemné vrznutí podlahy kdesi nad hlavou.

V té chvíli ho napadlo, že Štěstěna je někdy skutečně laskavá. Co mohlo být lepší než zastihnout Grace ve své ložnici?

Začal stoupat po schodech a po chvíli ji uslyšel tiše zpívat.

Pak jeho tělo zasáhl blesk žádosti, protože uviděl Grace nejen blízko postele, ale téměř na ní. Nakláněla se nad pelestí, vypínala prostěradlo a přitom stavěla na odiv svá dlouhá stehna v roztřepaných džínových šortkách.

Ten pohled ho připravil o jeden nádech a krev se mu vzbouřila v těle. Představil si, jak se na ni vrhá, strhávají pod sebe na postel a prudce se do ní dobývá. Musel se zastavit, aby v sobě tu zlou představu ovládl.

„Grace?“

Narovnala se a polekaně si přitiskla ruku na srdce. „Á… já…“ Chvíli nemohla promluvit. Co by si asi Ethan pomyslel, kdyby věděl, že si právě představovala, jak jejich nahá zpocená těla devastují to čisté prostěradlo?

Zrůžověla ve tváři a ještě víc ho tím okouzlila. „Nechtěl jsem tě špehovat.“

„V pořádku.“ Třaslavě vydechla, ale její srdce to neuklidnilo. „Nečekala jsem, že někdo… Co vlastně děláš tak brzy doma? Není ti nic?“

„Ne.“

„Ještě nejsou ani tři.“

„Já vím.“ Vstoupil do pokoje a všiml si, jak stiskla a olízla si rty. Nespěchej, napomenul se v duchu, nevyděs ji. „Aubrey tady není?“

„Ne, zůstala u Julie, hraje si s jejich novým koťátkem.“ Byl cítit slanou vodou a sluncem. Zatočila se jí hlava.

„Tak to máme trochu času.“ Přistoupil o něco blíž. „Chtěl jsem s tebou být sám.“

„Vážně?“

„Už od té noci, co jsem byl u tebe.“ Vztáhl ruku a jemně jí obemkl kolem štíhlého hrdla. „Pořád tě chci.“ Sklonil se k jejím ústům.

Podlomila se jí kolena a jeho prsty se jí zaryly do kůže. Na chvíli měla dojem, že si ji vezme právě tam, kde stáli – rychle a divoce. Ale pak stisk povolil a jeho rty si začaly jemně pohrávat s jejími. „Pojď se mnou do postele,“ zašeptal a pokládal ji na ni. „Pojď.“

Vzepnula se proti němu a začala vzrušeně bojovat s oblečením, které ho od ní dělilo. Připadalo jí to jako celá věčnost, co se naposled dotýkala těch jeho pevných svalů. Téměř zasténala jeho jméno a rukama polaskala jeho obnaženou hruď.

Trhavě vydechl. Pohyby jejího těla ho nutily spěchat, ale obava, že jí ublíží, ho zdržovala. Ze všech sil se snažil spíš vychutnávat než hltat, spíš dávat než brát.

Stáhl jí košili, pod kterou neměla vůbec nic. Všimla si, že se mu v očích zablýsklo, a ten pohled jako by ji spálil na kůži. Byl tak opatrný. Pomalu, jen pomalu, i když ho uvnitř užírala krutá touha vzít si rychlé všechno.

Pak ji ale začal hltat ústy, až měla strach, že ten jeho hlad je stráví oba. Zvedl ji k sobě. Jeho polibky postupovaly dolů po jejím těle, cítila, jak ji škrábe zuby, lapala po dechu a ovinula se kolem něho.

Už nemohl čekat, už by to snad nepřežil. V hlavě měl jedinou utkvělou myšlenku, teď, musí to být teď, a i ta byla zahalena do mlhy té zvířecí žádosti. Strhl z ní šortky, zaklel a ponořil do ní prsty.

Ucítil záškub. Vykřikla a prožila vyvrcholení. Díval se, jak se její oči potáhly blanou, jak zvrátila hlavu a vystavila mu dlouhou linii svého hrdla napospas.

Rychle se vysvobodil z džin a vnikl do ní. Znovu vykřikla a její svaly se kolem něho stáhly. A tu chvíli ztratil hlavu.

Rychlost, žár a síla. Ještě. Prudce jí zvedl kolena, aby mohl hloub. Tvrději. Pocítil temnou radost, když mu zaryla nehty do kůže na zádech. Chvěl se. Byl v moci slepé, chamtivé rozkoše.

Její smysly zažívaly požár, drápaly do ní, obnažovaly ji. Jako by se blížil její konec. A když ji zasáhl další vrchol jako horká pěst, věřila, že opravdu přišel.

Ochabla. Ruce se jí svezly dolů z Ethanových vlhkých ramen. Cítila se vyčerpaná. Slyšela, jak dlouze, táhle zasténal a jeho tělo při posledním prudkém pohybu ztuhlo. Pak se na ni zhroutil a začal lapat po dechu. Její kradmý úsměv vyjadřoval čistě ženské uspokojení.

Slunce ji oslnilo. Pohladila ho po zádech a bocích. „Ethane.“ Natočila hlavu, aby ho mohla políbit do vlasů. „Ne, ještě ne,“ zašeptala, když se začal zvedat. „Zůstaň tak.“

Byl hrubý, uvědomil si, přece jen se neovládl. „Jsi v pořádku?“

„Mmmmmm. Mohla bych tady takhle ležet celý den.“

„Nechtěl jsem to tak uspěchat.“

„My nemáme tolik času jako většina lidí.“

„To ne.“ Nadzvedl se. „Ty bys mi ani neřekla, jestli jsem ti ublížil, že?“ Prohlédl si její tvář a viděl jen výraz dobře, i když příliš rychle ukojené ženy. „Myslím, že neublížil.“

„Bylo skvělé vědět, žes mě chtěl tak moc.“ Lenivé si pohrávala s pramenem jeho sluncem zesvětlalých vlasů. Vyžívala se v pocitu, že se pro jednou může povalovat nahá v posteli během dne. „Měla jsem strach, že mě nikdy nebudeš chtít tolik jako já tebe.“

„Tos nemusela.“ Na důkaz ji dlouze políbil. „Ale takhle jsem to nechtěl. Ukrádat si minuty během uklízení a rychle na to skočit, protože nic jiného dělat nemůžeme.“

„Ještě nikdy jsem se nemilovala za bílého dne,“ usmála se. „Líbilo se mi to.“

Kdyby to jen trochu šlo, strávil by v ní nejraději celý den. „Budeme si na sebe muset udělat víc času.“

„Zítra večer mám volno. Můžeš přijít třeba na večeři.“

„Taky bych tě měl vzít někdy ven.“

„Ani nevím. Nejspíš bych s tebou radši byla doma.“ Usmála se. „Udělám ti tortellini. Právě jsem sehnala nový recept.“

Když se zasmál, rozpřáhla ruce a šťastně ho objala. „Ach Ethane, já tě miluju.“ Teprve po chvíli si všimla, že se přestal usmívat a podivně ztichl. Její srdce jako by se zpomalilo a chladivě sevřelo.

„Možná to nechceš slyšet, ale já to tak prostě cítím. Nečekám, že mi to budeš říkat taky nebo se k něčemu zavážeš…“

Bříšky prstů se jemně dotkl jejích rtů, aby ji umlčel. „Počkej chvilku, Grace.“ Byl tak plný radostných i děsivých dojmů, které se v něm svářely, že nedokázal jasně uvažovat. Věděl ale, že co řekne, bude pro ni životně důležité.

„Tak dlouho už na tebe myslím,“ začal, „a tak dlouho si říkám, že bych neměl, že mi chvíli potrvá, než si na ty změny zvyknu.“

Tentokrát ho nepřerušovala, jen kývla hlavou a natáhla se pro své oblečení. „Úplně mi stačí, že mě chceš a možná i trochu potřebuješ, Ethane. Je to všechno nové pro nás pro oba.“

„Cítím k tobě něco moc silného, Grace. A záleží mi na tobě víc než na komkoli jiném.“

Věděla, že to myslí vážně. A znovu se jí vrátila naděje. „Proč jsi mi to ale nikdy neřekl?“

„Nejdřív jsi byla moc mladá,“ prohrábl si vlasy. Dobře věděl, že je to spíš výmluva než podstata věci. Pravou příčinu jí ale prozradit nemohl. „Ani mi nebylo moc příjemné, že na tebe tak myslím, když jsi ještě chodila na střední školu.“

Radostí se jí zachtělo skákat po posteli. „Tak dlouho? Už od střední školy?“

„Jo, tak dlouho. Pak jsi byla zamilovaná do jiného, takže jsem ani neměl právo cítit něco jiného než přátelství.“

Opatrně vydechla, protože musela učinit zahanbující doznání. „Já jsem nikdy nemilovala nikoho jiného než tebe.“

„Jack…“

„Nemilovala jsem ho a náš rozchod byla stejně tak moje vina jako jeho. Byl to první muž, který se mě dotkl, protože jsem měla strach, že ty to nikdy neuděláš. A než jsem si stihla uvědomit, jaký je to omyl, byla jsem v jiném stavu.“

„Nemůžeš tvrdit, že to byla tvoje vina.“

„Ale můžu.“ Protože najednou nevěděla co s rukama, začala stlát postel. „Tušila jsem, že on mě taky nemiluje, ale vzala jsem si ho, protože jsem měla strach zůstat svobodná. Ale pak jsem se za to styděla.“ Naklepala polštář. „Až jednou v noci jsem tak ležela v posteli a myslela na to, že je se vším konec, a v břiše jsem ucítila to jemné zachvění.“

Zavřela oči a přitiskla si polštář k tělu. „To jsem poprvé ucítila Aubrey a bylo to tak… obrovské, to jemné zašimrání, že už jsem se na Jacka nemohla zlobit.“ Odložila polštář na postel. „Jsem mu vděčná, že mi dal Aubrey, a netrápila jsem se tím, že odešel. On to zachvění nikdy nepocítil. Aubrey pro něho nebyla skutečná.“

„Byl to zbabělec. Opustil tě pár týdnů před jejím narozením.“

„Ale já jsem byla možná ještě větší, že jsem si ho vzala, i když jsem k němu nikdy necítila ani zlomek toho, co cítím k tobě.“

„Ty jsi ta nejstatečnější ženská, co znám, Grace.“

„Je snadné být statečná, když máš malé děcko, co je na tobě závislé. Snažím se ti ale říct, že jsem udělala chybu, když jsem ti tak dlouho nic neřekla. A jestli ke mně aspoň něco cítíš, stačí mi to. Je to víc, než jsem kdy čekala.“

„Jsem do tebe zamilovaný už skoro deset let a pořád mě to nepřešlo.“

Vzala do ruky druhý polštář, ale tentokrát jí vypadl z ruky. Do očí jí vstoupily slzy, a tak je pevně zavřela.

„Myslela jsem, že bez téhle věty dokážu žít. Teď mi to ale musíš zopakovat, abych se vůbec mohla nadechnout.“

„Miluju tě, Grace.“

Otevřela oči. „Zní to tak vážně a smutně, když to říkáš.“ Protože z něho chtěla vyloudit úsměv, vztáhla ruku a pohladila ho. „Možná bys to měl víc trénovat.“

Dotkl se její ruky. Vtom ale zaslechli z přízemí bouchnutí dveří a rychlý dupot vzhůru po schodech. Sotva se od sebe stihli odtrhnout, Seth už běžel chodbou ke dveřím svého pokoje. Najednou se zastavil a strnule zíral.

Neustlaná postel, polštář na zemi. V jeho pohledu se rázem objevilo plno dospělé hořkosti a vzteku.

„Ty parchantě!“ vyštěkl zhnuseně na Ethana a pak se vyčítavě zadíval na Grace. „Myslel jsem, že jsi jiná.“

„Sethe.“ Udělala krok směrem k němu, ale to už se otočil a utekl pryč. „Proboha, Ethane.“ Když se rozběhla za chlapcem, Ethan ji chytil za ruku.

„Ne, já za ním půjdu. Vím, jak mu asi je. Nedělej si starosti.“ Přesto ho vyděšeně následovala až ke schodům. Ještě nikdy neviděla tolik nenávisti v očích takového dítěte.

„Kruci, Sethe, říkal jsem, abys sebou hodil.“ Cam vešel do domu právě ve chvíli, kdy Ethan seběhl ze schodů. Cam zvedl oči, všiml si Grace a vědoucně se usmál. „Juj.“

„Nemám čas na nejapné vtipy,“ odsekl Ethan. „Seth vzal právě roha.“

„Cože? Proč?“ Ale pochopil dřív, než dostal odpověď. „Sakra. Musel běžet zadem.“

„Jdu za ním.“ Ethan zavrtěl hlavou, než mohl Cain začít protestovat. „To na mě je teď naštvaný, já to musím napravit sám. Myslí, že jsem ho zklamal.“ Zadíval se na Grace. „Postarej se o ni,“ zabručel ještě a zamířil ke dveřím.

Věděl, že Seth utekl někam do lesa, a pevně doufal, že nezabloudil příliš daleko do mokřin. Věřil mu, byl to přece kluk, co hodně vydrží. Teprve po chvíli si ale úlevně vydechl, když kdesi před sebou zaslechl šustění trávy a praskot větviček.

Prodíral se za ním trnitým roštím, ale brzy pochopil, že se mu Seth může vyhýbat do nekonečna. V lese byl sice stín, ale nesnesitelná vlhkost. Pot začal Ethana štípat do očí. Nakonec se posadil na kládu a rozhodl se počkat, až se chlapec objeví.

Trvalo to přinejmenším deset minut, dlouhých deset minut s otravnými mravenci a komáry, než se Seth vynořil z podrostu a postavil se proti němu.

„Zpátky s tebou nejdu," vyprskl, „a jestli mě budeš nutit, zase ti zdrhnu."

„Do ničeho tě nutit nebudu." Zadíval se na chlapce. Tvář měl zpocenou a potřísněnou, nohy a ruce poškrábané od trní.

Nepřestával zuřit, takže bolest zatím asi necítil.

„Nechceš si aspoň sednout a promluvit si?"

„Už ti nic věřit nebudu. Seš lhář. Oba jste sprostý lháři. Chceš snad tvrdit, že jste tam spolu nepíchali?"

„Ne, tak to jsme vážně nedělali."

Seth vyletěl tak prudce, že Ethan nestačil včas zareagovat a dostal ránu pěstí přímo na čelist. Chvíli mu trvalo, než kluka přemohl a přidržel u země.

„Zabiju tě! Zabiju tě, ty parchantě, jen co budu moct!" Zmítal sebou a snažil se vyprostit, protože očekával sprškу ran.

„Uklidni se!" Ethan nešťastný z toho, jak se mu ty kluzké ruce vysmekávají, se Sethem zatřásl. „Přestaň, protože tě budu držet tak dlouho, dokud trochu nevychladneš."

„Dej ty špinavý pracky pryč," Seth vztekle stiskl zuby, „seš z kurvysyn."

Tahle rána byla tvrdší než ta opravdová do tváře. Ethan zadržel dech a pomalu přikývl. „Jo, tak to přesně jsem. Proto jeden druhého tak dobře známe. Klidně si uteč, až tě pustím, nebo na mě házej špínu. Přesně tohle totiž lidi od syna kurvy čekají. Já si jen myslel, že ty chceš žít jinak."

Ethan se opřel o kmen a otřel si ze rtu krev. „To je podruhy, cos mě takhle praštil. Udělej to ještě jednou a zlískám ti zadek tak, že si měsíc nesedneš."

„Nenávidím tě."

„Fajn, tak bys k tomu měl mít aspoň jeden dobrej důvod."

„Chtěl ses jí prostě dostat mezi nohy a ona je klidně roztáhla."

„Tak bacha." Bleskovým pohybem čapnul Setha za košili a zvedl ho na kolena. „Už o ní takhle nikdy nemluv. Máš dost rozumu, abys poznal, že taková Grace není. Protos jí přece věřil a staral se o ni."

„Už mi je ukradená,“ prohlásil Seth a musel polknout, protože se mu horké slzy draly do očí.

„Kdyby byla, nevztekal by ses tolik. A netvářil by ses, jako bysme tě zradili.“

Pustil Setha a přejel si dlaněmi tvář. Věděl dobře, jak těžko se vyjadřuje, pokud jde o city, zvlášť o jeho vlastní. „Tak na rovinu.“ Spustil ruce dolů. „Měls pravdu v tom, co se tam nahoře dělo, ale ne v tom, co to znamenalo.“

Seth se pohrdavě ušklíbl. „Vím dobře, co píchání znamená.“

„Jo, pro tebe jsou to hnusné zvuky z vedlejšího pokoje, chroptění ve tmě, kyselej zápach a peníze z ruky do ruky.“

„Žes jí za to neplatil, ještě neznamená…“

„Mlč,“ řekl na to Ethan trpělivě, „taky jsem si kdysi myslel, že to jiné být nemůže. Tvrdé, bezcitné, sobecké. Uvolníš se, natáhneš kalhoty a jdeš. Jenže ani tohle není tak strašné, když se na tom oba dohodnou. Jenom to nesmí být jediná možnost.“

Vzpomněl si, jak chtěl, aby si o těchto věcech s chlapcem někdo včas promluvil. A najednou ten čas přišel a ta odpovědnost připadla jemu.

Neuměl takové věci říkat s úsměvem a mrknutím oka jako Cam ani elegantně a zasvěceně jako Phil. Mohl mluvit jenom upřímně, od srdce, a doufat, že je to tak správně.

„Sex může být stejný jako jídlo. Prostě jen uspokojíš hlad. Někdy se za jídlo platí, někdy se za něco vymění, ale když jsi fér, dáváš vždycky tolik, kolik bereš.“

„Sex je jenom sex. To jen v knížkách a filmech se to tak načinčá.“

„Takže myslíš, že mezi Annou a Camem nic jiného

není?*

Seth trhl rameny, ale alespoň se zamyslel.

„Je tam přece něco, na čem záleží, co vydrží, na čem se dá postavit život. Něco úplně jiného, než co jsi zatím viděl ty a s čím jsem se v dětství setkal já. To vím docela jistě.“

Ethan si přitiskl prsty na víčka a ignoroval bodající hmyz a pot. „Je to jiné, když ti na někom záleží, když ten člověk není jenom nějaké tělo, co je po ruce. Když chceš mnohem víc dávat než brát.

Pak je to v pořádku a má to tak být. Ještě nikdy jsem s nikým nezažil to, co teď s Grace.“

Seth pokrčil rameny a odvrátil se, ale Ethan ještě stihl zahlédnout jeho ztrápený výraz. „Já vím, že ji máš rád, silně a opravdově. Možná sis tak trochu přál, aby byla dokonalá a neměla potřeby jako normální ženská. A určitě jsi ji chtěl chránit, aby jí nikdo nemohl ublížit. Takže ti chci říct to, co jsem konečně řekl i jí. Já Grace miluju. A nikdy jsem nikoho jiného nemiloval.“

Seth se díval směrem na blata. Celé tělo ho bolelo, ale ze všeho nejvíc se styděl. „A ona tebe taky?“

„Ano. Ani nechápu proč.“

Seth asi věděl proč. Ethan byl silnej chlap, ale řeči kolem toho nenadělal. Věděl vždycky, co je potřeba a co je správné. „Chtěl jsem se o ni postarat, až budu starší. Asi řekneš, že jsem trouba.“

„Ne.“ Pocítil náhlou potřebu k sobě Setha přitisknout. Ale nějak se to nehodilo. „Řekl bych, že to je skvělý. A že na tebe jsem hrdý.“

Seth po něm střihl pohledem, ale hned se zase podíval jinam. „Já ji taky jakoby miluju. Tak trochu. Ne že bych ji chtěl vidět nahou nebo tyhle věci,“ dodal rychle, „jenom…“

„Rozumím.“ Ethan maličko mlaskl, aby zamaskoval chuť se pousmát. „Jako by to byla tvoje sestra a tys pro ni chtěl jen to nejlepší.“

„Jo.“ Seth si vzdychl. „Jo, tak nějak.“ Ethan nasál vzduch skrze zuby. „A není zrovna jednoduchý vidět sestru, jak je s nějakým chlapem.“

„Ublížil jsem jí. Schválně.“

„To ano. Asi by ses měl omluvit.“

„Bude si myslet, že jsem pitomec. Třeba se mnou nebude chtít mluvit.“

„Chtěla za tebou běžet. Touhle dobou určitě chodí po dvoře a je strachy bez sebe.“

Sethovo syknutí v tu chvíli připomínalo spíš vzlyk. „Otravoval jsem Cama, aby mě hodil domů pro baseballovou rukavici. A když jsem… tě tam viděl, vzpomněl jsem si na Glorii, jak to vždycky dělala s nějakým chlapem.“

Obchod se sexem, uvědomil si Ethan. „Je dost těžké na tohle zapomenout a věřit, že taky existuje něco jiného.“ Sám se o to přece neustále pokoušel. „Že milování s někým, koho máš rád, může být… čisté.“

Seth popotáhl a otřel si oči. „Mravenci,“ zamumlal. „Hm, je jich tady jak naseto.“

„Žes mi taky jednu nevypálil za ty moje řeči?“

„Viď?“ Ethan se zamyslel. „Tak příště. A teď se jde domů.“

Vstal, oprášil si kalhoty a natáhl ruku. Seth vzhlédl a v Ethanových očích uviděl laskavost a trpělivou účast. Všechny ty vlastnosti, které zatím v životě tak málo poznal.

Vložil svou ruku do jeho dlaně a nechal ji tam celou cestu po lesní pěšině. „Proč jsi mi tu facku ani jednou nevrátil?“

Chlapečku, řekl si Ethan v duchu, tys už za svůj krátký život musel schytat tolik zbytečných facek. „Třeba jsem měl strach, že mě přepereš.“

Seth si odfrkl. „Houby.“

„No, jsi malej,“ pokračoval Ethan, vytáhl Sethovi ze zadní kapsy čepici a narazil mu ji na hlavu, „ale páru máš.“

Seth musel zhluboka dýchat, aby stihl k okraji lesa zaplašit slzy.

Pak uviděl Grace, přesně jak Ethan předpověděl. Stála před domem a objímala se rukama, jako by jí bylo chladno. Vtom ruce spustila, udělala krok vpřed a zase se zastavila.

Ethan Sethovi povzbudivě stiskl ruku. „Vysvětlování by asi zabralo moc času,“ zašeptal, „možná by stačilo ji pořádně obejmout. To by jí udělalo radost.“

Přesně to chtěl Seth ze všeho nejvíc udělat, jenom se to bál risknout. Trhl ramenem a odkašlal si. „To by šlo, když ji to potěší.“

Ethan stál a díval se, jak chlapec běží přes trávník jak se Gracein obličej rozzářil v úsměvu, jak rozpřáhla náruč a vroucně do ní chlapce přijala.

13

Když už člověk musí pracovat i o víkendu, uvažoval Phillip, mohl by se přitom aspoň trochu bavit. Nabízet zboží uměl dobře, pracoval přece v reklamě. A otvírat lidem peněženky vyžadovalo vtip a tvůrčí přístup. Pro člověka, který se první půlku svého dosavadního života živil jako zloděj, to ostatně byla perfektní kariéra.

Den před oslavou americké nezávislosti se tedy pokoušel uplatnit své umění i v jejich loděnici. Lákání potenciálních zákazníků ho rozhodně bavilo víc než manuální dřina.

„Omluvte to prostředí," mávl pěstěnou rukou kolem, „raději se co nejvíc soustředíme na výrobek. To ostatně potvrzují i klienti."

V současné době měli jenom jediného, uvědomil si Phillip, a tenhle druhý teprve lehce škubal za udici.

„Hmmm," Jonathan Kraft si zamnul bradu. Byl to pohledný třicátník ze známé podnikatelské rodiny, která vlastnila síť farmaceutických továren a obchodů. Jeho drahé oblečení přesně vypovídalo o tom, kým je: privilegovaný muž se zálibou ve venkovních sportech.

„V oboru ale přece teprve pracujete jenom pár měsíců, ne?"

„Oficiálně ano," řekl Phillip sebejistě. Jeho dokonalý sestřih pomáhal bronzově zbarveným vlasům zdůraznit andělskou krásu klenuté tváře. I luxusní oblečení vypovídalo o tom, kým se vlastním přičiněním stal: vzdělaným městským typem s láskou k módě a moři.

„Na stavbě lodí se ale podílíme už celé roky." Nenápadně vedl Jonathana ke zdi, kde byly jako v galerii vyvěšeny Sethovy kresby lodí. „Tohle je třeba Ethanová plachetnice. Už celých deset let mu v zálivu věrně slouží."

„Krásná," Jonathan se zasnil, ale pak si uvědomil, že před Phillipem by se přece jen měl mít na pozoru, „rád bych ji viděl."

„To se dá zařídit." To už odváděl klienta dál. „A tuhle možná poznáte sám," ukázal na kresbu štíhlého sportovního člunu. „Můj bratr Cameron se podílel na jeho návrhu i stavbě."

„A před dvěma lety s ním porazil v závodě moji *Lorilee,*“ usmál se Jonathan dobrosrdečně.

„Zná své lodě skrz naskrz.“ V tu chvíli zaslechli Camův elektrický šroubovák z nitra nedokončené lodi. Phil měl v plánu zanedlouho vtáhnout do debaty i jeho.

„Na designu šalupy, na které právě děláme, pracovali Ethan s Camem společně. Snažíme se především co nejvíc vyjít vstříc přáním zákazníka.“ Vedl Jonathana k místu, kde Seth zabrušoval plášť lodi. Ethan na palubě připevňoval zábradlí. „Tenhle chtěl rychlost, stabilitu a nějaké ty luxusní doplňky.“

Phillip věděl, že ukazuje brilantní příklad sesazované lodní konstrukce – vždyť se na ní sám spousty hodin zapotil. „Týkové dřevo, elegance a spolehlivost zároveň,“ poklepal vesele na její bok.

Pak zvedl obočí a tím dal Ethanoví najevo, že přišel jeho čas. Ethan si nenápadně povzdechl, protože už ve škole se mu řečnická cvičení z duše protivila. Ale Phil se nedal odbýt.

„Spoje nejsou svařované,“ zahájil své vystoupení, „ale jako za starých časů sesazené jen s pomocí klínů. Když mohly dřív lodě vydržet celé století, vydrží tahle taky. Viděl jsem často, jak svařované spoje praskají.“

„Hmmmm,“ zahuhlal Jonathan a Ethan se nadechl. „Vycpávky jsou bavlněné, ale dřevo sedí dokonale, vymazávat se už skoro nemuselo.“

Klient znovu zabručel, aby neprozradil, že stěží chápe, o čem je řeč. Lodě si vždycky jen kupoval a řídil, ale rozhodně to znělo zasvěceně.

„Vypadá to jako poctivá práce. Asi bude hezká i výkonná.“

„Je vidět, že se vyznáte,“ usmál se Phil a za Jonathanovou hlavou ukázal Ethanovi prstem dolů. Bylo na čase přivolat dalšího aktéra. Ethan sešel do podpalubí, kde Cam dokončoval obkládání kajuty. „Jsi na řadě,“ zašeptal.

„Už ho Phil trochu navnadil?“

„Já to nepoznám. Odříkal jsem, co jsem měl, ale mám pocit, že mi ten chlápek moc nerozuměl.“

„To se ví, že ne. Jonathan má přece na údržbu lidi. V životě hoblík v ruce nedržel.“ Cam se postavil a narovnal si bolavá záda. „Ale určitě na něj zapůsobil tvůj zjev mořského vlka.“

Ethan se uchechtl a Cam se vydal po schodech nahoru. „Tak teď ho trochu pošťouchnu já.“

Na palubě si zahrál mile překvapeného, že Jonathana vidí: „Krafte, jak se daří?“

„Jde to, jak má,“ Jonathan potěšené stiskl Camovi ruku, „jak to, že ses neobjevil na regatě v San Diegu?“

„Ženil jsem se.“

„Slyšel jsem, tak to dodatečně gratuluju. A to teď lodě už jen stavíš?“

„Myslím, že se mnou ještě někdy budete muset počítat. Zrovna přes zimu jsem si chtěl postavit rychlou loďku, jestli mi na to zbyde čas.“

„Máte hodně práce?“

„To víš, rychle se to rozneslo,“ navázal pohotově Cam, „Quinnovy lodě jsou třída. A chytrý lidi chtěj dneska kvalitní práci – pokud si to můžou dovolit.“ Lišácky se usmál. „Jestlipak si to můžeš dovolit?“

„Taky bych chtěl sportovní loď. Bratr se ti o tom jistě zmínil.“

„Ale ano, nadhodil to. Lehkou, rychlou a pevnou. Už jsme pro tebe s Ethanem upravili plán toho mého člunu.“

„Pěkný kecy,“ zašeptal Seth Phillipovi do ucha.

„Jasně,“ mrkl na něho Phil, „ale prvotřídní kecy. Cam ví, že ho ten chlápek uznává, ale že by ho taky rád porazil v závodech, což se mu nikdy nepovedlo.“

„Takže zaplatí pytel peněz, jen aby mu Cam postavil loď, kterou by ani Cam nepředjel.“

„No vidíš, jak ti to myslí,“ plácl Phil Setha po rameni, „když budeš takhle pokračovat, nestrávíš celý život jen se šmirglem v ruce. A teď sleduj mistra v oboru.“

Narovnal se a znovu nasadil ten odzbrojující úsměv. „Moc rád bych vám ty plány ukázal, Jonathane. Když se mnou půjdete do kanceláře…“

„Rád.“ Klient slezl z lodi. „Problém je v tom, že bych tu loď potřeboval nejpozději do prvního března, abych měl dost času připravit se na letní závody.“

„První březen,“ našpulil Phillip rty a odmítavě zavrtěl hlavou. „Tak to je zlé. U nás má vždycky přednost kvalita. A ta vyžaduje čas. No, podíváme se na náš rozvrh prací, ale jestli chcete šampióna…,“ dodal a vzal Jonathana kolem ramen. „Myslím, že bychom to zvládli nejdřív do května.“

„Ale to ji nestihnu dobře zajet.“

„Věřte mi, Jonathane, že naše výrobky žádné dlouhé zajíždění nepotřebují.“ Ale to už zákazníka postrkoval směrem ke kanceláři a na své bratry vrhl vyzývavý vlčí úsměv.

„Ukecá ho na květen,“ prohodil Cam a Ethan přikývl.

„Anebo na duben a zkásne toho chudáka o další bonus.“

„Tak nebo tak,“ plácl Cam bratra spokojeně po rameni, „máme do večera další smlouvu jistou.“

Seth na to posměšně odfrkl. „To jistě, do oběda to má v kapse. Ten chlápek je měkota.“

Cam si vyboulil jazykem tvář. „Nejdřív ve dvě hodiny.“

„Do dvanácti,“ trval Seth na svém. „O dva dolary?“

„Jasně. Prachy se vždycky hoděj.“

„Víš, dokud ses neobjevil ty,“ protestoval Cam, když lovil bankovky v peněžence, „a nezačal mě finančně ruinovat, vyhrával jsem hromady peněz v Monte Carlu.“

Seth se vítězoslavně usmál. „To máš smůlu, tady nejseš v Monte Carlu.“

„To je mi jasný.“ Cam odevzdal prohrané peníze, ale vzápětí sebou trhl, protože ve vratech spatřil svou ženu.

„Stop to. Sociální pracovnice nesnáší drobný hazard.“

„Hej, já jsem vyhrál,“ zavolal naschvál Seth, ale schoval peníze do kapsy, „přineslas něco k jídlu?“

„Hm, to ne, je mi líto.“ Roztržitě si prohrábla rukou vlasy. Žaludek se jí stahoval úzkostí, ale snažila se to co nejlépe maskovat. „Nemáte s sebou balíčky?“

„Jo, ale většinou přineseš něco lepšího.“

„Dneska jsem měla moc práce s přípravou zítřejšího pikniku.“ Pohladila ho po vlasech, protože se ho toužila dotknout. „Jen jsem… si udělala malou přestávku. Jak to jde?“

„Phil právě vytáhl z jednoho pracháče fůru peněz.“

„Prima, to je prima,“ řekla nepřítomně. „Tak to by se mělo oslavit. Co třeba nějakou zmrzlinu? Myslíš, že bys zvládl koupit poháry od Crawforda?“

„Jasně, že jo,“ zaradoval se Seth. Anna vytáhla peníze z peněženky a doufala, že chlapec nepozná, jak se jí třesou ruce. „Na ten můj žádné oříšky, prosím.“

„Jistě. Hned jsem tady.“ Odběhl a Anna se za ním vystrašeně dívala.

„Co se děje, Anno?“ Cam jí položil ruce na ramena a otočil ji čelem k sobě. „Co se stalo?“

„Počkej, cestou sem jsem zlomila rychlostní rekord, musím se alespoň trochu uklidnit. Zavolej zatím ostatní, prosím.“

„Fajn,“ souhlasil, ale ještě chvíli váhal. Bylo vzácné vidět ji takhle otřesenou. „Ať je to co je, spravíme to.“

Zašel k zadním vratům, za nimiž se Phil s Ethanem dohadovali o baseballu. „Něco se děje. Dorazila Anna, chce nám něco říct.“

Když vešli dovnitř, stála u ponku a prohlížela si jeden ze Sethových skicáků. Oči jí zvlhly, když spatřila svůj věrný portrét. Už od počátku pro ni Seth znamenal víc než jen nový případ. A teď byl dokonce součástí její rodiny. Nemohla připustit, aby někdo z její rodiny trpěl.

„Tohle dneska přišlo,“ vytáhla dopis, „je adresovaný Quinnovým. Jen Quinnovým. Tak jsem ho otevřela. Je od Glorie DeLauterové.“ Podala psaní Camovi. Ten beze slova vytáhl list papíru a obálku vložil do ruky Philovi.

„Přišlo to z Virginia Beach,“ zašeptal Phil. „Ztratila se nám v Severní Karolíně… Takže se drží pobřeží, ale směřuje na sever.“

„A co teda chce?“ zeptal se Ethan a ruce vražené do kapes sevřel v pěst.

„Co bys čekal,“ odpověděl Cam, „prachy. ‚Drazí Quinnové‘,“ začal číst, „ ‚slyšela jsem, jak zemřel Ray, a je mi to líto. Asi víte, že jsme spolu měli dohodu. Počítám, že i my budeme dobře vycházet,

protože teď máte Setha. Věřím, že se v tom vašem pěkným domě cítí dobře, ale chybí mi. Ani netušíte, jaká oběť to pro mě byla dát ho k Rayovi, ale chtěla jsem pro svého syna jen to nejlepší.‘“ „Škoda že k tomu nemůžeš hrát na housle,“ řekl Phil Ethanoví.

„‚Věděla jsem, že na něj Ray bude hodný‘,“ pokračoval Cam ve čtení, „‚zvládl i vás tři a Seth má navíc jeho krev.‘“

Cam se zarazil. Tady to bylo, černé na bílém. „Je to pravda, nebo ne?“ Zadíval se na své bratry.

„To proberem později.“ Ethan ucítil, jak se mu sevřelo srdce. „Dočti to.“

„Dobře. Ray věděl, jak je pro mě těžké se s chlapcem rozloučit, a tak mi trochu vypomohl. Ale když je teď po smrti, začínám mít strach, jestli je u vás Seth spokojený. Jsem ochotná se nechat přesvědčit. Jestli si ho chcete nechat, dodržíte Rayův slib a taky mi pomůžete. Budu potřebovat nějaké peníze, jako výraz vaší dobré vůle. Pět tisíc. Můžete je poslat na Hlavní poštu ve Virginia Beach, do čtrnácti dnů. Pokud nepřijdou, budu to chápat tak, že o kluka už nestojíte, a přijedu si pro něj. Už mu taky určitě strašně scházím. Nezapomeňte mu vyřídit, že ho máma miluje a možná se s ním brzo uvidí.‘“

„Mrcha jedna,“ ozval se jako první Phillip, „sonduje půdu, jestli taky budeme ochotní platit jako táta.“

„To nemůžete udělat,“ Anna položila ruku na Camovo rameno a ucítila, jak se chvěje zlostí, „musíte se spolehnout na soud, že to nikdy nedopustí.“

„Anno,“ Cam strčil dopis do Ethanový nastavené ruky, „přece nebudeme Setha tahat k soudu, když existuje jiné řešení.“

„To jí snad chceš zase platit?“

„Nedostane od nás jedinej cent.“ Poodešel stranou, aby se ovládl. „Myslí, že nás má v hrsti, ale šeredně se plete. Táta byl na ni sám. Ať se jen zkusí přes nás dostat k Sethovi…“

„Dávala si pozor, jak to napíše,“ poznamenal Ethan, „i tak je to jasné vyhrožování, ale hloupá není.“

„Zato chamtivá,“ ozval se Phillip.

„Vidí ve vás teď svůj nový zdroj,“ souhlasila Anna,

„později by se to mohlo opakovat.“ Přitiskla si prsty ke spánkům a zamyslela se. „Kdyby se vážně chtěla setkat se Sethem, mohla bych – aspoň dočasně – zařídit zákaz kontaktu. Vy jste jeho pěstouni a Seth už může mluvit sám za sebe. Otázka je, jestli bude chtít něco vyprávět.“

Bezmocně ruce zase svěsila. „Mně osobně řekl hrozně málo o tom, jak dřív žil. Potřebovala bych znát podrobnosti, abych jí mohla znemožnit požádat o opětovné svěření do péče.“

„Nechce k ní a ona nechce jeho,“ Ethan zmačkal dopis a žmoulal ho v ruce. „Jen pokud by nestál za nějakou další sumu. Nechala svoje amanty, aby to na něj zkoušeli.“

Anna se mu zadívala zpříma do tváře. „To ti řekl Seth? Řekl, že došlo na sexuální obtěžování a ona se toho účastnila?“

„Řekl mi dost,“ Ethan skousl zuby, „ale je jenom na něm, jestli to řekne někomu dalšímu nebo to nadiktuje do nějaké zprávy.“

„Ethane,“ Anna se dotkla jeho ztuhlé paže, „já mu chci přece pomoct.“

„Já to vím,“ poodstoupil, protože si nechtěl svůj bezmocný vztek vylévat na ostatních. „Je mi líto, ale soudy to někdy všechno jenom zhorší. Člověk tam docela ztratí svoji důstojnost. A Seth musí hlavně vědět, že za ním stojíme my.“

„Právník by měl vědět, že nás kontaktovala,“ Phillíp vzal dopis Ethanoví z ruky a snažil se ho narovnat. „A my se musíme domluvit, co podnikneme dál.

‚Já navrhuju, abychom zajeli do Virginia Beach, vykopali jí z té její nory a důrazně jí vysvětlili, co všechno se jí může stát, jakmile se k Sethovi přiblíží víc jak na padesát kilometrů.“

„Zastrašování nám nepomůže,“ usoudila Anna. „Ale aspoň se budem cítit líp,“ Cam vycenil zuby, „já tam klidně zajedu.“

„Ale na druhou stranu,“ pokračoval Phillip, „by mohlo být účinnější – a taky by to u soudu lépe vypadalo, kdyby naše kamarádka Gloria dostala úřední dopis od Sethovy kurátorky. Tam by se dověděla, jak se věci mají a co si může dovolit. Co říkáš, Anno?“

Anna chvíli uvažovala. „Vyhrožovat jí nemůžu. Ale… snad by ji to aspoň zastavilo a donutilo přemýšlet. Teď se musíme domluvit, jestli to řekneme Sethovi.“

„Seth z ní má hrůzu,“ zašeptal Cam. „Sakra, právě když si začal zvykat a cítit se v bezpečí. Proč by musel vědět, že se mu zase snaží zasahovat do života?“

„Protože má právo to vědět,“ odpověděl mu Ethan tiše. Mezitím se trochu uklidnil a mohl jasněji uvažovat. „Musí vědět, s čím je potřeba bojovat. Když člověk pochopí, co mu hrozí, má větší šanci vyhrát. A taky proto,“ dodal, „že dopis byl adresovaný Quinnovým. A on je přece jedním z nás.“

„Nejradši bych ho spálil,“ ucedil Phil, „ale máš pravdu.“

„Řekneme mu to společně,“ souhlasil Cam.

„Radši bych to vyřídil sám.“

Bratři se na Ethana tázavě zadívali. „Ty?“

„Ode mě to třeba snáz přijme.“ Zvedl hlavu, protože Seth právě vkročil dovnitř. „To se hned uvidí.“

„Paní Crawfordová mi přidala extra polevu. A na nábřeží je tolik turistů, že se tam ani nedá…“

Jeho vzrušené štěbetání ustalo a radostný výraz se změnil v ostražitý. Něco se stalo, malér měl takový zvláštní zápach. Srdce se mu prudce rozbušilo. „Co je?“

Anna mu vzala z ruky tašku a začala vyndávat misky se zmrzlinou. „Pojď si sednout, Sethe.“

„Nepotřebuju sedět.“ Ve stoje se snáze utíkalo. „Dostali jsme dopis,“ Ethan věděl, že špatné zprávy by se měly sdělovat co nejrychleji, „od tvé matky.“

„Ona je tady?“ Známý strach byl zase zpátky, zařízl se do něho jak skalpel. Seth o krok ustoupil, ale Camova ruka na rameni ho zarazila.

„Ne, není tady. A jsme tady my, nezapomeň.“ Seth se zachvěl, ale snažil se stát rovně. „Co teda chce? Proč posílá dopisy? Já ho nechci vidět.“

„Nemusíš,“ ujistila ho Anna, „nech Ethana mluvit a pak si řekneme, co podnikneme dál.“

„Ona ví, že je Ray po smrti,“ začal Ethan, „asi už dlouho, ale počkala si.“

„Vždyť jí zaplatil,“ Seth těžce polkl. Quinnové se přece nebojí, připomenul si, nebojí se ničeho. „Vypařila se. Je jí fuk, jestli umřel.‘

„To asi jo, ale i tak by chtěla další peníze. O tom ten dopis taky je.“

„Ona chce, abych jí zaplatil já?“ Setha znovu ovládla panika. „Já přece nemám peníze. Proč mi píše o peníze?“

„Nepíše o ně tobě.“

Seth se trhavě nadechl a soustředil se na Ethanovu tvář. Ethan ví, opakoval si v duchu, Ethan mu rozumí, on ví, jaké to je – ty tlusté cizí ruce ve tmě.

„Chce peníze od vás.“ Jedna jeho část chtěla začít prosit, aby to udělali. Aby jí dali všechno, co bude chtít. Vlastní krví by podepsal slib, že jim za to bude do konce života vděčný. Ale nemohl to udělat, protože Ethan ho sledoval tím vědoucím pohledem.

„Když zaplatíte, vrátí se pro další.“ Přejel si zpocenou dlaní po tváři. „Dokud bude vědět, kde jsem, bude se vracet. Musím se schovat, aby mě nenašla.“

„Zůstaneš pěkně tady,“ Ethan si dřepl, aby si lépe viděli do očí, „a ona žádné další prachy nedostane. Ona vyhrát nesmí.“

Seth pomalu, strojově pokýval hlavou. „To ji ale neznáš.“

„Částečně ji znám. Je třeba dost chytrá na to, aby pochopila, že o tebe stojíme. Že tě máme rádi tolik, abychom jí zaplatili.“ V Sethově pohledu se na vteřinu objevila vděčnost, pak oči sklopil. „A my bysme zaplatili, kdyby to tím skončilo a všechno se vyřešilo. Jenže máš pravdu, ona by se jen vracela pro další peníze.“

„Co teda chcete udělat?“

„To, co doteď,“ Ethan počkal, až se na něho Seth znova podívá. „Phil si musí promluvit s právníkem, aby to všechno bylo v pořádku i pro úřady.“

„Ať mu řekne, že se k ní nikdy nevrátím,“ vypravil ze sebe Seth zuřivě a zoufale se podíval na Phillipa, „za nic na světě.“

„Řeknu mu to.“

„Anna jí pošle úřední dopis, pokračoval Ethan, „jako sociální pracovnice, aby Gloria pochopila, že za námi stojí zákony a soudy. Třeba se nad tím aspoň zamyslí.“

„Ona sociální pracovnice nesnáší,“ řekl na to Seth.

„Fajn,“ Anna se poprvé za celou dobu upřímně usmála, „tak to se jich asi taky trochu bojí, to je dobře.“

„Ale v jednom bys nám přece jen mohl pomoct, Sethe…“

Chlapec se otočil zpátky k Ethanovi. „Co mám udělat?“

„Mohl by sis promluvit s Annou a povědět jí upřímně o všem, co jsi prožil.“

„Já o tom mluvit nechci. Je to pryč. Už se tam nevrátím.“

„Jasně,“ Ethan uchopil Setha za roztřesená ramena, „já vím, že mluvit o tom může být skoro stejné jako se tam vracet. Mně taky trvalo dlouhou dobu, než jsem byl schopný to vyprávět své matce – Stelle. Říct to všechno nahlas, i když už hodně z toho věděla. Od té chvíle to se mnou ale bylo lepší a Ray se Stellou dostali šanci rychleji všechno vyřídit na úřadech.“

Seth si vzpomněl na svého hrdinu z filmu *V pravé poledne.* Pak pomyslel na Ethana. „Takže je to správná věc?“

„Jo, je to správná věc.“

„A budeš tam se mnou?“

„Jistě,“ Ethan vstal a nabídl mu ruku. „Teď půjdeme domů a probereme si to.“

14

„Mami? Už to máš? Půjdeme?“

„Za chviličku, Aubrey.“ Grace dokončovala bramborový salát a pro trochu barvy a vůně ho ještě posypala paprikou.

Tuhle otázku Aubrey opakovala bez přestání už od půl osmé ráno. Grace s ní měla svatou trpělivost snad hlavně proto, že sama také hořela nedočkavostí.

„Mamíííí.“

Grace se tomu zoufalému tónu musela usmát. „Tak ukaž," přikryla rychle salát a otočila se ke své dcerce. „Moc ti to sluší."

„Mám mašličku." Aubrey zvedla ruku k vláskům jako dokonalá malá slečna a sáhla si na stužku, kterou jí předtím Grace vpletla do vlasů.

„Růžovou, viď?"

„Růžovou," Aubrey se zahleděla nahoru na maminku, „hezká máma."

„Díky, zlatíčko." Kéž by si to myslel taky Ethan, napadlo Grace. Jak se asi bude tvářit a jak by se k sobě vůbec měli chovat? Bude tam přece tolik lidí a nikdo, s výjimkou Quinnových, netušil, že jsou do sebe zamilovaní.

Zamilovaní, Grace si zasněně povzdechla. Jaký je to nádherný stav. Rychle se vrátila do skutečnosti, když ji Aubrey objala kolem nohou. „Mami, pojedeme?"

Grace se rozesmála a vzala dcerušku do náruče. „Dobře, tak jedem."

Ani generál před rozhodující bitvou by nedokázal tak řídit své lidi jako Anna Spinelliová Quinnová.

„Sethe, dones ty skládací židle tamhle pod stromy do stínu. To se Phil ještě nevrátil s tím ledem domů? Už je pryč celých dvacet minut. Came, dáváte ty stoly moc blízko k sobě."

„Před chvilkou tvrdila," ucedil potichu mezi zuby Cam, „že jsou od sebe moc daleko," ale poslechl a stoly o půl metru odtáhl.

„Tak se mi to líbí." Anna už pospíchala ke stolům s ubrusy v barvách státní vlajky. „A ty stolky se slunečníkem postavte zase blíž k vodě."

Cam přivřel oči. „Tvrdilas, že mají být pod stromy."

„Rozmyslela jsem si to," rozhlédla se po dvoře a zároveň prostírala pruhované látky na stoly.

Cam se chystal něco říct, ale zachytil Ethanův odmítavý pohled. Brácha má pravdu, řekl si, nemá cenu se hádat. Ale za chvíli si alespoň postěžoval: „Nevím, co to do ní vjelo. Málem z toho přijde o rozum a přitom jde o obyčejnej piknik."

„Mám dojem, že ženským na těchhle věcech nějak víc záleží," vyslovil Ethan svůj názor a vzpomněl si na Grace, která ho odmítla

pustit do koupelny jen proto, že se ten večer měli vrátit novomanželé. Kdopak ví, co se to honí v ženské hlavě?

„Takhle nevyváděla ani kvůli svatební hostině.“

„To měla třeba ještě jiné starosti.“

„Asi jo,“ Cam si povzdechl a začal jeden z kulatých stolků vláčet zpátky k sluncem zalité hladině. „Phil má nejvíc rozumu, dokázal se včas vypařit z domu.“

„On měl vždycky dobrý čuch,“ souhlasil Ethan. Jeho samotného ale takové drobné úkoly vzdalovaly od myšlenek na mnohem tíživější záležitosti.

Kdyby si to dovolil, zhmotnila by se mu v mysli představa Glorie DeLauterové. Protože ji nikdy neviděl, představoval si ji jako vysokou ženu s rozcuchanými světlými vlasy, nánosem šminek a povadlými ústy. Viděl tvář poničenou pitím a fetováním, z níž ho sledovaly ledové oči, stejně modré jako měl sám. Brzy pochopil, že to není Sethova matka, kterou vidí, ale jeho vlastní.

A ten obraz nebyl časem zastřený, ale jasný a ostrý, jako by ji naposled viděl včera.

A stále ještě v něm probouzela děs a hrůzu, které neměly daleko od ponížení a studu.

Pomalu se otočil směrem, odkud zaslechl radostné zavýsknutí. Spatřil Aubrey, jak k němu s rozzářenýma očima běží přes trávník. Pod schody na verandu stála Grace a plaše se usmívala.

Nemáš právo, zaslechl ten zlý hlas ve své hlavě. *Nemáš právo dotýkat se něčeho tak pěkného a čistého.*

Ano, panebože, ale jak po tom toužil. Když se mu Aubrey vrhla do náruče, zatočil se s ní dokola, až vypískla vzrušením.

Chtěl, aby byla jeho. Až do morku kostí toužil, aby to dokonalé, nevinné, rozesmáté děcko patřilo jemu.

Grace k nim pomalu přicházela na nejistých nohách. Věděla, že to je další z obrazů, který se jí navěky vryje do paměti. Štíhlý muž s mohutnými pažemi a vážným úsměvem a její zlatovlasá holčička s růžovou stuhou.

„Už od rána se nemohla dočkat,“ promluvila první Grace, „tak snad nebude vadit, že jsme tu o něco dřív. Aspoň Anně s něčím

pomůžu.“ Díval se na ni tak upřeně, bezhlesně, až ji zamrazilo v zádech. „Už je sice skoro všechno hotové…“

Zmlkla, protože ji prudce chytil kolem pasu a přitáhl k sobě. Stihla se jenom nadechnout, ale on už ji vášnivě líbal na ústa. Grace jakoby zdálky slyšela rozjařené volání své dcerky. „Pusu mamince, pusu!“ Ach ano, pomyslela si Grace, líbej mě, líbej. Měla dojem, že zaslechla ještě nějaký zvuk, podobající se jeho povzdechu. Ale vycházel z mnohem větší hloubky a ta sladší a jemnější emoce pozlatila její vlastní touhu.

Objala ty dva ještě silněji, aby tvořili ostrov i poté, co polibek skončil, a ona mohla bez ostychu položit hlavu na jeho rameno.

Věděla, že je všichni vidí. Cam stál před chvílí nedaleko a Seth i Anna…

Co to vlastně znamená?

„Taky pusu!“ dožadovala se Aubrey, položila ručku na Ethanovu tvář a našpulila rty.

Rád jí vyhověl a pak ji nosem pošimral na krku a znovu ji donutil se rozesmát. Pak otočil hlavu a políbil Grace do vlasů. „Nechtěl jsem se na tebe tak vrhnout.“

„A já doufala, že ano,“ zašeptala, „že jsi na mě tolik myslel a tolik mě chtěl.“

„Myslel jsem a chtěl jsem, Grace.“

Aubrey sebou začala šít, a tak ji postavil na zem a nechal běžet za Sethem, který si hrál se psy. „Nechtěl jsem být tak neomalený.“

„Nebyls a já nejsem tak křehká, Ethane.“

„Ale jsi,“ díval se, jak Aubrey zápasí s Bláznem, a pak pohlédl Grace do očí, „jako sváteční porcelán s růžovými kvítky, co se smí používat jenom na Den díkůvzdání.“

To přirovnání ji zahřálo u srdce, i když věděla své. „Ethane…“

„Vždycky jsem měl strach, že ho rozbiju, protože jsem nemotorný, a nikdy jsem si na něj nezvykl.“

Přejel jí palcem po lícní kosti, kde byla kůže hebká a horká. Pak spustil ruku dolů. „Asi bychom měli něco dělat, než se Cam z Anny dočista zblázní.“

Grace nepřestávala cítit radostné vzrušení, ani když roznášela tácy s jídlem. Chvílemi se zastavila a pozorovala Ethana při práci.

Zatloukal dřevěné opery do země a svaly se mu pod košilí napínaly. Jak je silný. Učil Setha zacházet s kladivem a nechal si Aubrey vylézt při práci na záda. Měl velkou trpělivost. Aubrey mu vzala z hlavy čepici a pokoušela se nasadit si ji. Vlasy už měl trochu přerostlé, ale Grace toužila dotknout se těch pramenů se světlými konci a obtočit si je kolem prstu.

„Hezký obrázek, co?“ vyrušila ji náhle Anna, až sebou Grace trhla. Anna položila na stůl obrovskou mísu s těstovinovým salátem. „Taky se tak na Cama někdy zadívám. Na všechny Quinnovy je pěkný pohled.“

„Já si vždycky říkám, že se jen tak ohlédnu, ale pak stojím a nemůžu se odtrhnout.“ Zahihňala se, když se Ethan stále s Aubrey na zádech postavil a otáčel se kolem, jako že ji hledá.

„Jak to s dětmi báječně umí,“ poznamenala Anna, „bude z něho bezva táta.“

Grace cítila, jak červená v obličeji. Sama na to už také pomyslela. Ještě před pár týdny tvrdila matce, že se znova vdát nehodlá, a najednou takovéhle myšlenky. Vždyť tohle manželství by přece bylo jiné, ne? Mohli by vybudovat domov, rodinu, postavit celou budoucnost na lásce, věrnosti a důvěře. Musela čekat.

Ethanoví to jistě chvíli potrvá, prostě už byl takový. Ale znala ho dobře, jistě považuje svatbu za další jediný možný krok.

Už se nemohla dočkat, až takový návrh přijde.

Vůně smažených hamburgerů se ve vzduchu mísila s kvasnicovým pivním odérem. Děti se smály a dospělí hlasitě konverzovali nebo jen tiše probírali klepy. Z motorové lodi bylo slyšet hudbu a volání pubertálních výletníků.

Stoly se prohýbaly pod jídlem – třešňový koláč paní Cutterové, krevetový salát od Wilsonových, pražená kukuřice z Crawfordovic cukrárny, nějaké ovocné saláty a želé, smažená kuřata, raná rajčata a všude kolem plno lidí, roztroušených kolem stolů, na trávníku, na molu i verandě.

Muži komentovali soutěž v házení podkov, malé děti spaly v kočárcích nebo se dožadovaly pozornosti, větší dováděly ve vodě a starší lidé odpočívali ve stínu.

Grace si chvílemi přála, aby ten nádherný den nikdy neskončil. Právě se brouzdala ve vodě a malou Aubrey držela pevně za ruku, třebaže měla záchranné rukávky. Chvílemi ji ponořila, až holčička kopala radostí.

„Do vody, do vody!“ dožalovala se.

„Zlato, nevzala jsem si plavky,“ ale přesto postoupila dál, až jí voda omývala kolena, a nechala Aubrey cákat kolem sebe.

„Grace! Grace! Sleduj!“

Poslušně zamžourala do slunce a dívala se, jak se Seth odráží od mola, objímá si rukama kolena a silou menší bomby rozráží vodní hladinu. Zasáhla ji sprška zářivě třpytivých kapek.

„Dělová koule,“ oznamoval hrdě, když se vynořil, a hned na to se rozesmál. „Ale ty jsi celá mokrá!“

„Sethe, pojď sem, chyť mě,“ natahovala se po něm holčička, „pojď sem.“

„Nemůže, Aub. Musí dělat bomby.“ Když Seth doplaval ke svým kamarádům, začala Aubrey pofňukávat.

„On se vrátí, za chvilku si budete hrát spolu,“ ujišťovala ji Grace. „Ne, teď!“

„Za chvilku.“ Aby odvedla její pozornost, vyhodila Grace Aubrey do vzduchu a chytila ji těsně nad hladinou. Zanedlouho to vzdala a se zaťatými zuby nechala dítě čachtat se podle libosti.

„Já plavu, mami.“

„Vidím, jsi šikovná. Jenom nesmíš moc daleko.“

Slunce, voda a pohyb za chvíli dítě zmohly tak, že Grace jasně poznala, jak bojuje se spánkem, a rozhodla se ji dostat ven. „Pojďme se něčeho napít, Aub.“

„Plavat.“

„Ještě si zaplaveme. Mám žízeň.“ Grace dcerku zvedla a připravila se na menší bitvu.

„Copak jsi to chytila, Grace, mořskou vílu?“

Obě se současně zadívaly na travnatý svah a uviděly Ethana.

„Ta je ale hezká,“ usmál se na zakaboněnou Aubrey, „můžu si ji vzít?“

„Možná.“ Grace zašeptala dcerce do ouška: „Myslí si, že jsi malá mořská víla.“

Aubreyiny rty se ještě chvěly, ale už téměř zapomněla, proč vlastně chtěla plakat. „Jako Ariela?“

„Přesně tak, jako Ariela z pohádky.“ Grace začala šplhat z vody ven, ale Ethan ji zachytil a pomohl s rovnováhou. Pak jí vzal Aubrey z náruče.

„Plavat,“ špitla a položila mu hlavu do důlku u krku.

„Viděl jsem, jak plaveš.“ Měla studené a mokré tělíčko. Volnou ruku znova podal Grace a tentokrát se jejich prsty propletly. „Tak se mi zdá, že mám víly dvě.“

„Je ospalá,“ zašeptala Grace. „Proto tak zlobí. A taky mokrá,“ dodala a chtěla mu Aubrey vzít z náruče.

„To nevadí,“ pustil její ruku, aby ji mohl pohladit po vlhkých vlasech, „však ty taky.“ Vzal ji kolem ramen. „Můžeme se projít na sluníčku.“

„Dobře.“

„Třeba před domem, kde není tolik lidí,“ navrhl a usmál se, když se na něm malá Aubrey zavrtěla a definitivně usnula.

Překvapená i potěšená Carol Monroeová je z povzdálí sledovala. Očima zkušené ženy okamžitě rozpoznala, že jde o víc než o setkání dvou starých přátel. Horlivě zatahala za rukáv svého muže, zabraného do házení podkovou.

„No tak, Carol, tohle kolo s Crawfordem vyhrajeme,“ zabručel.

„Koukni se. No tak se podívej, Pete. Grace chodí s Ethanem.

Otráveně se zadíval žádaným směrem a trhl rameny. „A co?“

„Chodí spolu, ty zabedněnče,“ utrhla se na něho, „namlouvají se.“

„Cože?“ Odfrkl si a chtěl mávnout rukou – co to tu ženskou zase napadlo. Občas ji něco posedne, jako s tím výletem lodí na Bahamy, jako by nestačilo, že musí ve dne v noci brázdit zálivem. Pak ale zahlédl, jakým způsobem se Ethan tiskne k jeho dceři a jak ona k němu zvláštně natáčí hlavu.

Pete nervózně přešlápl a zamračeně se zadíval jinam. „Chodí spolu?“ Vůbec netušil, co si o tomhle má myslet. Do dceřina života už přece dávno nestrkal nos, připomněl si. Vždycky si dělala, co chtěla.

Zamžoural do slunce, protože si jasně vybavil, jaké to bylo, když on sám kdysi držel dcerku v náruči jako Ethan Quinn právě teď jeho vnučku.

Když jsou děti maličké, uvažoval, důvěřují vám, vzhlížejí k vám a nechají si od vás namluvit i to, že hrom vzniká, když andělé v nebi tleskají rukama.

Když povyrostou, začnou se vám vzdalovat. A chtít nesmyslné věci. Jako třeba peníze na cestu do New Yorku nebo požehnání ke sňatku s nějakým mizerou, co si to vůbec nezaslouží.

Přestanou si myslet, že jste ten, kdo má na všechno správnou odpověď, a zlomí vám srdce. Takže ho musíte rychle nějak poslepovat a dát na něj zámek, aby se to víckrát nestalo.

„Ethan je přesně to, co by Grace potřebovala," šeptala Carol pro případ, že by někdo ze sousedů zbytečně špicoval uši. „Je to stálý a jemný muž, na toho by se mohla spolehnout."

„To sotva."

„Cože?"

„Ta se nespolehne na nikoho – je na to moc pyšná." Carol si jen povzdechla. Jestli je to tak, pak si Grace s tatínkem v ničem nezadá. „Však tys jí taky nikdy nevyšel vstříc."

„Neprovokuj zase, Carol, nechci se o tom bavit." Raději se odvrátil. „Půjdu na pivo."

Phillip Quinn obsluhoval improvizovaný výčep a Pete si pobaveně všiml, že přitom stihne také flirtovat se Celií Barrowovou. Nebylo se ostatně čemu divit, vždyť to děvče připomínalo výstřižek z Playboye, ačkoli už mohla být jeho dcerou. „Dáte si jedno, pane Monroe?"

„Rád." Pete kývl směrem k osazenstvu dvora. „Máte to moc hezky zorganizované, Phile. Přesně tak to každý rok dělávali vaši rodiče. Je dobře, že tak udržujete tradici."

„To vymyslela Anna," řekl Phil a podal Petovi pěnivý nápoj v plastikovém kelímku.

„Tohle asi ženy umí líp než my. Jestli to nestihnu, vyřiď jí prosím, že děkujeme za pozvání. Za chvíli musím dohlédnout na ten spektákl u vody."

„Vy jste vždycky dokázal zařídit ten nejkrásnější ohňostroj na celém pobřeží.“

„Tradice,“ opakoval Pete slovo, které mělo váhu.

Carol Monroeová nebyla jediná, kdo si všiml, jak se k sobě Ethan a Grace mají. Nad mísami salátů a krabů si hosté vyměnili nejeden potutelný úsměv a peprnou poznámku.

Paní Crawfordová mávla vidličkou před nosem své kamarádky Lucy Wilsonové. „Tak mám dojem, že by do toho Grace měla konečně trochu šlápnout, nebo se to její děcko provdá dřív než ona. Tak pomalýho chlapa jsem snad ještě neviděla.“

„Je takový rozvážný,“ poznamenala Lucy.

„To ano, až moc. Vždyť ti dva po sobě pokukují už od té doby, co si Ethan stavěl svoji první loď, a to už bude nějakých deset roků. I Stella se o tom několikrát zmínila – ať je jí země lehká.“

Lucy si povzdechla nad svým salátem, a nejen proto, že si musela hlídat kalorie. „Jo, jo, Stella znala ty své kluky skrz naskrz.“

„To jo. Jednou jí takhle povídám: ‚Stello, ten váš Ethan může oči nechat na Monroeovic Grace.‘ A ona se zasmála, že prej to je zatraceně těžkej případ platonický lásky a že se z toho třeba časem něco vyvine. Nechápu, proč se ten kluk neprojevil dřív, než si Grace začala s tím Jackem Caseym. Nikdy se mi zvlášť nezamlouval.“

„Nebyl tak špatný, jenom takový slaboch. Koukej,“ šťouchla Lucy do své kamarádky loktem a chvíli spiklenecky pozorovaly, jak se Grace s Ethanem chytli za ruce.

„Tohle teda žádný slaboch není,“ zamrkala paní Crawfordová na Lucy, „a v posteli jsou ty pomalejší stejně lepší, co?“

Lucy vyprskla smíchy: „To máš teda pravdu.“

Grace s Ethanem se dál procházeli v blažené nevědomosti o tom, co se kolem povídá. Po chvíli se

Grace zastavila, aby jim nalila trochu ledového čaje. To už se k nim ale hnala její matka s omluvným úsměvem na rtech.

„No tak, půjč mi na chvíli tu holubičku. Není nic hezčího, než si chvíli posedět se spícím děťátkem v náruči.“ Vzala dítě Ethanoví z rukou a šeptem pokračovala: „Aspoň na chvíli si užiju trochu ticha.

Nancy Claremontová si může jazyk vymluvit, už mě z toho vážně zvoní v uších. A vy se aspoň chvíli pobavíte.“

„Chtěla jsem ji někam uložit,“ ozvala se Grace, ale matka jen mávla rukou.

„Není třeba. Já si ji takhle ráda pochovám, jen se běžte projít. Ale radši někam do stínu, to sluníčko dnes pálí…“

„Dobrý nápad,“ usmál se Ethan, když Carol odešla. „Trocha stínu a ticha nezaškodí.“

„Hm… dobře, ale mám už asi jen hodinku, pak budu muset odejít.“

Vedl ji rychle k lesu a doufal, že najde skryté místo, kde by ji mohl znova políbit. Na jeho okraji se ale zarazil. „Jak to, odejít?“

„Do práce. Mám dneska večer směnu.“

„Dnes máš přece volno.“

„Měla jsem, ale vzala jsem si práci navíc.“

„Už beztak máš práce víc, než sneseš.“

Úlevně si vydechla, když na lesní cestě horko o polovinu polevilo. „Shiney mi vyšel vstříc, abych mohla zaplatit to nové auto. Páni, to je příjemné,“ zavřela oči a vdechla zhluboka vlhký vzduch. „Anna říkala, že budete hrát až později. Je mi líto, že o to přijdu.“

„Grace, jestli potřebuješ peníze, pomůžu ti.“

Otevřela oči. „Nepotřebuju tvoje peníze, Ethane, umím si je vydělat sama.“

„Jasně, seš v tom lokále vlastně pořád.“ Začal rozčíleně odcházet a zase se vracet, aby lépe ovládl, co ho uvnitř užíralo. „Já tu tvoji práci nenávidím.“

Grace ztuhla a napřímila se. „Já se o tom s tebou nechci hádat, Ethane. Je to dobrá práce a poctivá.“

„Já se nehádám, říkám, co si myslím.“ Přiskočil k ní a v očích měl najednou tolik zlosti, že o krok ustoupila k nejbližšímu stromu.

„Už jsem to jednou slyšela,“ řekla odměřeně, „a nic to nezmění na tom, že tam budu pracovat dál.“

„Někdo na tebe musí dohlédnout,“ ničilo ho vědomí, že to nemůže být on sám.

„Nemusí.“

Sakra. Už teď měla pod očima kruhy z únavy, a to ještě chtěla do dvou v noci tahat tácy po lokále. „Tys teda Daveovi za auto ještě nezaplatila?“

„Jen polovinu,“ bylo ponižující to přiznat, „počká mi do příštího měsíce.“

„Nemusíš mu platit,“ aspoň něco pro ni mohl udělat, „já to zařídím.“

Zapomněla na ponížení a prudce zvedla bradu. „Tak to teda ne!“

Jindy by ji možná přesvědčoval nebo všechno tajně vyřídil. Ale opět se silně ozvalo něco, co v něm doutnalo už od chvíle, kdy ji to ráno poprvé uviděl. Nedokázal přemýšlet, toužil se dotknout a jednat. Upřeně se na ni zadíval a jeho ruka vzlétla k jejímu hrdlu.

„Nech toho.“

„Už nejsem dítě, Ethane, nemůžeš…“

„Já tě tak ani nevidím,“ v pohledu měl cosi hrozivého, neodbytného, „už tě tak vidět nemůžu, nedá se to vrátit. Ale teď uděláš, co říkám.“

Ani si nevšimla, kdy se jí začal krátit dech a třást hlas. Cítila, jak ji do rukou dře kůra stromu, ke kterému se tiskla. Zdálo se, že Ethan už vůbec nemluví o tom, že by měla přijmout nějakou finanční výpomoc.

„Ethane…“

Druhou rukou ji chytil za ňadro, aniž by to chtěl udělat. Hnětl ho silně a tvrdě, cítil, jak je její kůže pod vlhkou košilí horká. „Tentokrát uděláš, co chci já,“ opakoval.

Měla do široka otevřené oči. Utápěl se v nich. Její srdce mu prudce bušilo do dlaně. Ústy tvrdě drtil její rty, protože ho ten temný vnitřní hlad znova docela ovládl. Uslyšel její šokovaný výkřik a ještě více se vzrušil.

Jeho zběsilý útok jí vyrážel dech. Cítila jeho zuby na rtech a jazyk dobývající se rychle dovnitř.

Bral si ji tak prudce, že pomalu nerozeznával jeden pocit od druhého. Jeho ruce byly všude, dělaly si nárok na její tělo, hrubé dlaně ji dráždily pod košilí. Zachvěl se a ona se musela chytnout jeho ramen, aby neztratili rovnováhu.

Pak začal škubat za její šortky.

Ne! vykřikla v duchu. To nemůže myslet vážně! Tady, pár metrů od lidí? Ale jiná část její osobnosti jen odevzdaně zasténala a zašeptala ano.

Tady. Teď. A takhle. Přesně takhle.

Když do ní prudce pronikl, znovu přidušeně vykřikla, ale její výkřik naštěstí pohltily jeho rty.

Vnikal do ní trhavými, mocnými pohyby, hloub a hloub a stále rychleji. Nehty se jí zarýval do stehen a hýždí. Jeho mysl byla posedlá jen tou jedinou zoufalou potřebou. Když Grace vyvrcholila, kůže se mu zalila potem a rychle stoupal za ní, až mu jeho vlastní orgasmus zaťal ostré drápy do vnitřností, že se mu před očima rudě zatmělo.

Ještě dlouho potom se chvěl a těžce oddechoval. Postupně si začínal uvědomovat, k čemu došlo. Zdálky slyšel klepání datla a pak zvonivý smích dětí dole pod stromy, nakonec Gracein tichý vzlykot.

„Kristepane," ulevil si.

„Ethane?" Netušila, nikdy jí nepřišlo na mysl, že by po ní někdo mohl tak silně toužit. „Ethane," chtěla se k němu přitisknout, ale on o krok odstoupil.

„Omlouvám se. Já…" Pro tohle neměl slova. Žádná omluva nemohla stačit. Sehnul se, navlékl jí šortky a zapnul. Se stejnou péčí jí uhladil i košili.

„Neomlouvej se. Už se nikdy neomlouvej za to, co spolu děláme, Ethane."

Zíral do země a v hlavě cítil bodavou bolest. „Nedal jsem ti na vybranou." Sám dobře věděl, jaké to je, když člověk nemůže říct ne.

„Já už jsem si přece vybrala a miluju tě."

Zadíval se na ni. Rty měla nateklé a na těle nejspíš nějaké modřiny. „Tohle si nezasloužíš."

„Doufám, že si zasloužím tebe. Díky tobě se cítím…

chtěná. Ne, to není to správné slovo," položila si ruku na srdce, které se stále nechtělo uklidnit, „neodolatelná. A je mi líto všech žen, které tohle nikdy nepoznaly."

„Vyděsil jsem tě."

„Jenom na chviličku," Grace užasle vydechla. „Kruci, Ethane, to ti vážně musím vysvětlovat, že se mi to líbilo? Cítila jsem se

bezmocná, přemožená, vzrušuje mě to. Přestal ses ovládat, a přitom se jindy neustále kontroluješ. Je úžasné vědět, že jenom já tě o tu sebekontrolu můžu připravit.“

Prohrábl si vlasy. „Jsem z tebe zmatený, Grace.“

„To jsem nechtěla. Ale ani to není tak zlé.“

Povzdechl si a přihladil jí rozcuchané vlasy. „Potíž bude v tom, že jsme si oba mysleli, jak dobře známe jeden druhého. Ale nevíme o sobě všechno.“ Vzal ji za ruku a s vážným výrazem, který Grace tak milovala, si ji prohlížel. Pak ji lehce políbil.

„Nechci ti ubližovat, nikdy a nijak.“ Ale udělal to a ještě to udělá.

Stále ji za tu ruku držel, když vycházeli z lesa ven. Brzy jí bude muset říct i to, co o něm neví, aby pochopila, proč jí nemůže nabídnout víc.

15

„Se s nim asi neuvidím, začíná si na mě dělat nároky, chápeš?“

Julie Cutterová se zahryzla do zeleného jablka, které našla v míse s ovocem v Graceině kuchyni. Uměla se všude chovat bez ostychu jako doma. Vyhoupla se na linku a pokračovala v monologu, zatímco Grace skládala na stole prádlo.

„A navíc jsem potkala toho zajímavého chlápka,“ zamávala jablkem, „pracuje v obchodě s počítači a nosí ty kulaté lenonky a nádherně se usmívá.“ Zasnila se a hezký srdčitý obličej se jí rozzářil. „Požádala jsem ho o telefonní číslo a on se celý začervenal.“

„Tys mu řekla o telefon?“ Grace měla Juliino štěbetání ráda, ale dnes poslouchala jenom napůl ucha. Neustále musela myslet na to, co se mezi ní a Ethanem předchozí den stalo. Co se to v něm projevilo? A proč se potom od ní tak odtáhl?

„Jasně,“ Julie se na Grace pobaveně zadívala, „copak ty jsi žádnýho kluka nikdy neoslovila první? Žijeme na začátku novýho tisíciletí, Grace. Většině chlapů se to tak stejně líbí.“ Pohodila

dlouhými hnědými vlasy, „tenhle Jeff od počítačů mi to číslo nakonec dal, a když jsem se pak ozvala, byl moc šťastnej. Takže spolu máme v sobotu rande. Jenže nejdřív se musím rozejít s Donem.“

„Chudák Don,“ zašeptala Grace a nepřítomně se zadívala směrem k Aubrey, která právě s výskotem zbořila komín ze stavebnice.

„On se z toho dostane,“ pokrčila Julie rameny, „asi nebyl nijak zvlášť zamilovanej, prostě jen chtěl s někým chodit.“

Grace se musela usmát. Ještě před pár měsíci Julie pro Dona horovala a spěchala Grace popisovat každý detail jejich schůzek. „Tvrdilas, že Don je ten pravý.“

„Byl,“ zasmála se Julie, „na chvilku. Ale ještě nejsem zralá na to, aby ten pravý byl jenom jeden.“

Grace zašla k lednici a nalila pro všechny tři do sklenic trochu džusu. Ona byla v devatenácti – v Juliině věku – už vdaná, těhotná a zapražená v domácnosti. Byla sice jen o tři roky starší než Julie, ale stejně dobře to mohlo být i tři sta let. „Děláš dobře, že si vybíráš,“ podala jí sklenici a zadívala se jí do očí, „že jsi opatrná.“

„Jsem, to víš, že jsem,“ ujišťovala ji Julie. „Jednou se chci taky vdát a mít takovou krásnou holčičku, ale nejdřív musím dodělat školu a vidět svět,“ gestikulovala živě. „Nechci se nechat uvázat u plín a nějaké pitomé práce jen proto, že si chlap přeje, abych…“

Zarazila se, pohoršená sama nad sebou. „Ježíši, já jsem ale husa, nemyslela jsem to tak…“

„To nic,“ Grace jemně stiskla Julii ruku, „přesně tak jsem totiž dopadla a doufám, že ty budeš chytrej si.

„Jsem pitomá, bezcitná káča,“ obviňovala se Julie, „promiň.“

„Ale ne, nejsi,“ Grace se musela zasmát, „a vadilo by mi, kdyby mi kamarádka neřekla, co si skutečně myslí.“

„Ty víš, že jsi moje dobrá kamarádka, viď? A já mám moc prořízlou hubu.“

„To máš,“ Grace se zahihňala, „ale mně se to líbí.“

„Mám vás s Aubrey moc ráda.“

„Já vím a už se tím netrap. Radši mi řekni, kam se s tím Jeffem chystáte.“

„Jako obyčejně. Do kina a na pizzu," Julie si povzdechla. Aby aspoň trochu napravila svoji prostořekost, navrhla: „Víš, že ti taky ráda pohlídám Aubrey, až si budete chtít s Ethanem vyrazit…"

Grace se zastavila uprostřed pohybu a zadívala se na dvě malé ponožky, co držela v ruce. „Cože?"

„No, do restaurace, do kina a tak podobně…" Při slovech ‚a tak podobně' Julie mnohoznačně povytáhla obočí. Pak se ale musela zasmát Graceině výrazu. „Snad mi nechceš tvrdit, že spolu s Ethanem nic nemáte?"

„Víš, já… on…," bezmocně se zadívala na Aubrey. „Jestli to mělo být tajné, musel by parkovat někde jinde než před domem, když u tebe přespává."

„Ach bože."

„A co se děje? To přece není žádná mimomanželská aférka, jako když se pan Wiggins schází každé pondělí v motelu s paní Lowenovou," na Gracein přiškrcený povzdech reagovala Julie trhnutím ramen, „pracuje tam v recepci jedna moje spolužačka. Tohle prostě…"

„Co si asi musí myslet tvoje matka?"

„Máma? O Wigginsovi? No…"

„Ale ne, ne," Grace neměla chuť myslet na pondělní eskapády obtloustlého pana Wigginse. „O…"

„A, o tobě a Ethanoví. Myslím, že říkala něco jako, že byl nejvyšší čas. Že je to ale kus," řekla Julie zasněně, „myslím, jak pěkně mu svaly vyplňujou tričko. A ten úsměv. Snad deset minut trvá, než roztáhne pusu. Loni v létě jsme ho s Robin chodily celej měsíc pozorovat do doků."

„Cože?"

„No, vážně mě docela vzal," Julie se natáhla pro rozinku, „při každý příležitosti jsem na něj dělala oči."

„Tys koketovala s Ethanem?"

„Hmmm," přikývla, „párkrát docela znervózněl a dostala jsem z něj i několik těch jeho úsměvů. Ale neboj, už to mám za sebou."

„Fajn," Grace se raději chopila své sklenice a zhluboka se napila, „to je fajn."

„Ale stejně má skvělej zadek."

„Ale Julie,“ Grace si skousla ret a vyčítavě hodila pohledem k Aubrey.

„Vždyť neposlouchá. No, jak jsem se k tomu vlastně dostala? Jo, že ti pohlídám Aubrey, když budeš chtít.“

„No, tak díky.“ Přemýšlela, jestli raději nezmění téma hovoru, když zaslechla klepání a Ethan se objevil mezi dveřmi.

„Jako na zavolanou,“ zašeptala Julie. Protože měla smysl pro romantiku, ihned navrhla: „Víš, co kdybych vzala Aubrey na chvilku k nám?“

„Ale já musím do práce teprve za hodinu.“

Julie zvedla oči v sloup. „Tak si ji aspoň hezky užij, ne?“ Pak vzala Aubrey do náruče. „Tak co, půjdem se podívat na naše koťátko, Aub?“

„Koťátko! Pá pá, mami.“

„Ale…“ Jenže Julie už vyběhla zadním vchodem a Aubrey radostně mávala ručkama. Grace se zadívala skrz síťové dveře na Ethana a bezmocně zvedla ruce.

Pochopil to jako pozvání a vešel dovnitř. „To byla Julie Cutterová?“

„Ano, vzala Aub na chvilku k nim.“

„To je dobře, že máš někoho, kdo ti takhle pomůže.“

„Bez Julie bych asi byla ztracená.“ Všimla si, jak podivně stojí, s jednou rukou za zády. „Co je? Stalo se ti něco s rukou?“

„Ne,“ Ethan se nad sebou ušklíbl a podal jí kytici, kterou schovával, „napadlo mě, že by ti udělaly radost.“ Doufal, že jí aspoň trošku vynahradí, jak s ní v tom lese zacházel.

„Tys mi přenesl kytku?“

„Nějaké jsem ukradl, radši se o tom Anně nezmiňuj. Ty lilie rostou u silnice, letos jich je tam spousta.“

Nebyly z obchodu. Sám je vybíral a natrhal. Grace do nich s povzdechem zabořila tvář. „Jsou nádherné.“

„Připomněly mi tebe. Skoro všechno mi tě připomíná.“ Toužil umět říkat ještě mnohem hezčí věci, než bylo tohle. „Já vím, že volno máš jen zítra večer, tak jsem tě chtěl pozvat na večeři.“

„Na večeři?“

„Cam s Annou znají v Princess Anne nějaké pěkné místo, kde se výborně vaří. Chodí se tam v obleku, ale prý to stojí za to. Chtěla bys jít?“

Přistihla se, jak hloupě kývá, a zarazila se. „Ano, chtěla.“

„Stavím se pro tebe. Třeba o půl sedmé?“ Tak, a hlava se jí už zase roztočila. „Fajn, to bude moc fajn.“

„Nemůžu se teď dýl zdržet, slíbil jsem, že se vrátím do loděnice.“

„Dobře,“ třeštila na něho dál oči, „díky za kytky, jsou hezké.“

„Za málo.“ Lehce ji políbil a přitom se zadíval do těch měňavě zelených očí se zlatými tečkami. „Tak nashle zítra.“

„Zítra,“ vydechla dlouze a dívala se, jak odchází.

Přinesl květiny. Grace je pevně sevřela v dlaních a zatančila si s nimi po domě. Připadala si jako princezna. Náruživě k nim přivoněla. Jako nevěsta.

Nevěsta? Zadržela dech. Přinesl květiny, pozval ji na večeři… Přitiskla si ruku na srdce. Chce ji požádat o ruku!

„Bože můj!“ Kolena se jí podlomila, a tak si raději sedla na podlahu a pugét držela jako dítě na klíně. Květiny, něžné polibky, romantická večeře ve dvou. Vždyť on si ji namlouval.

Ne ne. Dělá ukvapené závěry. Tak rychle by Ethan určitě nejednal. Zavrtěla hlavou, vstala a šla pro starou vázu se širokým hrdlem. Jen se snaží být milý a pozorný, prostě je to Ethan.

Napustila do vázy vodu. Ethan, pomyslela si, a znovu zadržela dech.

Právě Ethan by jistě považoval něco takového za vhodné, za něco, co se teď sluší a patří. Za správnou věc. Proč by měl vlastně čekat, když se znají tak dlouho?

Ale… Slíbila si přece, že už se nevdá. Že Aubrey znova nevystaví nějaké nejistotě. Že ji vychová sama a jak nejlépe bude umět.

Jenže to bylo předtím. Vždycky přece milovala Ethana, jenom a jenom Ethana. Byl to její sen. Ano, ještě může riskovat, může riskovat cokoli, pokud ten muž bude právě Ethan.

A jak jí to řekne? přitiskla si prsty ke rtům. Tiše, napadlo ji, a jeho oči se na ni vážně a slavnostně zadívají. Vezme ji za ruku.

Někde venku u vody za měsíčního svitu. Řekne to prostě, bez nějakých poetických frází.

Miluju tě, Grace, a vždycky budu. Vezmeš si mě?

Ano, ano, ano! Začala se radostně točit dokola. Chce být jeho žena, partnerka, milenka. Navždycky. Ethan bude milovat a opatrovat její holčičku a mohou spolu mít i další děti.

Ach bože, Ethanovo dítě v jejím lůně. Dojatá tou představou se chytla oběma rukama za břicho. Tentokrát by to šimrání bylo zázračné pro oba dva, co ten nový život stvořili.

Ano, budou spolu žít obyčejný a nádherný život. Nemohla se dočkat.

Už zítra. Najednou se v hrůze dotkla svých vlasů a pak spustila ruce a zahleděla se na ně. Vypadá děsně. Na to musí být přece krásná. Co si jen vezme na sebe?

Radostně i trochu nejisté se rozesmála a pro jednou zapomněla na všechny starosti a povinnosti a běžela se podívat do skříně.

Anna si záhonu s květinami všimla až druhý den. O to ale hlasitěji.

„Sethe! Okamžitě pojď sem," zakřičela a dala si ruce v bok.

„Co je?" Vyšel z kuchyně s plnou hrstí slaných preclíků, ačkoli večeře už syčela na plotně.

„Co jsi dělal s mými květinami?" chtěla vědět.

Krátce pohlédl na barevný záhon a odfrkl si: „A co bych měl dělat s pitomějma kytkama?"

Chvíli bezradně podupávala. „To bych právě chtěla vědět."

„Ani sem se jich nedotk. Vždyť nesmíme trhat ani plevel."

„Protože nerozeznáte plevel od sedmikrásky," odsekla, „tak kdo to teda byl?"

„Já ne." Vesele zakroutil očima, když se Anna kolem něho řítila do domu. Někdo to tady pěkně schytá, pomyslel si.

„Camerone!" Vběhla do koupelny, kde si její muž právě omýval obličej. Při pohledu na něho se zarazila a zavrtěla hlavou. „To nic," řekla a zabouchla za sebou dveře.

Cam by už vůbec neměl důvod trhat její kytky. Jedině snad pro svou milovanou ženu, jinak by asi bylo po něm.

Na chodbě přihmouřila oči a zadívala se na dveře Ethanová pokoje. Výhružně zavrčela, třikrát krátce zaklepala a vpadla dovnitř, aniž čekala na odpověď.

„Proboha, Anno," Ethan popadl kalhoty, které ležely na posteli, a zakryl se jimi. Měl na sobě jen prádlo a tvářil se ublíženě.

„Nech si tu stydlivost na jindy, stejně nemám zájem. Nevíš něco o mých květinách?"

„O tvých květinách?" Ach jo, věděl, že to musí přijít. Té ženské nemohlo nic ujít. Ale že s tím přijde zrovna, když je takhle polonahý…

„Někdo mi orval víc než deset kytek." Vešla dovnitř a rozhlížela se po důkazech.

„Hm, já…"

„Nějaký problém?" Cam se opíral o dveře a dobře se bavil. Jeho rozčílená žena a polosvlečený stydlivý bratr.

„Někdo mi na záhonu kradl květiny."

„To není možný! Jdu zavolat policajty."

„Zmlkni," otočila se na něj a pak zpátky k Ethanoví, kterého probodávala pohledem. „Takže?"

„Já…" Už už by se přiznal a vydal se jí na milost, ale z jejího výrazu se zdálo, že je schopná vraždit. Zbaběle ucouvl. „… nevím, králíci, možná," vysoukal ze sebe.

„Králíci?"

„No," ošil se a přál si, aby si mohl alespoň natáhnout kalhoty. „Ty někdy na zahradě dost škodí. Přihopkají a něco ožerou."

„Králíci," opakovala zamyšleně.

„Nebo jeleni," dodal o něco zoufaleji. „Ty spasou všechno až ke kořenům." Zaprosil pohledem Cama o pomoc. „Že jo?"

Cam zvážil situaci a uznal, že by to Anna jako městská holka mohla zbaštit. Ale tohle mu Ethan rozhodně bude dlužný. „Nojo, králíci a jeleni, to je problém," řekl co nejvážněji.

„A proč jste mi to neřekli?" Anna si sundala z hlavy slamák a začala si jím klepat do stehna. „Co s tím budeme dělat? Jak je zastavíme?"

„Je několik možností," odpověděl Ethan s pocitem viny, „třeba sušená krev."

„Sušená krev? A čí?“

„Ta se dá koupit v zahradnictví a pak se rozsype kolem. To králíky odradí.“

„Sušená krev.“ Našpulila rty a v duchu si nařídila nějakou sehnat.

„Nebo moč.“

„Sušená moč?“

„Ale ne,“ Ethan si odkašlal, „prostě se venku vy…, chápeš, a oni to ucítí a poznají, že je nablízku nějaký masožravec.“

„Aha,“ přikývla spokojeně a obrátila se na Cama, „tak běž hezky ven a vyčurej se mi na záhon.“

„No, tak to si musím nejdřív dát aspoň jedno pivo,“ řekl Cam a mrkl na bratra. „Neboj se, miláčku, my už to zařídíme.“

„Tak fajn,“ už klidněji se zadívala na Ethana, „promiň.“

„Hm, to nic.“ Počkal, až Anna odejde, a pak se vyčerpaně svezl na okraj postele. „Ta tvoje žena má v sobě stejně něco ďábelského.“

„Jo, a moc se mi to líbí. Tak proč jsi jí ukradl ty kytky?“

„Prostě jsem jich pár potřeboval,“ zabručel Ethan a navlékl si kalhoty. „K čemu tam taky jsou, když si člověk nemůže ňákou utrhnout?“

„Králíci? Jeleni?“ Cam už to nevydržel a hlasitě se rozesmál.

„A proč by ne?“

„Už vidím toho hrdinu králíka, jak prohopká mezi dvěma psy, aby si vybral několik kytek. Kdyby se králíci dostali tak daleko, ohryzali by všechno až na hlínu.“

„To Anna nemusí vědět, aspoň na chvíli. A dík, žes mě v tom nenechal. Měl jsem strach, že mi snad jednu vrazí.“

„To je klidně možný. A protože jsem ti zachránil kůži, určitě mi to rád oplatíš.“

„Nic není zadarmo,“ zamručel Ethan a vzal si ze skříně čistou košili.

„To máš pravdu. Takže Seth potřebuje ostříhat a už zase vyrostl z bot.“

Ethan se otráveně otočil. „To s ním mám jet zase nakupovat?“

„Přesně tak.“

„To bych snad radši dostal do zubů.“

„Pozdě.“ Cam si zahákl prsty za přední kapsy. „Tak na co byly ty kytky?“

„Chtěl jsem udělat radost Grace,“ zašeptal.

„Ethan Quinn krade kytky a jde dobrovolně do nóbl restaurace,“ Cam se usmál a zahýbal obočím, „tak to je vážný.“

„To snad není nic zvláštního, když vezmeš ženskou na večeři.“

„U tebe rozhodně jo,“ Cam se narovnal a plácl se do plochého břicha. „Tak já jdu do sebe hodit to pivo, abych pak mohl dělat hrdinu.“

„Člověk tady nemá chvilku soukromí,“ vrčel Ethan, když Cam odešel. „Ženský už nemaj ani trochu studu, aby vypadly, když na sobě nemáš kalhoty.“

Zamračil se a vybral si jednu ze svých dvou kravat. „Stáhli by tě z kůže kvůli několika kytkám a hned nato tě pošlou mezi davy lidí kupovat boty pro kluka.“

Zasunul si kravatu pod límec a začal se potýkat s uzlem. „Ve svým domě jsem si klidně mohl chodit docela nahatej.“ Sykl, když se mu uzel nedařil. „Nesnáším tyhle nesmysly.“

„Protože radši vážeš uzly na lanech.“

„No právě.“

Vtom se zarazil a prsty na kravatě mu ztuhly. Pohled mu zmrzl na zrcadle, kde spatřil otce, jak stojí za jeho zády.

„Jsi jen trochu nervózní, to je všechno,“ mrkl na něho Ray, „důležité rande.“

Ethan se opatrně nadechl a otočil se. Otec stál u postele ve sportovní košili a volných kalhotách, delší stříbřitě bílé vlasy mu padaly na ramena a vypadal jako vždycky – statný, pohledný muž s věčným úsměvem ve tváři.

„Nezdá se mi to,“ zašeptal Ethan.

„Bylo pro tebe snazší, že sis to předtím myslel. Ahoj, Ethane.“

„Tati.“

„Pořád vzpomínám na chvíli, kdy jsi mi tak řekl poprvé. Tos u nás byl už celý rok. Bože, jak tys nás uměl děsit, Ethane. Takový tichý, přemýšlivý kluk… Jednou jsem opravoval písemky a ty ses objevil ve dveřích a dlouhou chvíli uvažoval. Pak jsi řekl: ‚Máš

telefon, tati‘ a rychle jsi zmizel. Jinak bys mě viděl fňukat jako malé děcko. Do telefonu jsem pak někomu musel tvrdit, že mám alergii.“

„Nikdy jsem nechápal, proč jste mě vlastně chtěli.“

„Potřeboval jsi nás a my zase tebe. Byl jsi *náš*, Ethane, ještě dřív, než jsme se setkali. Osud si nakonec svoji cestu najde. Byl jsi tak křehký…,“ řekl Ray po chvíli a Ethan sebou překvapeně trhl. „Měli jsme se Stellou často strach, abychom ti nějak neublížili.“

„Nebyl jsem křehký.“

„Ale ano, byl. Měl jsi tak citlivé srdíčko, co se každou chvíli mohlo rozbít. Fyzicky jsi byl silný dost. Když jste se s Camem ze začátku rvali, strach jsem o tebe neměl.“

Ethan zkřivil rty. „On si vždycky začínal.“

„Ale tys nikdy neustoupil, jak už jsi jednou vypěnil. I když to chvíli trvalo,“ dodal. „Pořád je to tak. Sledovali jsme, jak všechno pozoruješ a přemýšlíš o tom.“

„Dali jste mi tu možnost a čas na přemýšlení. Dali jste mi to nejlepší, co ve mně je.“

„Ale ne, Ethane, jen jsme tě měli rádi. Dali jsme ti jen domov.“

Ray zamířil k oknu a zadíval se k molu, kde se na vodě pohupovaly lodě.

„Tys byl pro tohle místo stvořený. Moře jsi miloval, jako by ses tu narodil. Cam vždycky nejradši jezdil rychle, Phillip rád seděl vzadu a vezl se, ale ty…“

Obrátil se zpátky a zamyšleně pozoroval syna. „… ty jsi chtěl poznat každý detail plachetnice, každou vlnku v zálivu a na řekách. Vydržel jsi celé hodiny vázat uzly na lanech a nikdo tě nemusel nutit vytírat palubu.“

„Přišlo mi to od začátku snadné. Ale tys asi chtěl, abych studoval.“

„Právě že jsem to chtěl já, i otcové jsou jenom lidé. Chvíli jsem si myslel, že všichni moji synové budou milovat vzdělání stejně jako já. Ale ty sis vybral správně, tohle je pro tebe nejlepší. Jsem na tebe pyšný. Možná jsem ti to neříkal dost často.“

„Vždycky jsi to uměl dát nějak najevo.“

„Ale slova jsou důležitá. Kdo jiný by to měl vědět než učitel?“ Ray si povzdechl. „Slova jsou důležitá, Ethane, i když ti někdy

připadá těžké je vyslovit. Chci, abys věděl, že vy dva s Grace si vždycky budete mít hodně co říct.“

„Nechci jí ublížit.“

„Ale ublížíš. Právě tím, jak se snažíš neubližovat,“ zašeptal Ray. „Kdyby ses jen mohl vidět tak, jak tě vidím já nebo ona.“ Zavrtěl hlavou. „No, osud si někdy dává na čas. Mysli na Setha, Ethane – na to, co z tebe má taky on.“

„Jeho matka…,“ začal Ethan.

„Zatím mysli na chlapce,“ řekl znovu Ray a zmizel.

16

Po krásném dni následoval další vlahý letní večer, ale Grace zažívala stejnou trému jako před maturitou. Při tom pomyšlení se musela usmát sama sobě.

Už chvíli se trápila s účesem a znovu zatoužila mít stejně husté a zářivé vlasy jako třeba Anna. Exotický, sexy vzhled. Taková bohužel nikdy nebude. Její krátké vlny alespoň daly vyniknout zlatým náušničkám ve tvaru slz, které jí půjčila Julie.

A nejen to. Nadšená takovou romantickou událostí dovlekla Grace do nákupního centra a pomohla jí vybrat nové šaty. Už dávno si Grace nedopřála takový luxus, aby se brouzdala po obchodech a cítila se bezstarostně, jako by právě na kousku nového oblečení tolik záleželo. Pro tenhle večer ale chtěla být sexy, třeba v malé černé toaletě s úzkými ramínky nebo v červených šatech s hlubokým dekoltem. Ale nic takového jí nesedělo, jak předem tušila. Nakonec odešla se světle modrými lněnými šaty, které na ramínku vypadaly obyčejně. Jenže Julie měla opravdu dobrý odhad, uznala Grace, když se teď prohlížela v zrcadle. Hladký živůtek a splývavá sukně jí slušely. Díky podprsence, kterou jí opět vybrala Julie, se v hranatém výtřihu objevily pozoruhodné obliny. To byl tedy zázrak, usmála se Grace.

Přesně podle instrukcí použila také zapůjčený make-up a její oči se opravdu zdály ještě větší a hlubší. Podařilo se jí zamaskovat

známky nevyspání, protože předchozí noc téměř oči nezamhouřila. Přesto se necítila unavená, ale nabitá energií.

Použila svůj obvyklý parfém, jak jí před časem poradila Anna, a pak si se zájmem prohlédla obsah maličké, zřídka nošené kabelky. Kosmetika, klíče, pár bankovek a kapesník. Čistě ženské věci, a nejen obvyklé mateřské potřeby, jako ubrousky na otírání dětské pusinky.

Když zaslechla motor jeho pick-upu na dvorku, rozběhla se ke dveřím, ale ihned se zarazila. Ne, přece nevyběhne ven jak dychtivé štěně. Počká pěkně, až Ethan zaklepe, a zatím se trochu vydýchá.

Přišlo klepání, ale srdce jí burácelo dál. Usmála se na něho přes síť a šla ho přivítat.

Připomněla mu tím chvíli, kdy mu takhle šla vstříc tu první noc. Tehdy byla tak osaměle krásná ve světle svic.

Ale dnes vypadala… ani to neuměl pojmenovat. Jako by celá zlatě zářila – její pleť, vlasy, oči. Najednou se vedle ní cítil obyčejný. Rád by ji políbil, aby cítil, že je skutečná, ale měl téměř strach se jí dotknout.

Když otevřela, vzal ji opatrně za ruku. „Vypadáš jinak.“

To vážně nebyla poezie, usmála se pro sebe. „Snažila jsem se.“ Nechala se odvést k autu.

Ethan zalitoval, že si pro tu příležitost nevypůjčil korvetu. „Pick-up se k těm šatům nějak nehodí,“ poznamenal a pomohl jí nasednout.

„Mně vyhovuje,“ opatrně zavřela, aby si nepřiskřípla sukně, „možná vypadám jinak, ale ještě pořád jsem to já.“

Opřela se do sedadla a v duchu se připravovala na nejkrásnější večer svého života.

Slunce stálo ještě vysoko, když do Princess Anne dorazili. Restaurace byla v jednom z těch starých opravených domů s vysokými stropy a okny. Svíčky na stolech teprve čekaly na svou chvíli, lidé konverzovali jen šeptem jako v kostele a klapot jejích podpatků se odrážel od nablyštené podlahy.

Grace si toužila zapamatovat každý detail toho večera. Číšníky ve fracích, obraz zálivu na stěně, ale nejvíc ze všeho Ethana samotného,

který se na ni přes stůl usmíval a lehce se dotýkal konečků jejích prstů na bílém ubruse.

„Nedáš si trochu vína?“ zeptal se.

Víno, svíčky, květiny. „Ano, ráda.“

Otevřel nápojový lístek a začal ho studovat. Věděl, že Grace raději bílé. Několik názvů mu naštěstí díky Phillipovi přišlo známějších, i když nechápal, jak může někdo vyhazovat takové sumy za pár sklenic vína.

Byl vděčný, že jsou jednotlivé druhy očíslované, a nemusí se tedy pokoušet vyslovit ta francouzská slova. Jeho konečný výběr schválil číšník uznalým pohledem.

„Máš hlad?“

„Trochu.“ Jestli tím staženým krkem něco pozře. „Je mi tady s tebou moc hezky.“

„Asi mě to mělo napadnout už dřív.“

„Takhle je to opravdu skvělé. Zatím jsme stejně neměli moc času.“

„Nějaký by se našel.“ Vlastně nebylo tak špatné sedět slušně oblečený na takovém místě, dobře se najíst a hlavně mít proti sobě Grace. „Vypadáš odpočatě.“

„Odpočatě?“ V hrdle jí zabublal smích a Ethan se nechápavě usmál. Její prsty láskyplně stiskly jeho ruku.

„Já tě vážně miluju, Ethane.“

Slunce se blížilo k obzoru a svíčky zářily, když ochutnávali skvěle připravené jídlo. Ethan vyprávěl o práci v loděnici a pochlubil se i novým zákazníkem.

„To je úžasné. Když pomyslím, že jste firmu založili teprv letos na jaře…“

„Dlouho předtím jsem o tom ale přemýšlel, všechny detaily jsem nosil v hlavě.“

Jinak to ani být nemohlo, souhlasila v duchu Grace. „I tak je to pokrok. Už mockrát jsem se tam chtěla zastavit.“

„A proč ses nestavila?“

„Dřív… jsem měla spíš strach vidět tě moc často.“ Byl to nádherný pocit sledovat, jak se výraz jeho očí změnil. „Abys na mně nepoznal, co k tobě cítím – jak se tě toužím dotknout.“

„Já jsem si tě zas vymlouval,“ řekl opatrně.

„Jsem ráda, že ses nakonec neposlechl.“

„Já taky.“ Donesl si její ruku k ústům a políbil jí konečky prstů. „Tak až se stavíš v loděnici někdy teď, já se na tebe podívám a poznám to.“

Naklonila hlavu ke straně. „Možná.“

„Objevíš se někdy navečer ve vratech…“ Palcem jí lehce přejížděl po zápěstí, „… a přineseš třeba smažené kuře.“

Grace se od srdce rozesmála. „Mohlo mě napadnout, že právě tohle tě ke mně přitahuje nejvíc.“

„Jasně, to převážilo misky vah. Hezká tvář, oči mořské bohyně, dlouhé nohy a milý úsměv – to je pěkné, ale takový pekáč s kuřetem na jižanský způsob, to už něco znamená.“

Polichoceně zavrtěla hlavou. „A to jsem si myslela, že se poezie nedočkám.“

Zadíval se na ni a poprvé v životě zalitoval, že neumí skládat ódy. „A chtěla bys ji?“

„Chtěla bych tebe, takového jaký jsi.“ Rozhlédla se po restauraci. „A když k tomu přidáš občas takovýhle večer…,“ zazubila se, „tak to už něco znamená.“

„To zní jako dobrá dohoda, protože mně se tady s tebou líbí. S tebou by se mi líbilo všude, Grace.“

Schovala si prsty do jeho dlaně. „Kdysi dávno, hodně dávno, jsem si něco takového představovala. Ale musím říct, že tohle je mnohem krásnější než moje sny.“

„Chtěl bych, abys byla šťastná. Nechceš se projít?“ Pocítila tlak u srdce. Teď to přijde? „Ano, to bude příjemné.“

Slunce zapadalo, když se procházeli ve stínu romantických uliček. Chvílemi se zastavovali, aby si vyměnili něžný polibek.

A přece byla jiná, napadlo Ethana. Měkčí, jemnější a snad odevzdanější.

„Miluju tě, Grace.“

Hvězdy mu zářily nad hlavou, když k němu otočila tvář a rozechvělým hlasem se vyznala: „Miluju tě, Ethane.“ Zavřela oči a zadržela dech v předtuše těch vytoužených slov.

„Měli bychom se vrátit.“

Zamrkala a otevřela oči. „Hm, ano.“ Vydechla. „Máš pravdu.“

Bylo bláhové si myslet, že ji důkladný muž jako Ethan požádá o ruku někde na rohu ulice, uklidňovala se cestou k autu.

Jistě si to nechá na později, až budou spolu sami v soukromí a známém prostředí, s Aubrey bezpečně spící za zdí. Usmála se, když nastartoval. „Byl to nádherný večer, Ethane.“

Svítil měsíc, přesné jak si Grace představovala. Jeho světlo ozařovalo oknem okraj Aubreyiny postýlky. Její holčička snila svůj sladký sen. O co šťastnější ale budou ráno, až udělají konečně ten další nutný krok k tomu, aby se stali rodinou.

Aubrey už teď Ethana tolik milovala… Ještě nedávno byla Grace rozhodnutá zůstat s ní sama. Ale teď se všechno změní. Ethan bude dobrým otcem. A jednoho dne tady takhle budou stát společně s Aubrey a dívat se na další děťátko, které tak sladce spí.

Muž jako Ethan ucítí to první zachvění nového života ve svém srdci, stejně jako ona v lůně. Tím si byla jistá. Dokáží spolu prožít ještě mnoho takových prostých lidských chvil.

Tiše se vrátila do obývacího pokoje a spatřila ho, jak se upřeně dívá dveřmi ven. Polekala se. Snad ještě nechce odejít? Ještě předtím, než…

„Nedáš si kávu?“ vyhrkla.

„Ne, díky.“ Otočil se. „Spí klidně?“

„Ano, všechno je v pořádku.“

„Je ti tolik podobná.“

„Myslíš?“

„Zvlášť když se usměje. Grace…“

Všiml si, jak se na něj upřeně zadívala. V tu chvíli měl pocit, že nebylo nic předtím a nic nemůže být potom. Jen oni tři v tom malém

domku jako pro panenku. Tohle mohla být jeho budoucnost, celý jeho život.

„Rád bych tu zůstal. Rád bych s tebou dneska v noci byl, jestli chceš…“

„Chci, jistěže chci.“ Měla dojem, že to pochopila. Nejdřív jí chtěl projevit svůj cit. Víc než ochotně k němu vztáhla ruku. „Pojďme do postele, Ethane.“

Dával si záležet, aby byl co nejněžnější. Aby ji přivedl na vrchol co nejjemnějšími dotyky. Když se její tělo změnilo v most rozechvělých smyslů, sledoval ústy cestu, kterou na jejím těle kreslil měsíc.

Jeho něha ji rozplakala. Už věděla, že umí být i hltavě neodbytný, ale tahle stránka jeho povahy, ta nekonečně citlivá a štědrá ji zasáhla až hluboko v srdci.

Pak se konečně spojili a ona šplhala na ten hedvábím pokrytý vrcholek a počkala na něho, aby mohli společně klesat zpátky do údolí.

Potom ji vzal do náruče a konejšivěji hladil. Cítila, jak jí víčka těžknou. Teď, teď to přijde, dokud v nich ještě zůstala ta záře. A při tom čekání ji pohltil spánek.

Bylo mu deset a z posledního výprasku, co od ní dostal, měl záda ještě celá krvavá. Nikdy ho netloukla do obličeje. Rychle pochopila, že většinu klientů monokly a rozbitá ústa odradí.

Většinou neužívala ani pěsti. Řemen nebo kartáč na vlasy byly stejně účinné. Vybírala si zvlášť ty s ostrými tenkými hroty. Když na něj takový poprvé použila, šok a bolest byly tak nevýslovné, že se začal bránit, a tehdy měla krvavé rty ona. Tenkrát mu to vrátila pěstmi a únik našel až v bezvědomí.

Nebyl pro ni žádný soupeř a ta vysoká, silná ženská to dobře věděla. Když se opila, dostávala se do takové ráže, že se brzy odnaučil prosit a plakat. Bití bylo snesitelnější. Pak už necítil nic.

Poprvé za něho dostala dvacet dolarů. Řekla mu to a dokonce slíbila, že mu dva dolary dá, když nebude moc vyvádět. Nechápal, o

čem mluví. Nechápal nic, ani když ho nechala s tím chlapem samotného v temné ložnici.

Ale pak ho popadly ty velké, vlhké pracky a jeho strach, hrůza a stud byly jak ohlušující výkřiky, jeho vlastní výkřiky.

Křičel tak dlouho, dokud mu neselhal hlas a z jeho hrdla nezačal vycházet jen podivný neartikulovaný hvizd. Ani bolest samotného znásilnění z něho nemohla vyrazit silnější zvuk.

Ty dvě dolarovky od ní opravdu dostal. Spálil je, tam v tom špinavém umyvadle, které páchlo po jeho vlastních zvratcích. Díval se, jak v ohni černají na uhel, a jeho nenávist k ní mu připadala stejná.

Při pohledu do svých prázdných očí v potřísněném zrcadle si přísahal, že jestli ho prodá znovu, zabije ji.

„Ethane.“ Grace se zvedla na kolena a zatřásla jeho ramenem. Kůže pod jejíma rukama připomínala kus ledu. Byl celý ztuhlý, ale třásl se. Zvuky, které vydával, ji vyděsily. Jako by zvíře lapili do pasti.

Prudce otevřel oči. Všimla si, jak se ve tmě zaleskly, slepě a divoce. Na chviličku měla strach, že z nich ta šelma opravdu vyskočí a zadáví ji.

„Něco se ti zdálo,“ řekla rozhodně, protože ho tím chtěla rychle vrátit do reality, „už je to pryč. Byl to jenom sen.“

Zaslechl svůj potrhaný dech. Víc, než jen sen, uvědomil si. Byl to děsivý návrat zpátky, jaký nezažil už kolik let. Ale následky znal dobře – zvedl se mu žaludek a v hlavě ještě slyšel dozvuk vřískotu toho chlapce. Zachvěl se pod dotykem jejích něžných rukou.

„Už jsem v pohodě.“

Ale podle selhávajícího hlasu poznala, že lže. „Donesu ti trochu vody.“

„Není třeba, spi dál.“

„Vždyť se třeseš, Ethane.“

Ovládl by to, jen kdyby měl trochu času a možnost se soustředit. Viděl, jak má oči hrůzou rozšířené. Dostal vztek, že i jen vzpomínku na ty hrůzy zanesl až do její postele.

Dobrý bože, jak si mohl myslet, třeba jen na chvíli, že se to někdy změní? Pro něj, nebo dokonce pro ně?

Přinutil se k úsměvu. „Jen noční můra. Promiň, že jsem tě probudil.“

Trochu klidnější, protože zahlédla znovu něco z muže, kterého milovala, ho pohladila po vlasech. „Musela být hrozná. Vystrašila nás oba.“

„Asi jo. Zapomněl jsem to.“ Další lež, uvědomil si, a žaludek měl jako na vodě. „Klidně si zase lehni. Už je to dobré.“

Přitulila se k němu a doufala, že ho utěší. Položila mu ruku na srdce. Stále poplašeně bušilo. „Jen zavři oči,“ šeptala, jako by mluvila s Aubrey, „zavři oči a odpočívej. Drž se mě, Ethane, nech si zdát o mně.“

Když se probudila sama v posteli, snažila se potlačit své zklamání. Prostě ji nechtěl budit tak brzy.

Touhle dobou už musel být dávno na moři.

Vstala, vklouzla do županu a potichu si šla do kuchyně pro kávu a pár minut samoty, než se Aubrey probudí.

S povzdechem vyšla na verandu. Věděla, že není zklamaná proto, že odešel bez rozloučení. Byla si tak jistá, že ji požádá o ruku. Všechno tomu nasvědčovalo, scéna byla připravená dokonale…

Pohrdavě se nad sebou usmála. A on se prostě jen nedržel scénáře, který ona vymyslela. Tohle ráno už asi chtěla telefonovat známým, rodičům a vysvětlovat všechno Aubrey.

Ale vždyť je to nádherné ráno, zlobila se na sebe, ráno po nádherné noci, nemá proč si stěžovat.

Usmála se. Co si vlastně myslela? Vždyť tohle je přece Ethan Quinn. Ethan, kterému trvalo celých deset let, než ji poprvé políbil. Tímhle tempem se dostane k svatbě nejspíš za další desetiletí.

A od polibku pokročil dál jen proto, že…, no, že se mu nabídla. Prostě a jednoduše. A k tomu by nesebrala odvahu, kdyby ji Anna nepostrčila.

Květiny, večeře, romantické procházky. Ano, namlouval si ji a bude to nejspíš dělat dál, dokud nedočkavostí nezešílí. Takový byl prostě Ethan a takového ho milovala.

Usrkla kávu a skousla si ret. Proč by ten krok ale nemohla udělat ona? Julie říkala, že muži neprotestují, když ženy občas převezmou iniciativu. Copak se to Ethanoví taky nelíbilo, když mu navrhla, aby se milovali?

Musí jenom sebrat trochu odvahy. Ano, zeptá se ho sama. Jen si to promyslí a dokope se k tomu.

V loděnici se pro vlhké horko nedalo ani dýchat. Cam dokončoval obkládání kajuty, ale potřeba tekutin a trochy kyslíku ho donutila vylézt z podpalubí.

Ethan byl – stejně jako Cam – svlečený do pasu a pot ho štípal na rukou a zádech, i když už chvíli trpělivě natíral dřevo lakem.

„To snad neuschne ani za týden, jaké je vlhko," prohodil Cam a hlasitě lokal vodu přímo ze džbánku.

„Bouřka by mohla vzduch pročistit."

„Tak ať kurnik ňáká přijde."

„Dusno prý lidi často rozčiluje."

„Já nejsem rozčílenej. Kde je Seth?"

„Poslal jsem ho pro trochu ledu."

„Dobrej nápad. Dole je jako v pekle."

Ethan přikývl. Uměl si to dobře představit. „Nechceš na chvilku vystřídat?"

„Snad to dokážu zvládnout sám, ne?!"

Ethan jen nadzvedl rameno. „Poslouž si."

Cam stiskl zuby. „Tak jo, jsem vzteklej, protože se mi smaží i mozek v hlavě, a taky bych rád věděl, jestli ta káča už dostala dopis od Anny."

„Měla by. Nesl jsem ho na poštu hned, jak otvírali po svátku. V úterý ráno. A dnes máš pátek."

„Taky vím, co je za den," odsekl Cam a zamračil se na bratra. „Copak tebe to ani trochu nevytáčí?"

„A co by se tím změnilo? Ona si stejně bude dělat, co ji napadne." Šlehl okem po Camovi. „Pak si s ní teprv poradíme."

Cam přecházel sem tam po palubě, aby se trochu vydýchal. „Nikdy mi nedošlo, jak můžeš bejt tak klidnej, když jde do tuhýho."

„Trénink,“ zabručel Ethan a dál se oháněl štětcem.

Cam si zabubnoval prsty do stehna. Musel myslet na něco jiného, nebo by se zbláznil. „Tak jaký bylo to vaše velký rande?“

„Dobrý.“

„Ježíši, Ethane, mám si na ten tvůj tuhej jazyk donýst kleště?“

Ethan se lehce usmál. „Dobrá večeře. Dobrý víno – Pouilly Fuisse, co Phil tolik vychvaluje. I když zas tak moc to přehánět nemusí.“Takže tě dostala?“

Ethan si všiml Camova úsměvu a reagoval stejně. „Jako tebe?“

Cam se přece jen trochu uvolnil. „Kruci, Ethane, ona je to nejlepší, co tě mohlo potkat. Já nemyslím jen na sex, ačkoli to je asi to, co tě v poslední době tak vzpružilo. Grace se k tobě hodí jako žádná jiná.“

Ethan se zarazil a poškrábal se na zpoceném břiše. „Proč myslíš?“

„Protože je věrná, hezká jak obrázek, trpělivá a má smysl pro humor, že to ňákej probudí i v tobě. Tak myslím, že bysme měli vygruntovat na další svatbu, ne?“

Ethan sevřel v ruce štětec. „Já si ji nebudu brát, Came.“

Nejen ta věta, ale i tón hlasu Camerona překvapily. Tiché zoufalství. „Že bych tě tak špatně znal?“ řekl pomalu. „Copak to s ní nemyslíš vážně?“

„Beru vážně Grace, ale i jiné věci.“ Namočil štětec do barvy a chvíli pozoroval, jak z něj odkapává. „Manželství není to, co hledám.“

Obvykle by se Cam dál nevyptával a na takovou odpověď by jen pokrčil ramenem. Tvoje věc, brácho. Ale Ethana znal příliš dobře a měl ho příliš rád, aby se otočil zády k té úzkosti v jeho výrazu. Dřepl si u zábradlí, aby měl tvář blíže u jeho.

„Já jsem ho taky nehledal,“ zašeptal, „nahánělo mi hrůzu. Ale když potkáš ženskou, tu pravou ženskou, je strašnější nechat ji odejít.“

„Vím, co dělám.“

Zatvrzelý tón nemohl Cama odradit. „To doufám. A taky doufám, že to nemá nic společného s tím vyděšeným klukem, kterého si naši kdysi přivedli domů. S tím, co se v noci s řevem probouzel.“

„Nevracej se k tomu, Came.“

„Ty se k tomu nevracej. Máma s tátou nás snad naučili něco lepšího…“

„To s nimi nemá co dělat.“

„Všechno s nimi má co dělat. Poslouchej…“ Jeho slova zanikla v tiché kletbě, když se ve vratech objevil Seth.

„Do prdele, už to tady je.“

Cam se narovnal a spíš ze zvyku na Setha zakřičel: „Neříkal jsem ti, že máš mluvit slušně?“

„Ty to taky říkáš,“ odpověděl Seth a přehodil si v ruce pytlík s ledem.

„To sem netahej.“

Seth už to znal dobře. „A proč?“

„Protože mi Anna natrhne prdel, když s tím nepřestaneš. A já pak natrhnu tvoji.“

„Ó, už se bojím…“

„To bys měl.“

Pokračovali jako obvykle a Ethan si hleděl své práce. Soustředil se co nejvíc, aby na svou úzkost zapomněl.

17

Bude to perfektní. A Rozhodně správné. Grace nechápala, proč ji to nenapadlo dřív. Projížďka na jachtě při západu slunce. Nejlepší scéna pro její návrh. Záliv byl přece součástí jejich života, s tím co jim dával i bral.

A pro Ethana i něco víc, místo, které miloval.

Nebylo těžké to zařídit. Stačilo se zeptat. „Málem bych zapomněl, že ráda plachtíš,“ řekl jí a zároveň ji dojal, když samozřejmě předpokládal, že vezmou Aubrey s sebou. Na to budou mít ještě spoustu času. Tenhle večer bude ale jen pro dva.

S úsměvem si představila, jak Ethan asi zareaguje. Nejspíš se zarazí a překvapeně se na ni podívá těma svýma jasnýma očima. Voda bude černá a vítr teplý a ona mu řekne, co vždycky cítila.

Miluju tě, Ethane, a vždycky budu. Chceš si mě vzít? Chtěla bych s tebou založit rodinu a mít děti. Chtěla bych, abys byl šťastný. Copak jsme nečekali dost dlouho?

A tehdy se na jeho tváři začne rozlévat ten jeho úsměv. Určitě řekne něco o tom, že se to chystal sám navrhnout, ale ještě se k tomu neodhodlal.

Zasmějí se tomu, obejmout se a jejich společný život konečně opravdu začne.

„Na co myslíš, Grace?“

Vrátila se do skutečnosti a usmála na Ethana za kormidlem. „Jen si tak sním. Při západu slunce je to nejlepší.“ Opřela se mu o rameno. „Jsem ráda, že sis na tu projížďku našel čas.“

„Do měsíce budeme s tou lodí hotovi, o několik týdnů dřív, než bylo v plánu,“ pochlubil se.

„Vždyť jste taky tvrdě pracovali.“

„Dneska se na ni byl podívat majitel.“

„Ano?“ I tohle byla součást jejich nového života, rozmluvy o tom, co přes den dělali. „A co říkal?“

„Napovídal toho hodně.“

„Ale líbila se mu?“

„Asi jo, protože se celou dobu zubil jak děcko u vánočního stromečku. Vytahoval se vším, co vyčetl v magazínu pro jachtaře. Ale Cam se pak chtěl sázet, že hned první den uvízne s lodí na mělčině.“

„A vsadil ses?“

„Ne, to ne, protože to určitě udělá. Každej jachtař v zálivu jednou narazí.“

Ethan určitě ne, pomyslela si a usmála se. „Pamatuju si, jak jste kdysi vyráběli tuhle šalupu.

A jak jste ji poprvé táhli na vodu. Pomáhala jsem zrovna u krabů na nábřeží a ty jsi na mě zamával.“ Uculila se. „Byla jsem bez sebe z toho, že sis mě všiml.“

„Vždycky jsem si tě všímal, Grace.“

„Ale dělals všechno pro to, abych si toho nevšimla já.“ Líbla ho na krk. „Až donedávna.“

„Asi jsem to nějak nezvládl.“

Byli na vodě téměř sami. Jen občas zahlédli v dálce člun na večerní projížďce. Jakási dívenka házela na jednom z nich drobky rackům, kteří nad ní s divokým křikem kroužili.

Je skoro na čase.

Grace si překvapeně uvědomila, že nepociťuje žádnou nervozitu. Její dlouho pohřbená naděje teď mohla svobodně dýchat.

Přemýšlela, jestli Ethan nezajede do jednoho z těch stinných kanálů ústících do zálivu, kde by je nikdo nemohl zahlédnout.

Ethanoví ale bylo příjemné, jak se o něho Grace opírá, a nechal loď unášet větrem. Brzy ale bude muset podkasat plachty, aby nepluli moc rychle.

„Prožívá jedny z nejkrásnějších chvilek svého života," zašeptala Grace.

„Kdo?"

„Ta malá holčička támhle." Kývla hlavou směrem ke člunu a představila si na jejím místě Aubrey za pár let. „A už se k ní žene malý bráška," zasmála se okouzlená dětmi, které se z racků radovaly společně. „Jedináčci bývají někdy hodně osamělí."

Ethan přivřel oči, protože mu ta poznámka připomněla jeho strach. Ona bude chtít další děti. Zasloužila by si je.

„Musím podkasat plachty," řekl. „Podržíš zatím kormidlo?"

„Já je podkasám," vyprostila se s úsměvem z jeho objetí, „ještě jsem to nezapomněla, kapitáne."

Jistěže ne, pomyslel si. Grace přece ovládala loď stejně dobře jako třeba vaření.

„Nevím o ničem, co bys nedokázala, Grace."

„Cože?" vzhlédla k němu. „Na tom přece nic není, když to člověk vidí od maličká."

„Ne, ty jsi rozený námořník," opravil ji Ethan, „a skvělá matka a kuchařka k tomu. A taky umíš dělat lidi kolem sebe šťastnými."

Tep se jí zrychlil. Že by se přece jenom vyslovil ještě dřív, než s tím začne ona? „Všechny ty věci mám prostě ráda a v St. Chrisu jsem spokojená. Ty přece taky, ne?"

„Tohle místo potřebuju k životu," zašeptal, „zachránilo mě," ale protože se odvrátil, neslyšela ho.

Ještě chvilku vyčkávala, ale pak zavrtěla hlavou a

vracela se k němu. Slunce už bezmála líbalo hladinu na obzoru a svět kolem ztichl. Ta pravá chvíle, uvědomila si, přišla teď. „Ethane, moc tě miluju.“

Vztáhl ruku a přitiskl si Grace k boku. „Já tebe taky.“

„Vždycky to tak bylo a vždycky bude.“ Vzhlédla k němu a dotkla se jeho tváře. Pak se nadechla.

„Vezmeš si mě?“ Překvapený výraz čekala, ale protože ještě měla co říct, nevšimla si, jak jeho tělo ztuhlo. „Chci, aby z nás byla rodina. Chci s tebou mít děti. Nečekali jsme snad už dost dlouho?“

Teď čekala také, ale on se neusmál. Zíral na ni dál s vyděšeným výrazem ve tváři. Pocítila, jak v ní narůstá panika.

„Možná žes to plánoval jinak, a teď jsem tě překvapila. Jenže já si přeju, abychom byli spolu, opravdu spolu.“

Proboha, proč nic neříká? zakřičela v duchu. Cokoli. Proč se na ni jen dívá, jako by ho právě udeřila do tváře.

„Já nepotřebuju dlouhé namlouvání.“ Hlas se jí zadrhl, i když se snažila ovládnout. „Ne že bych měla něco proti květinám a večeři při svíčkách, jen bych si ze všeho nejvíc přála být s tebou – být tvou ženou.“

Ze strachu, že by se před jejím zmateným a ublíženým výrazem zhroutil, raději odvrátil hlavu. Klouby na kormidle mu zbělely. „Měli bychom se vrátit.“

„Cože?“ Trhla sebou a zadívala se do jeho kamenné tváře. Srdce už ji nebušilo z radostného očekávání, ale z čisté hrůzy. „Nic jiného mi neřekneš?“

„Musím ti toho říct hodně, Grace,“ snažil se kontrolovat, „abych to vůbec dokázal, musíme se vrátit.“

Chtělo se jí křičet, aby to řekl teď hned, ale nakonec mlčky přikývla. „Tak dobře, Ethane, pojedeme.“

Slunce už sklouzlo za obzor, když konečně zakotvili. Vzduch prořezával večerní zpěv cvrčků a na nebi se objevilo několik prvních hvězd.

Ochladilo se, ale to nebyl důvod, proč Grace cítila takové mrazení v zádech.

Ethan mlčky přivázal loď a přišel si na záď sednout proti ní. Tvářil se velmi vážně.

„Já si tě nemůžu vzít, Grace.“ Vyslovil ta slova obezřetně, protože věděl, že ji zraní. „Je mi to líto, ale nemůžu ti dát, co bys potřebovala.“

Tiskla si ruce k sobě, aby se netřásly. „Takže jsi lhal, když jsi tvrdil, že mě miluješ?“

Možná by bylo milosrdnější na to kývnout, ale on nedokázal lhát. Bylo by to zbabělé. „Nelhal jsem. Opravdu tě miluju.“

Ale jsou různé stupně lásky, uvědomila si. „Asi ne tak, jak bys chtěl milovat ženu, kterou si vezmeš.“

„Žádnou ženu bych nemohl mít rád víc než tebe. Ale já…“

Zvedla ruku. Něco ji napadlo. Jestli je ale tohle důvod, proč ji odmítl, nikdy mu neodpustí. „Je to kvůli Aubrey? Protože mám dítě s jiným člověkem?“

Ethan se zřídka pohyboval rychle, proto ji tolik překvapilo, když chňapl po její ruce a silně jí stiskl zápěstí. „Mám ji moc rád, Grace. Byl bych hrdý na to, kdyby mě mohla považovat za svého tátu. To přece musíš vědět.“

„Nemusím vědět nic. Říkáš, že miluješ mě i ji, ale že s námi nebudeš žít. To mě bolí, Ethane.“

„Je mi to líto, moc líto.“ Pustil její ruku, jako by ho pálila. „Věděl jsem, že se to stane. Je to moje vina. Neměl jsem to nechat dojít tak daleko.“

„Ale nechals,“ řekla odměřeně. „Víš dobře, co cítím, a že u tebe předpokládám to samé.“

„Jo, to jsem věděl. Nebyl jsem dost upřímný a žádná omluva to nespraví.“ *Jenom tě potřebuju, Grace, strašně tě potřebuju.* „Já manželství prostě nehledám.“

„Ale, nedělej ze mě hlupáka, Ethane.“ Vzdychla, příliš zničená na rozčilování. „Lidi jako my přece žádné aférky nepěstují. Berou se a mají děti. My jsme prostě takhle obyčejní, ačkoli by to někomu možná přišlo směšné.“

Zíral dolů na svoje ruce. Měla pravdu, samozřejmě. Nebo by mohla mít. Jenže netušila, že on není tak docela obyčejný.

„Není to tvá vina, Grace.“

„Že ne?“ Bolest a ponížení se v ní mísily, když pomyslela na Jacka Caseyho, který by jí nejspíš řekl to samé. Kdyby neodešel bez rozloučení. „A čí teda? Nikdo jiný tady není.“

„Moje. Nemůžu mít rodinu kvůli tomu, odkud jsem.“

„Odkud jsi? Ze St. Chrisu na východním pobřeží. Jsi Ethan Quinn, syn Stelly a Raye.“

„Ne.“ Zadíval se na ni. „Pocházím ze smradlavých slumů ve Washingtonu a Baltimoru a jsem syn kurvy, která mě prodávala za flašku nebo fet. Nemáš tušení, odkud jsem a kdo jsem byl.“

„Já o tom přece vím,“ řekla něžněji, aby zaplašila bolest v jeho očích, „já vím, že tvoje matka – biologická matka – byla prostitutka.“

„Kurva to byla,“ opravil ji, „prostitutka je moc jemné slovo.“

„Tak dobře.“ Opatrně přikývla. V těch očích nebyla jen bolest, ale také bezmocná zuřivost. „Prožil jsi věci, o kterých by žádné dítě nemělo ani vědět. Ale pak tě Quinnovi přijali za svého a stal ses jejich synem.“

„Tím se nemůže změnit krev.“

„Nechápu, co tím myslíš.“

„Jak bys sakra mohla?“ vykřikl. Jak by to mohla pochopit? Vyrostla v domě svých rodičů, které dobře znala, a mohla tušit, co jí předávají, jaké vlastnosti po nich zdědila.

Teď ale pochopí, proč jejich vztah musí skončit. „Byla to velká ženská. Mám ruce a nohy stejné jako ona.“

Zadíval se na své dlaně a bezděčně stiskl ruce v pěst. „Po kom je to ostatní, netuším, protože kdo byl můj otec, nevěděla ani ona. Prostě jeden z těch jejích amantů, co se na ni vyklašlal. Nešla na potrat asi jen proto, že už přede mnou měla tři, a nechtěla to riskovat. Tak mi to aspoň řekla.“

„To od ní bylo kruté.“

„Kristepane!“ Už nevydržel sedět. Vyskočil a začal neklidně přecházet po palubě.

Grace ho o něco pomaleji následovala. V jednom měl pravdu, uvědomila si. Tohoto muže s trhavými pohyby, co se tvářil, jako by chtěl zabít každého, kdo mu přijde do cesty, vůbec neznala.

Raději se držela stranou.

„Byla to bestie, dokonalá bestie. Tloukla mě do bezvědomí při každé příležitosti, jen tak pro zábavu.“

„Ethane…“ Bezradně k němu vztáhla ruku.

„Teď na mě nesahej.“ Nebyl si jistý sám sebou a děsilo ho to.

Svěsila ruce podél těla a snažila se zaplašit slzy, které se jí draly do očí.

„Jednou se mnou musela do nemocnice,“ pokračoval. „Asi se lekla, že jí doma umřu. To jsme se právě přestěhovali do Baltimoru. Doktor se začal moc vyptávat, jak jsem mohl tak spadnout ze schodů a přijít k otřesu mozku a několika zlomeným žebrům. Vlastně ani nechápu, proč mě tam nenechala. Asi proto, že na mě přece jen brala nějaké peníze a hodil jsem se jí jako fackovací panák. Dokud mi nebylo osm.“

Strnul a zadíval se na Grace. Bylo v něm tolik hořkosti, že sotva mohl mluvit. „Pak si asi řekla, že je na čase, abych si začal vydělávat sám. Žila na ulici už dost dlouho a věděla, kde najít kunčofty, co nemají zájem o ženské, ale rádi zaplatí za malé kluky.“

Grace se chytla za hrdlo, jako by odtamtud chtěla vytlačit nějaká slova, a ve tváři zbělela jako sníh.

„Poprvé se člověk brání, bojuje jako o život, protože nevěří, že se to skutečně stane. Nejde o to, že by nechápal, o čem sex je, protože jeho ošklivou stránku viděl od narození. Ale tohle nezná, nevěří, že je to možné. Dokud se to nestane.“

„Bože můj, Ethane.“ Rozplakala se. Plakala lítostí nad tím malým chlapcem, nad existencí světa, kde se takové hrůzy mohou dít.“

„Dostala za mě dvacet dolarů a dva mi věnovala. Tak ze mě udělala děvku.“

„Ne,“ vzlykala Grace, „to ne.“

„Ty peníze jsem spálil, ale nic to na věci nezměnilo. Pár týdnů mi dala pokoj a pak mě prodala znova.

I podruhé se člověk brání. Snad ještě víc než poprvé, protože už ví, už věří, že se to stane. Nakonec to ale vzdá. Vezme si peníze a schová si je, protože jednoho dne toho bude mít dost. Pak ji zabije a uteče. Bůh ví, že jsem ji chtěl spíš zabít než se dostat pryč.“ Zavřela oči. „A udělals to?“ Zaslechl, jak se jí hlas zadrhl, a vyložil si to jako

znechucení namísto zoufalého vzteku, který cítila. A s ním i naději, že to opravdu udělal.

„Ne. Brzo to začneš brát jako všechno ostatní. Nic víc a nic míň. Prostě v tom žiješ. Zvykneš si.“

Na chvíli se zadíval k domu, jehož okna už svítila do tmy, a odkud bylo slyšet tóny nějaké písně. Cameron hrál na kytaru.

„Vydržel jsem až do dvanácti, kdy jednoho z těch kunčoftů chytl rapi. Dost mě zmlátil, ale to nebylo nic zvláštního. Jenže on byl něčím sjetý a vrhl se taky na ni. Málem zbořili barák, takže i sousedi, kteří si jinak ničeho nevšímali, začali bušit na dveře.

„Držel ji pod krkem,“ vzpomínal dál, „já jsem ležel na podlaze a sledoval jsem, jak poulila oči, a toužil jsem, aby to udělal, aby to udělal za mě. Ona ale nahmatala nůž a vrazila mu ho do zad. V tu chvíli ty lidi vrazili dovnitř a začali ječet. Ona jen sáhla tomu chlapovi, co krvácel na zemi, do kapsy, ukradla mu peněženku a zdrhla.“

Trhl rameny a otočil se. „Někdo zavolal policajty a ty mě nechali odvézt do nemocnice. Nepamatuju si to dost jasně, ale tam jsem prostě skončil. Doktoři, poldové, sociální pracovnice,“ vypočítával tiše, „otázky a úřední spisy… Myslím, že po ní pátrali, ale nikdy ji nenašli.“

Odmlčel se. Na chvíli bylo slyšet jenom šplouchání vln, bzučení komárů a tu vzdálenou melodii. Grace také neříkala nic, protože věděla, že ještě neskončil.

„Stella Quinnová byla na nějaké konferenci v Baltimoru a v té nemocnici hostovala. Jednou se zastavila u mé postele. Pamatuju si vlastně jen to, že tam byla a dívala se na mě. Mluvila na mě, ale já jsem ji moc nevnímal. Pak se tam začala vracet. Občas přivedla i Raye. A jednoho dne mi navrhla, že s nimi můžu odejít domů.“

Znovu ztichl. Grace pochopila, že teprve v tu chvíli začal jeho opravdový život.

„Je to strašlivé, Ethane. Teď už líp rozumím tomu, co pro tebe Quinnovi udělali: oni tě zachránili.“

„Ano, zachránili mě,“ souhlasil. „A když jsem se rozhodl žít dál, snažil jsem se od té doby dělat všechno pro to, abych si je zasloužil.“

„Ale to se ti podařilo. Jsi ten nejčestnější muž, jakého znám.“ Přistoupila k němu a pevně ho objala, třebaže jí to neoplatil. „Chci ti pomoct, Ethane,“ zašeptala, „chci být s tebou, dovol mi to.“ Zvedla hlavu a políbila ho. „Dovol mi tě milovat.“

Zachvěl se a poddal se její náruči. Držel se jí jako světla majáku na rozbouřeném moři. „To nejde, Grace, tohle si nezasloužíš.“

„Ty jsi pro mě ten pravý,“ nedovolila mu, aby se odtáhl, „nic z toho, co jsi řekl, nemůže změnit moje city. Můžu tě mít ráda jen o něco víc.“

„Poslouchej mě,“ chytil ji pevně za ramena a odstrčil ji od sebe. „Já ti nikdy nebudu moct dát, co potřebuješ. Manželství, děti, rodinu…“

„Já ne…“

„Nesnaž se mi namluvit, že bys tak nechtěla žít. Já vím, že ano.“

Zhluboka se nadechla a vydechla. „Chtěla bych to mít s tebou. Jedině s tebou.“

„Já si tě nemůžu vzít. Nemůžu mít děti. Riskoval bych, že zdědí něco, co z ní mám v sobě já.“

„Ty z ní přece nemáš nic.“

„Ale ano.“ Prsty na jejích ramenou se na chvíli o něco víc sevřely. „Poznalas to tam v lese, kdy jsem se na tebe vrhl jak zvíře. Nebo když jsem na tebe ječel kvůli práci v baru. Projevilo se to už mockrát, když mě někdo chtěl do něčeho tlačit. Že to ovládnu, neznamená, že to v sobě nemám. Nemůžu s tebou mít děti. A moc tě miluju na to, abych tě při tom nechal.“

„Ona ti ublížila mnohem víc než jen tělesně,“ zašeptala Grace, „zneužila především tvoji duši. Já ti ale chci pomoct uzdravit se z toho.“

Krátce s ní zatřásl. „Ty mě neposloucháš. A jestli tomu nechceš rozumět, tak ti to řeknu jasněji. Nebudu se na tebe zlobit, když si najdeš někoho jiného. Pro tebe bude nejlepší, když mě necháš být. A já tebe taky.“

„Necháš mě být?“

„Běž raději domů.“ Pustil ji a odvrátil se. Bylo mu, jako by se právě propadl do velké černé díry. „Až si to promyslíš, určitě mi dáš

za pravdu. Musíš se rozhodnout, jestli budeme dál pokračovat jako doteď, anebo se rozejdeme.“

„Já ale chci…“

„Ne,“ přerušil ji, „teď ještě nevíš, co chceš. Taky potřebuješ čas, stejně jako já. Raději už běž. Nechci tě tady dnes večer, Grace.“

Ruka jí vylétla ke spánku. „Nechceš mě tady?“

„Teď ne.“ Stiskl zuby, když uviděl, jak se jí oči zamlžily. Je to pro její dobro, uvědomil si. „Běž domů a nech mě chvíli být.“

O krok ustoupila, pak ještě o jeden. Otočila se a dala se do běhu. Snažila se vyhnout domu, aby ji nikdo neviděl plakat. Nechce s ní žít, opakovala si, nechce ji, i když ji tolik potřebuje.

„Hej, Grace!“ Seth přestal pronásledovat světlušku, která probleskovala tmou, a přiběhl k ní. „Už mám těch mršek plnou sklenici.“ Zvedl svůj úlovek, ale pak si všiml jejích slz a zarazil se. „Co se stalo? Proč brečíš? Ublížil ti někdo?“

Vzlykla a přitiskla si ruku na srdce. Ano, ano, ublížil, moc ublížil. „To nic, jen musím domů. Nemůžu… nemůžu tady zůstat.“

Prudce otevřela dveře svého vozu a vpadla dovnitř. Na Sethově tváři se postupně zračil zmatek a zlost. Když odjela, rozběhl se za dům. Sklenici s brouky odložil v běhu na verandě. Dole na molu zahlédl stín a se zaťatými pěstmi k němu zamířil.

„Ty parchantě, ty hajzle.“ Počkal, až se Ethan otočí, a pak ho vší silou nabral do břicha. „Rozbrečels ji.“

„Já vím,“ Ethan ucítil bolest v žaludku, která tu druhou jenom zesílila. „To není tvoje věc, Sethe. Mazej domů.“

„Běž do hajzlu. Ublížils jí. Tak pojď, mě tak snadno nerozbrečíš.“ Seth se s vyceněnými zuby znovu napřáhl. Ethan ho chytil za límec a kalhoty a nechal ho tak viset nad vodní hladinou.

„Přestaň, slyšíš, nebo tě tam hodím.“ Varovně s ním přitom zatřásl. „Myslíš, že jsem jí chtěl ublížit? Že mi to dělalo radost?“

„Tak pročs to udělal?“ křičel Seth a házel sebou jak ryba na udici.

„Protože to jinak nešlo.“ Najednou Ethana ovládla nevolnost a postavil Setha na nohy. „Nech mě na pokoji,“ zašeptal a posadil se na molo. Vzal hlavu do dlaní a přitiskl si prsty na víčka. „Nech mě na pokoji, prosím tě.“

Seth zašoupal nohama. Tak nejen Grace, i Ethan vypadal zničeně.

Nechápal, že by se tohle mohlo stát dospělému chlapovi. Ale Ethan na tom očividně dobře nebyl. Seth ho pozoroval, zastrčil si ruce do kapes a zase je vytáhl. Vzdychl, přešlápl z nohy na nohu a pak se vedle Ethana posadil.

„Ženský," řekl chápavým tónem, „donutěj člověka, aby si prohnal kulku hlavou." Tuhle větu zaslechl Seth kdysi u Phillipa a teď se mu zdála docela příhodná. Ethan se mu za ni odvděčil krátkým, i když vůbec ne šťastným smíchem.

„Jo, to asi jo." Vzal chlapce kolem ramen, přitáhl si ho k sobě, a přece jen našel trochu útěchy.

18

Anna chvíli nevěděla, jak se má rozhodnout, ale nakonec si přece jen den volna vzala. Nemohla vědět, jak dlouho se Grace zdrží s úklidem, a nechtěla riskovat, že ji propásne.

Ať si Ethan říkal – nebo neříkal – cokoli, pochopila, že mezi nimi došlo ke krizi.

Tohle nemohla být jen výměna názorů nebo nedorozumění, tolik zoufalství by obyčejná hádka nezpůsobila. Ethan to sice skrýval velmi dovedně, usmála se v duchu Anna, když plela před domem svoje begonie, jenže měl smůlu. Nesměl by za švagrovou dostat ženskou, která se zkoumáním lidských emocí živí.

Zkusila něco vytáhnout ze Setha. Ale narazila na bariéru čistě mužské solidarity. Na její otázky jen pokrčil rameny. Mohla by ho sice zpracovat líp, ale nechtěla ničím narušit to pouto mezi ním a Ethanem. Zkusí to tedy s Grace.

Věděla jistě, že se už pěkných pár dnů nesešli. Ethan vyrazil ráno na moře a celé večery pracoval v loděnici. Do večeře většinou jen rýpl a pak se na dlouhé hodiny zavřel v pokoji. A když zrovna netruchlil, vyhledával konflikty.

O víkendu málem zabránila krveprolití, když je všechny tři zastihla, jak se proti sobě ve stodole ženou. Seth stál opodál a se

zájmem všechno sledoval. Proč se vlastně chtěli prát, jí stejně neřekli.

Takže to musí přestat, řekla si a energicky vytrhla plevel. Ženské se přece spíš uměly o starosti podělit. A i kdyby měla Grace majznout po hlavě zahradnickou lopatkou, ona se rozhodně podělí.

To už ale zaslechla její auto. Anna vstala, odsunula si slamák z čela a přívětivě se usmála. „Ahoj."

„Ahoj, Anno. Myslela jsem, že budeš v práci."

„Vzala jsem si volno." No jasně, taky ztrápený výraz a mnohem hůř zamaskovaný než ten Ethanův. „Aubrey s tebou dnes není?"

„Ne. Chtěla si ji vzít matka." Grace přejela rukou po držadle velké kabelky, co nesla na rameni. „No, pustím se raději do úklidu a nechám tě v klidu zahradničit."

„Právě jsem si chtěla udělat přestávku. Nechceš se na chvíli posadit na verandě?"

„Měla bych dát rychle prádlo do pračky."

„Grace." Anna se lehce dotkla jejího ramene.

„Mluv se mnou. Považuju tě za svoji kamarádku. A doufám, že ty mě taky."

„Jistěže, já taky." Gracein hlas zněl nejisté a musela se třikrát zhluboka nadechnout. „Já taky."

„Tak si pojď sednout a řekni mi, co se stalo, že jste s Ethanem tak nešťastní."

„Já nevím, jestli můžu." Ale cítila se tak unavená a zničená, že se ztěžka posadila na schody. „Asi jsem to všechno zkazila."

„Jak to?"

Grace se už sice téměř vyplakala z podoby, ale moc to nepomáhalo. Třeba se jí trochu uleví, když všechno poví jiné ženě, která jí navíc začínala být blízká. „Dovolila jsem si předvídat," začala, „a plánovat. Natrhal mi květiny," řekla a bezmocně rozpřáhla ruce.

„Natrhal květiny?" Anna na chvilku přivřela oči. Králíci a jeleni, svatá prostoto, uvědomila si, ale pomstu si nechá na později.

„Vzal mě na večeři se svíčkami. Myslela jsem, že mě chce požádat o ruku. Ethan je takový tradiční, vypadalo to, že k tomu směřuje."

„Jistě. Máte se rádi. On navíc zbožňuje Aubrey a ona jeho taky. Jste tu oba usazení, tak proč si to nemyslet?“

Grace na ni vděčně pohlédla. „Ani nevíš, jak ráda to slyším. Cítila jsem se jako hloupá slepice.“

„Počkat. To rozhodně nejsi a já taky ne a myslela jsem si to taky.“

„Tak jsme se spletly obě. Neudělal to. Jen jsme se tu noc milovali, ale tak nádherně a něžně, Anno.

Nevěřila jsem, že ke mně někdy někdo bude tolik cítit. A pak měl tu noční můru.“

„Noční můru?“

„Ano.“ Teď už tomu Grace rozuměla líp. „Bylo to zlé, ale on předstíral, že je v pořádku, a tak jsem na to za chvíli zapomněla.“ Zamyšleně si mnula modřinu na stehně, kam se u Shineyho uhodila o stůl.

„Další den jsem se rozhodovala, jestli na jeho slova chci čekat do nekonečna, protože v některých věcech opravdu reaguje pomalu.“

„To ano. Dělá všechno s rozmyslem, ale důkladně a správně. Jenže občas by vážně potřeboval trochu nakopnout.“

„Že jo?“ Neodpustila si úsměv. „Nechtěla jsem čekat do důchodu, tak jsem se rozhodla, že mu to navrhnu sama.“

„Tys požádala Ethana o ruku?“ Anna se uculila a opřela se o schody. „Super.“

„Všechno jsem si připravila a rozmyslela. Nechala jsem se vzít na tu projížďku a pak jsem mu to na moři při západu slunce řekla.“

Anna se jemně dotkla Graceiny ruky. „Je mi z toho jasné, že odmítl, ale…“

„Víc než jen to. Kdybys viděla ten výraz… byl najednou jako kus ledu. U břehu mi pak všechno vysvětlil. Ale asi nemám právo ti to říkat, Anno. Prostě si mě vzít nemůže a vůbec se nikdy ženit nechce.“

Anna chvíli přemýšlela. Jako Sethova kurátorka znala dobře i záznamy všech tří jeho opatrovníků.

O jejich minulosti věděla téměř tolik jako oni. „To kvůli tomu, co musel prožít v dětství?“

Grace na ni krátce pohlédla a pak se zadívala před sebe. „On ti to řekl?“

„Ne, ale vím o tom. Je to součást mojí práce.“

„Takže víš… co s ním jeho… ta žena… dělala a k čemu ho nutila? Byl ještě malé dítě.“

„Vím, že ho několik let nutila k prostituci a pak ho opustila. V záznamech je několik kopií lékařských zpráv. Vím, že byl bité a sexuálně týrané dítě. A taky vím, jaké trauma takové soustavné zneužívání může zapříčinit. Z Ethana se mohl docela dobře stát také násilník. Je to docela běžné.“

„Ale nestal.“

„Ne, je z něho uvážlivý muž s dokonalou sebekontrolou. Jizvy ale mít musí. Možná že díky vašemu vztahu vyplavaly některé na povrch.“

„Nechce si nechat pomoci. Anno, on si vzal do hlavy, že nemůže mít děti, protože by podědily sklony jeho matky. Nechce se ženit, manželství pro něj znamená děti.“

„Plete se. On sám je nejlepším důkazem toho, že to tak vždycky není. Sice má její krev a kromě toho strávil celých dvanáct let – těch nejdůležitějších – v prostředí, které by mnoho jiných docela zničilo. Místo toho je z něj Ethan Quinn. Tak proč by měly jeho děti – které by navíc vzešly z vás obou – být horší než on?“

„Škoda že jsem mu něco takového nedokázala tu noc říct,“ zašeptala Grace. „Jenže jsem byla tak šokovaná a nešťastná…“ Zavřela oči. „Asi by to stejně nebylo nic platné. Neposlouchal by mě. Je přesvědčený, že nejsem dost silná, abych s něčím takovým dokázala žít.“

„To není pravda.“

„Není. Ale on je už rozhodnutý. Říká, že je to na mně, jestli budeme dál pokračovat jako doteď, ale já vím, že by ho to stejně dál užíralo a postupně by se ode mě odtáhl.“

„A můžeš ty takhle dál pokračovat?“

„Uvažovala jsem o tom, vlastně už několik dní o tom přemýšlím. Mám ho moc ráda, asi bych to kvůli němu zkusila, aspoň na čas, ale…“ Zavrtěla hlavou. „Ne, nemůžu to přijmout. Nemůžu ho mít jen

částečně. A určitě bych nechtěla, aby ho Aubrey musela brát jinak než jako otce.“

„Tak je to správné. Ale co s tím chceš dělat?“

„Nevím, jestli se vůbec dá něco dělat. Když oba chceme něco jiného…“

Anna si hlasitě vzdychla. „Grace, to rozhodnutí je jenom na tobě. Ale nemysli si, že jsme doletěli s Camem k oltáři na křídlech lásky a dokonalého porozumění. Taky jsme oba chtěli něco jiného. Nebo jsme si to aspoň mysleli. A museli jsme si vjet několikrát do vlasů, abychom se dohodli.“

„S Ethanem je těžké se vůbec pohádat.“

„Ale ne nemožné.“

„To asi ne. Jenže… On ke mně nebyl upřímný, Anno. Vlastně mu to nemůžu zapomenout. Nechal mě věřit ve šťastný konec, ačkoli předem věděl, že mě zklame. Teď je mu to sice líto, ale…“

„Takže jsi naštvaná.“

„Ano, asi jsem. Něco podobného jsem už totiž zažila. S mým otcem,“ dodala chladněji. „Chtěla jsem se stát tanečnicí a on mi to nebral. Platil mně hodiny a nechal snít. A když jsem potřebovala, aby mě podpořil, abych mohla tanec studovat, zakázal mi to. Odpustila jsem mu to, nebo jsem se aspoň snažila, ale už nikdy to mezi námi nebylo takové jako dřív. Když jsem si pak vzala Jacka, byl zklamaný zase on, ale nikdy mi neodpustil.“

„A snažila ses tohle nějak urovnat?“

„Ne. Taky mi dal na vybranou, stejně jako Ethan. Vlastně mi spíš navrhl – udělej to takhle, nebo můžeš jít. Tak jsem šla.“

„Chápu. Asi by tím utrpěla tvoje hrdost, ale takhle zas trpí tvoje city, ne?“

„Když ti někdo zlomí srdce, je hrdost jediné, co ti zůstane.“

Ale sama hrdost bez srdce, pomyslela si Anna, může člověku pěkně zhořknout. „Nech mě promluvit si s Ethanem.“

„Udělám to sama, jen co si to víc promyslím.“ Grace si odfoukla. „Ale přece jen mi je trochu líp, aspoň jsem to mohla někomu říct.“

„Záleží mi na vás.“

„Já vím. Nějak to dopadne.“ Přátelsky Anně stiskla ruku a vstala. „Už mi není tak do breku. Radši ze sebe půjdu dostat i ten vztek.“

Usmála se. „Až skončím, budeš mít v domě čisto jak na operačním sále. Uklízím jak maniak, když mě popadne vztek.“

Jen si ho prosím tě trochu schovej, pomyslela si Anna, když Grace zašla do domu, pro toho pitomce Ethana.

Trvalo dvě a půl hodiny, než se proleštila a prosmýčila celým druhým patrem. Ale práce jí jako vždycky pomáhala. Trochu zaváhala snad jen v Ethanově pokoji, kde ucítila jeho vůni, teď tak důvěrně známou.

Musela se obrnit stejně chladnou rozvahou, která jí pomohla projít už dřív rozvodem a rozpadem rodiny. Život jde dál. Ať se děje, co chce. Ale ona má přece svoji Aubrey a svoje sny – které už raději považovala spíš za plány –, a ty jí nikdo nevezme.

Mohou žít i bez Ethana, i když třeba ne tak naplno. Ale jistě mohou být spokojené a jít po cestě, kterou Grace vytyčila.

Slz a sebelítosti už bylo dost. Pustila se do úklidu přízemí. Pověsila prádlo, zametla verandy a se špínou a prachem v kuchyni bojovala, jako by to byly úhlavní nepřátelé lidstva. Zanedlouho pocítila bolest v zádech. Zadívala se na hodiny a počítala, kolik času jí ještě zbývá. Chtěla být hotová dřív, než se Ethan vrátí z práce. Věděla, že by její doutnající zlost nebylo těžké proměnit v plameny.

A kdyby se opravdu pohádali a ona mu řekla všechno, co se jí za těch několik dnů honilo hlavou, nejspíš by už nikdy nemohli být znovu přáteli.

Nechtěla ohrozit ani svůj vztah k Sethovi jenom proto, že se dva dospělí v jeho blízkém okolí neumějí krotit. „A ještě k tomu bych přišla o práci,“ sykla při otírání kuchyňské linky, „jen proto, že on nechápe, že zahazuje svou životní šanci.“

Když zazvonil telefon, prudce a bezmyšlenkovitě popadla sluchátko. „Haló?“

„Anna Quinnová?“

Grace se zadívala oknem na zahradu, kde se Anna zvesela procházela kolem svých záhonků. „Ne, já…“

„Tak teď si něco vyslechneš, ty čubko.“

Grace se překvapeně zarazila několik kroků ode dveří. „Prosím?“

„Tady je Gloria DeLauterová. Jak to, že si dovoluješ mně vyhrožovat?“

„Já ne…“

„Mám svoje práva. Slyšíš? Ještě mám svoje zatracený práva. Starej se se mnou na něčem domluvil, a jestli ty a ten tvůj zparchantělej manžel a ty další dva nehodláte dohodu dodržet, budete toho těžce litovat!“

Měla hrubý, agresivní hlas, uvědomila si Grace. Házela po ní slova jako kameny. Sethova matka, pochopila, když si vyslechla několik dalších urážek. Žena, která toho chlapce tak děsila a tak mu ubližovala, která si za něj vzala peníze.

Obyčejně ho prodala.

Grace si nevědomky omotala telefonní šňůru kolem zápěstí, až ji začala dřít. Zhluboka se nadechla.

„Slečno DeLauterová, spletla jste se.“

„To ty ses šeredně spletla, když si myslíš, že se tě bojím, protože seš ze sociálky. A dovolíš si poslat mi takovej dopis místo peněz, který mi dlužíte. Slyšíš, *dlužíte!* Ray je mrtvej a vy se se mnou budete muset dohodnout, jestli chcete, aby všechno zůstalo, jak je. Mně žádnej cár papíru strach nenažene. Prostě si toho kluka kdykoli vezmu zpátky.“

„Tak to sotva,“ slyšela se Grace, ale její hlas zněl jakoby z velké dálky.

„Je to moje děcko a mám právo si vzít, co mi patří.“

„Tak to zkuste.“ Hněv v ní propukl naplno. „Na toho chlapce už nikdy v životě nesáhnete.“

„Můžu si s ním dělat, co mě napadne.“

„Už není váš. Prodala jste ho. Patří sem a vy se k němu už nikdy ani nepřiblížíte.“

„On ví, že bude poslouchat na slovo. Jinak by na to moh doplatit!“

„Jestli se kolem něho jen otřete, poženu vás odsud svinským krokem. Nic z toho, co jste kdy provedla jemu, se nedá srovnat s tím, co provedu já vám. Nezbyde z vás nic, co by mohli policajti vrazit do cely, kam patříte za zneužívání, zanedbávání, zastrašování dítěte a

prostituci nebo jak přesně se dá nazvat nabízení vlastního děcka pedofilům.“

„Co vám to ten malej mizera zas napovídal? Nikdy jsem se ho ani nedotkla.“

„Koukejte zavřít zobák.“ Grace se přestala ovládat. Představa Sethovy a Ethanový matky jí splynula v jednu ženu. V jednu bestii. „Vím dobře, co jste mu provedla, a neexistuje cela dost černá, aby se mi pro vás dost líbila. Ale já nějakou najdu a dostrkám vás tam vlastníma rukama, jestli se k Sethovi jen přiblížíte.“

„Já chci jen ty prachy,“ odpověděla znejistělá Gloria, „jen trochu peněz na živobytí. Máte jich přece dost.“

„Nemám pro vás nic než pohrdání. A držte se odsud radši hezky daleko, nebo za to zaplatíte vy.“

„A vy si to radši rozmyslete, dobře rozmyslete.“ Grace zaslechla nejasný cinkot ledu ve sklenici. „Nejste o nic lepší než já a já se vás nebojím.“

„To byste ale měla.“

„Já… jsem s vámi ještě neskončila. Ještě ne.“

Gloria třískla sluchátkem.

„Jenže já taky ne,“ zašeptala hrozivě Grace.

„Gloria DeLauterová?“ zeptala se Anna, která už nějakou chvíli stála ve dveřích.

„To snad ani není člověk. Kdyby sem přišla, kdyby se tady objevila, asi bych ji musela chytit pod krkem.“ Grace se otřásala zlostí. „Já bych ji snad musela zaškrtit.“

„Já vím, jaké to je.“ Anna se zadívala Grace do očí. Ještě nikdy neviděla tu mírnou dívku takhle rozzuřenou. „S takovými lidmi se v práci setkávám denně. A ještě jsem si nezvykla.“

„Jak byla sprostá,“ Grace se zachvěla, „myslela si, že mluví s tebou, ale vůbec mě nepustila ke slovu. Nadávala mi a vyhrožovala… Už jsem to prostě nemohla vydržet.“

„To nic. Z toho, co jsem zaslechla, mám dojem, žes to zvládla dobře. Nechceš si sednout?“

„Ne.“ Zavřela oči, ale stále ještě viděla za víčky rudou tmu. „Anno, ona tvrdí, že si pro Setha přijde, když ty peníze nedostala.“

„To se nestane.“ Anna přešla k lednici a vytáhla z ní láhev vína. „Naleju ti skleničku, ty ji hezky pomalu vypiješ a já si zatím skočím pro notes. Pak se pokusíme sepsat, co přesně ti do telefonu řekla. Zvládneš to?“

„Jo, vybaví se mi to.“

„Fajn, musíme všechno zadokumentovat. Až přijde, budeme na ni připraveni.“

„Anno,“ Grace zírala na skleničku, kterou teď držela v ruce, „ona už mu nesmí ubližovat, už se jí nesmí tak bát.“

„Já vím a my se o to postaráme.“

Anna s ní ten rozhovor prošla celkem dvakrát. Grace nevydržela sedět a raději se chopila smetáku. „Ten její zlý tón, to bylo něco strašného,“ vysvětlovala Anně. „Takhle mluvila určitě i se Sethem.“ Zavrtěla hlavou. „Něco takového si neumím vůbec představit. Jenže ona v něm snad ani nevidí dítě, ale věc.“

„Kdybys měla svědčit, mohla bys tedy přísahat, že si řekla o peníze.“

„A nejednou,“ přikývla Grace. „Takže na to dojde, Anno? Musíte brát Setha k soudu?“

„Nevím. Ale kdyby, budeme moct na seznam obvinění připsat taky vydírání. Muselas ji vyděsit,“ usmála se Anna spokojeně, „mě bys asi taky vyděsila.“

„Když to do mě vjede, ani nevím, co říkám.“

„Hm, taky bych jí ráda řekla svoje, ale ve své pozici si to nesmím dovolit,“ povzdechla si Anna. „Půjdu to zapsat do Sethovy zprávy a pak jí asi sesmolím další dopis.“

„A proč? Proč bys s ní vlastně měla udržovat kontakt?“

„Cam a jeho bratři se potřebují dovědět pravdu, Grace. Musí vědět, jaký byl mezi Glorií, Sethem a Rayem vztah.“

„Není pravda, co lidi říkají,“ Grace chňapla po lopatce na smetí, „profesor Quinn by svou ženu nikdy nepodvedl. Vždyť on jí byl doslova oddaný.“

„Musíme znát fakta.“

„Já ti řeknu, co je fakt. Ray Quinn měl dobrý vkus a na takovouhle ženskou by se nikdy ani nepodíval – snad jedině s lítostí anebo znechucením.“

„Cam si to taky myslí, ale lidi říkají, že jsou si Seth s Rayem podobní.“

„Na to musí být jiné vysvětlení, to je všechno.“ Grace odhodila smeták do komory a chopila se kbelíku.

„Možná, ale musíme být připravení i na tohle. Mimomanželské vztahy jsou bohužel strašně běžné.“

„Kašlu na to, co říkají statistiky, jestli tři z pěti mužů podvádějí svoje ženy, nebo ne.“ Vhodila kbelík do dřezu a prudce otočila kohoutkem. „Quinnovi milovali a obdivovali jeden druhého. Každý to mohl vidět na vlastní oči. A výchova těch tří kluků pouto mezi nimi ještě upevnila. Když je člověk viděl všechny pohromadě, viděl rodinu, nerozlučnou jednotku.“

Anna se dojatě usmála. Jenže i takové svazky se mohou zhroutit. „Odpustila by Stella Rayovi, kdyby ji podvedl?“ zeptala se.

19

Grace vhodila mop do kbelíku a rozhodně se na Annu zahleděla. „A ty bys Camovi odpustila?“

„To nevím,“ řekla Anna po chvilce, „protože bych ho nejdřív zabila. Ale pak bych mu mohla případně nosit zase kytky na hrob.“

„Tak vidíš.“ Grace uspokojeně přikývla. „S něčím takovým se člověk tak snadno nevyrovná. A navíc by si toho kluci museli všimnout. Tohle děti vždycky vycítí.“

„Máš pravdu,“ zašeptala Anna, „ale oni to prostě musí vědět jistě. Jdu to sepsat,“ dodala a vstala ze židle. „Můžeš si to pak ještě přečíst, než to přidám do Sethovy složky?“

„Jasně, stejně jsem ještě nestihla pověsit prádlo, pak se…“

Obě zaslechly radostný štěkot psů. Grace s hrůzou pochopila, že se domů vrátil Ethan.

Anna instinktivně zastrčila notes do zásuvky ve stole. „Nejdřív bych o tom telefonátu ráda řekla Camovi.“

„Tak dobře. Já…“

„Můžeš odejít zadem, Grace. Nikdo ti nebude vyčítat, že ses pro dnešek chtěla vyhnout dalšímu stresu.“

„Ještě mám věšet to prádlo.“

„Už jsi toho snad udělala dost.“

Grace se narovnala v zádech. „Dokončím, co jsem začala.“ Odešla do prádelny a vzápětí se odtamtud ozvalo bouchnutí dvířek od pračky. „Což by asi každý nedokázal.“

Anna povytáhla obočí. Takže Ethana čeká pěkné překvapení, řekla si v duchu. A ona aspoň uvidí, jak ho ten mladý muž přijme.

19

Když Ethan zahlédl na dvoře Gracein vůz, zachtělo se mu okamžitě běžet dovnitř, aby se na ni mohl aspoň podívat.

Netušil, že je možné takhle někoho postrádat. Chyběla mu tolik, že doslova cítil to bolavé prázdné místo v sobě. Tolik, že se z toho mohl zbláznit.

Jeho sebekontrola byla dočista pryč. Ty kdysi tak pevné zdi, které kolem sebe vystavěl, už dávno zpráchnivěly, a těžko je mohl vybudovat znovu.

Ale vybrat si přece měla ona, připomněl si. A protože se mu už dlouho vyhýbala, pochopil, pro co se rozhodla.

Nedivil se tomu.

Najde si někoho jiného, kdo jí dá skutečný domov a bude dobrým otcem pro Aubrey.

Jiného muže.

Jiný muž bude líbat ta sladká ústa a objímat její štíhlý pas. Uslyší její zrychlený dech…

Nějaký cizí mizera s ní bude spát v posteli a brát si ji, kdy je libo, a ráno stávat s vědomím, že to může udělat znova.

Prokrista, vždyť se z toho pominu, pomyslel si Ethan.

Vtom do jeho nohy narazil Blázen s odraným tenisovým míčkem v tlamě a toužebně zavrtěl ocasem. Ethan naučeným pohybem míček vzal a hodil mu aport. Pak pozoroval, jak za ním štěně nadšeně vyběhlo, jak se odněkud vynořil zkušenější Simon, překřížil Bláznovi dráhu a poslušně ho přinesl sám.

Bude mít aspoň výmluvu, proč se zdržuje venku. Kdyby ho Grace chtěla vidět, dávno by se objevila.

Házel psům střídavě míček a klacík, aby i pomalejší Blázen mohl něco přinést.

Na psa bylo vždycky spolehnutí, pomyslel si a mrštil balónkem, co nejdál mohl. Ten po vás nikdy nechce víc, než můžete nabídnout.

Psi ho postupně zavedli za dům, ale Ethan uviděl Grace až na poslední chvíli. Zarazil se.

Ne, jeden pohled nestačil, a nikdy mu stačit ani nebude.

Věšela na šňůru vlhké prostěradlo a slunce se jí třpytilo ve vlasech. Sehnula se pro povlak na polštář.

Při pohledu na ni ho zaplavil pocit dojetí a lásky. Některé detaily – elegantní křivka její tváře z profilu, konce vlasů hladící její šíji nebo džínové třásně šortek na jejím stehně – se mu doslova vrývaly do paměti.

Nervózně si otřel zpocené dlaně o pracovní kalhoty a otočil se. Nejlíp udělá, když se hned vytratí a zavře se nahoře ve svém pokoji. Jenže vtom se Grace obrátila. Věnovala mu jeden dlouhý, chladný pohled a pak se sehnula pro další kus prádla.

„Ahoj, Ethane.“

„Grace.“ Strčil si ruce do kapes. Snad ještě nikdy ji neslyšel mluvit tak odtažitě.

„Nemusíš zas obcházet celý dům, jen aby ses mi vyhnul.“

„Já jsem… chtěl něco zkotrolovat na lodi.“

„Dobře, tak to uděláš, až si s tebou promluvím.“

„Nevěděl jsem, že se mnou chceš mluvit.“ Opatrně se k ní přiblížil. Kde tak najednou vzala ten divoký výraz?

„Snažila jsem se s tebou mluvit už ten večer, ale nechtěl jsi nic slyšet.“ Sáhla znovu do prádelního koše, očividně nevšímavá k tomu, že právě věší Ethanový spodky. „A pak jsem si zas potřebovala všechno trochu srovnat v hlavě.“

„A jak to dopadlo?“

„Chci, abys věděl, že všechno, co jsi mi vyprávěl, mě opravdu zasáhlo. Ale to ty asi vědět nechceš.“

„Ne,“ řekl chladně, „nechtěl jsem, aby se tě to nějak dotklo.“

„Protože jsem křehká. Protože mám tak útlocitnou povahu.“

Svraštil obočí. „To taky a…“

„Takže sis ty strašné zážitky hýčkal uvnitř hezky sám,“ pokračovala a dál systematicky zaplňovala šňůru prádlem. „I když o mém životě víš doslova všechno. Podle tvého názoru to tak má být – že já jsem otevřená a ty zavřená kniha.“

„Ne, tak to přesně nebylo.“

„A jak jinak to tedy bylo?“ řekla, ale protože to jako skutečnou otázku nemyslela, raději neodpovídal. „Přemýšlela jsem o tom, Ethane, a dost dlouho. Tak to vezmeme pěkně po pořádku. Ty přece rád postupuješ pěkně po pořádku, ne?“

Psi vycítili konflikt a raději se vytratili k vodě. Ethan jim skoro záviděl.

„Říkals, žes mě měl rád už celé roky. Roky!“ zopakovala to tak vztekle, že málem o krok ustoupil. „Ale za celou dobu jsi nedal nic znát. Ani jednou jsi nenaznačil, že mám nějakou naději, i když bych za to dala, nevím co. Kdepak, to by přece hloubavý Ethan Quinn nemohl udělat. Radši mě nechal být.“

„Netušil jsem, že ke mně něco cítíš.“

„Tak jsi stejně blbej, jako slepej,“ odsekla.

Zamračil se. „Blbej?“

„Přesně tak.“ Jeho naštvaný výraz působil jako balzám na její poničené ego. „Nikdy bych se na Jacka Caseyho ani nepodívala, kdybys mi dal nějakou naději. Jenže jsem potřebovala, aby mě měl někdo rád, chápeš?“

„Tak pozor, nemůžeš mě obviňovat za to, že sis vzala Jacka.“

„To taky nechci. Ale ani toho nelituju, protože mi dal Aubrey. Tebe obviňuju z toho,“ v jejích jantarových očích se zablýsklo, „že máš tak zatvrzelou palici a nikdy sis nedokázal vzít, cos chtěl.“

„Bylas přece moc mladá…“

Napřáhla ruce a vší silou do něho strčila. „Mlč. Ty už sis svoje řekl. Teď budu mluvit já.“

Seth se zlostným výrazem ve tváři vyrazil ke dveřím z kuchyně, ale Anna, která usilovně špicovala uši, ho zarazila včas.

„Nikam.“

„On na ni ječí.“

„Ona na něho taky.“

„Perou se, musím jí pomoct.“

Anna naklonila hlavu na stranu. „Vypadá snad, že by nějakou pomoc potřebovala?“

Seth stáhl rty, a když viděl, jak Ethan po Graceině štulci zavrávoral, usoudil: „Asi ne.“

„Však ona ho zvládne.“ Vesele podrbala Setha ve vlasech. „Jak to, že mně takhle na pomoc nikdy neběžíš, když se hádáme s Camem?“

„Protože Cam se tě bojí.“

Ta představa se Anně docela zamlouvala. „Vážně?“

„Teda, trochu se bojí,“ usmál se Seth, „protože nikdy netuší, co vyvedeš. A navíc se hádáte rádi.“

„Ty jsi mi až moc dobrej pozorovatel, co?“

Polichoceně škubl rameny. „Vidím, co vidím.“

„A víš, co víš, ne?“ Se smíchem spolu přešli o něco blíž ke dveřím, aby měli lepší výhled.

„Takže pokročíme dál, Ethane,“ Grace odkopla stranou prázdný koš, který jí stál v cestě, „třeba o několik roků. Není to moc rychlý tempo?“

Zhluboka se nadechl, aby na ni nemusel znova křičet. „Snažíš se mě vytočit, Grace?“

„Přesně tak, a nerada se vzdávám, když už s něčím začnu.“

Nebyl si jistý, jestli je spíš uražený nebo zmatený. „Co to do tebe vjelo?“

„Hm, ani nevím, Ethane. Co myslíš – třeba to, že mě máš za hloupou bezmocnou husičku? Když tak přemejšlím…,“ zabodla mu ukazováček do prsou, „přesně to do mě vjelo.“

„Já si nemyslím, že jsi hloupá.“

„Hm, tak bezmocná.“ Ani nestihl otevřít ústa. „Ty vážně myslíš, že by bezmocná ženská zvládla to, co já? Nebo jemná a křehká – jak jsi to řekl? – jako sváteční porcelán tvé maminky? Já nejsem panenka z porcelánu!“ vybuchla. „Spíš ze solidní kameniny, která jen zadrnčí, když spadne, ale nerozbije se. To by ses musel moc snažit, Ethane, abys ji rozbil.“

Znovu ho bodla prstem do hrudníku. „Nebyla jsem tak bezmocná, když jsem tě dostala do postele, že ne? Byls tam, kde jsem tě chtěla mít.“

„Nikam jsi mě nedostala.“

„Houby. To ty seš omezenej, jestli tomu věříš. Zblajznuls to i s navijákem.“

Jakou radost jí dělal tím rozhořčeným výrazem!

„Jestli myslíš, že někomu z nás tohle zalichotí…“

„Nesnažím se ti zalichotit. Říkám jen, že jsem šla za svým. Kdybych to nechala čistě na tobě, štípal bys mě do bradičky ještě v domově důchodců.“

„Proboha, Grace.“

„Radši nic neříkej.“ Teď už nemohla couvnout, bez ohledu na následky, hráz se protrhla a voda se bez zábran valila ven. „Spíš o tom přemýšlej, Ethane, a jak dlouho chceš. Ale už se neodvažuj říkat, že jsem křehká.“

Pomalu přikývl. „Teď by mě to rozhodně nenapadlo.“

„Fajn. Nepotřebovala jsem nikoho, abych se postarala o své dítě a vytvořila mu domov…“

„Nemuselas být na všechno sama, kdyby ses dokázala smířit s otcem.“

Tahle pravdivá věta ji ještě víc popudila. Zaťala ruce v pěst. „Teď mluvíme o nás dvou, Ethane. Tvrdils, že mě miluješ, ale rozhodně mi nerozumíš.“

„S tím začínám souhlasit,“ zašeptal.

„V hlavě ti straší nějaká mužská představa, že potřebuju ochranu, péči a útěchu, zatímco já toužím po tom, abys mě uznával, potřeboval a miloval. Odpověz si na tohle, Ethane: Kdo koho svedl? Kdo první řekl ‚miluju tě‘? Kdo navrhl sňatek? Opravdu nevidíš, že jsem se vším musela přijít já?“

„Zní to, jako bys mě vodila za nos, Grace. A o to teda nestojím.“

„Tebe bych nemohla vodit za nos, ani kdybys tam ten háček měl zaseknutý. Vždycky sis dělal, cos chtěl, jenom šíleně pomalu. Obdivovala jsem to a teď tomu možná i víc rozumím. Zažil jsi v životě strašné období, kdy tě ovládal někdo jiný. Teď za žádnou cenu nechceš něco takového dopustit. Jenže to u tebe sklouzlo až k neústupnosti.“

„Nejsem neústupný, je to prostě správné.“

„Správné? Je snad správné, aby dva lidi, co se mají rádi, nemohli žít spolu? Je správné trpět celý život za to, co ti kdysi dávno provedl někdo jiný? Je správné říkat, že si mě nevezmeš, protože jsi… poskvrněný a dal sis ten směšný slib, že nikdy nebudeš mít děti?“

Když to řekla takhle, znělo to stupidně. „Tak to ale prostě je.“

„Protožes to řekl?“

„Dal jsem ti přece na vybranou, Grace.“

Grace už od tisknutí zubů bolela čelist. „To lidi tak říkají, když chtějí, aby bylo po jejich. A mně se nelíbí to, co chceš ty, Ethane. Myslíš, že nevím, cos čekal? Ty něco rozhodneš a sladká, něžná Grace pěkně poslechne!“

„Nečekal jsem, že poslechneš.“

„A časem ti dá pokoj a celý zbytek života se bude trápit? Nic z toho, Ethane! Protože teď ti dám na vybranou já. Dumej si nad tím, jak dlouho chceš, ale pak mi dej vědět, jak ses rozhodl. Buď manželství, anebo nic. Ať se propadnu, jestli po tobě budu do smrti marně toužit. Obejdu se i bez tebe.“ Pohodila hlavou. „Uvidíme, jestli i ty dokážeš žít beze mě.“

Otočila se a rázovala pryč, zatímco on tam zůstal bezradně stát.

„Honem nahoru,“ sykla Anna na Setha. „Jde dovnitř. Teď je řada na mně.“

„To na něj chceš taky ječet?“

„Možná.“

„Chci se dívat.“

„Tentokrát ne.“ Vystrčila ho z kuchyně. „Mazej. Myslím to vážně.“

„Sakra,“ ulevil si a zamířil ke schodům.

Když Ethan práskl zadními dveřmi, Anna si nalévala šálek domácí kávy. Nejdřív se jí zachtělo přátelsky ho obejmout, jak vypadal zničeně. Ale ze zkušenosti věděla, že někdy je lepší člověka na dně spíš nakopnout, aby se z toho dostal.

„Nechceš taky?“

Hodil po ní okem, ale nezastavil se. „Ne, díky.“

„Počkat.“ Usmála se na něho, i když se tvářil velmi netrpělivě. „Chci s tebou mluvit.“

„Už jsem toho dneska slyšet víc, než snesu.“

„To nevadí.“ Odstrčila židli od stolu. „Tak budeš jen sedět. Mluvit budu já.“

Ženský, řekl si Ethan v duchu, prokletí jeho života. „Tak to si snad to kafe radši dám.“

„Dobře.“ Přinesla mu šálek kávy a podala mu lžíci, aby si do ní mohl přidat obvyklé hory cukru. Pak se posadila, složila si ruce na prsou a přívětivě se usmála.

„Ty jeden troubo omezenej.“

„Ježíš, ne,“ zakryl si rukama tvář, „už zase.“

„Začneme jednoduše. Odpovídej na jednoduché otázky. Miluješ Grace?“

„Ano, ale…“

„Žádné dodatky,“ přerušila ho, „takže ano. Miluje Grace tebe?“

„To bych v tyhle chvíli těžko odhadl.“ Promnul si na prsou místo, kde mu prstem málem vyvrtala díru.

„Odpověď je ano,“ řekla Anna za něho. „Jste oba svobodní a bez jiných závazků?“

Cítil, jak se propadá do ještě větší beznaděje. „Jo, a co má být?“

„Jenom shromažďuju známá fakta. Grace má dítě, je to tak?“

„Víš to moc dobře sama…“

„Je.“ Anna se s chutí napila ze svého šálku. „Máš Aubrey rád?“

„Jistě. Kdo by neměl?“

„A ona tebe taky?“

„Ano. Co…“

„Skvěle. Tak to bysme měli. A teď zabezpečení. Ty máš svou práci a k tomu firmu. Jsi schopný a dokážeš si na živobytí vydělat. Máš snad nějaké dluhy nebo jiné problémy?“

„Proboha živého!“

„Bez urážky,“ řekla klidně, „snažím se jen zmapovat situaci ze všech stran, pěkně pomalu, jak bys to asi udělal ty.“

Zamračil se. „Vypadá to, že se najednou všichni nějak zajímají o to, jak rychle co dělám.“

„Mně se moc líbí, jaký jsi, Ethane,“ Anna se natáhla přes stůl a něžně mu stiskla ruku, „jsem šťastná, že jsem získala takového bratra, jako jsi ty.“

Zavrtěl se. To vyznání ho sice dojalo, ale správně tušil, že ho tím chce jenom obměkčit před ránou z milosti. „Nechápu, co tím sleduješ.“

„Brzy pochopíš. Takže jsi finančně zajištěný a máš kde bydlet. Grace má taky své zaměstnání. Tak dál. V instituci manželství věříš?“

Tak už je to tady, pomyslel si. „Pro někoho je to dobré, pro někoho ne.“

„Takhle ne, věříš v manželství, nebo ne?

„Ano, ale…“

„Tak proč sakra už dávno neklečíš před ženskou, kterou miluješ, s prstenem v tý svý velký, neohrabaný tlapě a neprosíš, aby ti ještě dala šanci?“

„Já jsem docela trpělivej člověk,“ odpověděl Ethan, „ale urážek už mám dneska po krk.“

„Neopovažuj se z tý židle vstát,“ varovala ho, když se začal škrábat na nohy, „nebo přísahám, že tě něčím přetáhnu.“

„To je taky nějak nakažlivý, ne? „ Poslechl jen proto, aby to už měl všechno za sebou. „Tak vyklop, co máš na srdci.“

„Ty myslíš, že nic nechápu? Že si neumím představit, jak se užíráš. Zažila jsem znásilnění, když mi bylo deset let!“

Šok a bolest mu sevřely útroby. „Ježíši, Anno! Bože, promiň. To jsem nevěděl.“

„Tak teď to víš. Změnilo se tím snad něco? Jsem někdo jiný, než před pár vteřinami?“ Tentokrát ho vzala za ruku a už ho nepustila. „Vím dobře, co to je být bezmocná, až chce člověk umřít. Ale taky vím, že nesmí zahodit celý svůj život jen proto, že v něm ta hrůza zůstane navždycky.“

„To není stejné.“

„Nikdy to není stejné. Každý jsme zažil něco jiného, ale ještě jedna věc nás spojuje. Taky jsem nikdy nepoznala svého otce. Nevím, jak vypadal, jaký byl a jestli maminku jen nevyužíval. Netuším, co všechno jsem po něm mohla zdědit.“

„Ale znala jsi svou matku.“

„Ano a byla úžasná. Krásná. Ta tvoje ne. Bila tě a zneužívala, udělala z tebe oběť. Proč ji ale necháváš dělat to dál? Proč má ještě teď řídit tvůj život?“

„Za to už si můžu sám, Anno. Musí ve mně být něco zvráceného, přesně jako v ní.“

„Snad ne hříchy našich otců?“

„Nejde o její hříchy, jde o dědičnost. Lidi přece dědí po rodičích nejen podobu, ale i choroby, sklony k alkoholismu, dlouhověkost. Tyhle věci přežívají v rodě celou věčnost.“

„Je vidět, žes o tom hodně přemýšlel.“

„Jo. Musel jsem se rozhodnout.“

„A vyšlo z toho, že se nikdy neoženíš a nebudeš mít děti.“

„Nebylo by to fér.“

„No, tak to bys měl tohle všechno říct co nejdřív Sethovi.“

„Sethovi?“

„Někdo by mu měl vysvětlit, že nikdy nebude mít vlastní rodinu. Dělal by si zbytečné naděje, že jednou bude žít normálně jako všichni ostatní.“

Chvíli na ni jen mlčky zíral. „O čem to kruci mluvíš, Anno?“

„O dědičnosti. On si taky nemůže být jistý, že po Glorii něco nezdědil. Něco zvráceného, jak jsi správně řekl. Prostitutka, alkoholická, narkomanka, no jen považ!“

„S tím chlapcem je přece všechno v pořádku.“

„A jaký v tom vidíš rozdíl?“ zadívala se zlostně na Ethana. „Přece ho nemůžeme nechat riskovat?“

„Nemůžeš mě s ním takhle srovnávat.“

„A pročpak? Oba pocházíte ze stejného prostředí. Tak mě napadá, jestli by se neměl prosadit zákon, který by zneužívaným dětem přímo zakazoval rozmnožovat se. No jen si vezmi, jakým nebezpečím bychom se vyhnuli.“

„A co je rovnou vykastrovat?“ řekl provokativně.

„Zajímavý nápad,“ naklonila se k němu blíž, „vlastně, když jsi tak pevně rozhodnutý nepředávat dál svoje nezdravé geny, Ethane, neměl bys uvažovat o vasektomii?“

Jeho mužsky ješitný úšklebek ji docela pobavil. „To už stačí, Anno.“

„Neměl bys to navrhnout taky Sethovi?“

„Řekl jsem, že stačí!“

„Já vím, že ano,“ souhlasila. „Ale ještě poslední otázka: Myslíš, že by báječnému dítěti mělo být upřeno právo na plnohodnotný život v dospělosti jen proto, že mělo tu smůlu, že bylo počato bezcitnou, možná i krutou ženou?“

„Ne,“ hlas se mu zachvěl, „to si nemyslím.“

„Tentokrát žádná ale? Žádné podmínky? Fajn, z pohledu profesionála s tebou můžu jen souhlasit. Protože on má právo na všechno, čeho dosáhne, a na všechno, co mu my můžeme dát, aby pochopil, že je především sám sebou a ne produktem nějaké zvrácené ženy. Stejně jako ty, Ethane, jsi svůj. Snad jen trochu natvrdlý,“ s úsměvem vstala od stolu, „ale obdivuhodný, čestný a neskutečně laskavý muž.“

Přešla k němu, aby ho mohla vzít kolem ramen. Když jí pak zabořil tvář do boku, v očích ucítila slzy.

„Nevím, co mám dělat.“

„Ale víš,“ zašeptala, „musíš být sám sebou. Budeš si to chtít asi promyslet, ale prosím tě, tentokrát mysli rychle.“

„Asi půjdu do loděnice. Třeba se mi to při práci v hlavě trochu rozleží.“

Protože k němu v tu chvíli pocítila téměř mateřskou náklonnost, políbila ho na temeno hlavy a zeptala se: „Mám ti zabalit něco k jídlu?“

„Ne.“ Stiskl jí ruku a vstal. Když si všiml jejích zamlžených očí, poplácal ji po rameni. „Neplač. Cam by mi za to utrhl hlavu.“

„Nebudu.“

„Tak já jdu,“ na odchodu se ještě ohlédl a zadíval se na ni, „víš, Stella by tě měla moc ráda, Anno.“

Kruci, pomyslela si, když odešel, nakonec se ještě vážně rozbrečí.

Ethan šel rychle, aby mohl být konečně chvíli sám.

„Hej.“

Zarazil se s rukou na klice, protože na venkovních schodech stál Seth. Měl co dělat, aby stihl oběhnout dům.

„Copak?“

Seth, který všechno vyslechl, se zadíval pozorně na Ethana. Měl dojem, že už mu dobře rozumí, a cítil se v bezpečí.

„Kam jdeš?“

„Zpátky do loděnice,“ v dětských očích něco zahlédl, „jsi v pořádku?“

„Jo. Vezmeš mě s sebou zejtra ráno na loď?“

„Když chceš.“

„Pomůžu ti a dostanem se dřív do loděnice. Pomůžeme Camovi a o víkendu budeme pracovat všichni čtyři společně.“

„Tak to u nás chodí,“ řekl na to Ethan překvapeně.

„Jo, já vím.“ Všichni společně, pomyslel si Seth radostně. „Blbě se dělá, když je takovýdle děsný vedro, že jo?“

Ethan se uculil. „Pozor na pusu, Anna je v kuchyni.“

Seth pokrčil rameny. „Ona je super.“

„Je.“ Ethan se usmál. „A ty moc dlouho neponocuj, jestli chceš ráno se mnou do práce.“

„Jasně.“ Seth počkal, až Ethan sejde ze schodů, a pak popadl kabelku, která ležela vedle houpacího křesla. „Hej!“

„Bože, ty mě dneska nenecháš odejít?“

„Grace tady zapomněla tašku.“ Vrazil ji Ethanoví do ruky a zatvářil se nevinně. „Bůhví, na co myslela, že jo?“

„Hm.“ Ethan se zamračil na tašku, která ho tížila v rukou, jako by byla z olova.

„Měl bys tam zajet. Ženský se můžou zbláznit bez svý kabelky, ne? Tak čau.“

Seth zaběhl do domu, vyšlhal po schodech a rychle se přitiskl k nejbližšímu oknu v patře. Odtamtud se díval, jak se Ethan bezradně podrbal na hlavě, vrazil si tašku pod ruku jak fotbalový míč a pak odcházel ke své dodávce. Ty jeho bráchové jsou někdy divný, napadlo Setha. Pak se usmál. Bráchové! Zavýskl a rychle běžel zase dolů, aby ž Anny dostal něco na zub.

20

Grace si chtěla trochu vydechnout a uklidnit se, než si půjde k rodičům vyzvednout Aubrey. V takovémhle stavu by na ní matka jistě všechno poznala. A ona rozhodně neměla chuť odpovídat na její otázky.

Udělala, co udělat musela, a nehodlala se za to cítit provinile. I kdyby tím mělo skončit jejich přátelství s Ethanem, nějak už to před ostatními zvládnou. Nebudou je přece otravovat svými osobními spory. S otcem to tak dělali už několik let.

Objížděla autem čtvrť celých dvacet minut, dokud neměla dojem, že má své emoce zase pevně pod kontrolou. Nakonec si řekla, že by mohla vzít Aubrey k McDonaldovi a za pár dnů do Oxfordu na ohňostroj. Rozhodně nechtěla sedět doma a tesknit.

Netřískla za sebou dveřmi od auta, což byl důkaz, že se dokonale ovládá. Dokonce se na chvíli zastavila před vchodem do domu svých rodičů, aby mohla obdivovat nádherné růžové petúnie.

Byla to vyslovená smůla, že přes prosklené dveře spatřila právě otce, jak se rozvaluje v křesle jako panovník na trůně.

Nový nával vzteku ji doslova protlačil dveřmi do domu. „Přišla jsem ti říct pár důležitých věd," zvolala a hnala se k otci, „už dlouho jsem si to pro tebe šetřila."

Několik sekund na ni překvapeně civěl, než byl schopen ovládnout svůj výraz. „Snad bys mohla zvolit trochu civilizovanější tón, ne?"

„Toho už mám taky po krk," řekla a přitom prudkým gestem ukázala, co přesně myslela.

„Ale, ale, Grace!" Matka přispěchala z kuchyně s očima navrch hlavy a s Aubrey v náruči. „Copak se to děje? Vždyť si vyděsíš holčičku."

„Mami, vezmi ji radši zpátky do kuchyně. A když uslyší svoji matku trochu zvýšit hlas, určitě jí to zase tolik neublíží."

Aubrey na důkaz, že cítí hádku ve vzduchu, začala opravdu natahovat. Grace potlačila touhu vzít dítě do náruče a začít ho utěšovat. „Abrey, přestaň, na tebe se nikdo nezlobí. Běž s babičkou do kuchyně, ona ti dá džus.“

„Džus!“ zakvílela Aubrey a začala se natahovat po Grace.

„Carol, radši jdi,“ řekl Pete Monroe netrpělivě. „To dítě celý den neplakalo,“ prohodil pak vyčítavě.

„Tak si popláče teď,“ odsekla Grace, protože musela bojovat s pocitem viny. „Za pět minut na to zase zapomene. V tom mají dvouleté děti jednu velkou výhodu. Když je člověk starší, už to rozhodně nejde tak snadno. A tys mě rozplakal rozhodně víckrát.“

„Bez toho se asi žádný rodič neobejde.“

„Jenže jsou i takoví, co si svých dětí ani pořádně nevšimnou. Tys o mně taky nic vědět nechtěl.“

Pete si v duchu přál, aby si na takový rozhovor mohl alespoň obout boty a připadat si důstojněji. „Nevím, o čem mluvíš.“

„Třeba sis všimnul, ale protože jsi chtěl něco jiného, nic jsi neřekl,“ pokračovala zlostně. „Věděl jsi dobře, že se chci stát tanečnicí, a nechals mě při tom. Hodiny jsi klidně zaplatil, snad sis jen občas postěžoval, jak jsou drahé.“

„Taky jsem za ně za ty roky vysázel pěkný peníze.“

„Ale proč, tati? Proč?“

Zamrkal a u srdce se mu cosi stáhlo, protože slovo ‚tati‘ neslyšel už bezmála tři roky. „Protože sis to přála.“

„A k čemu to bylo, kdyžs mi pak nevěřil a nenechal mě jít dál?“

„To už je stará záležitost, Grace. Takové dítě nemůže jezdit samo do New Yorku, bylo to od tebe bláznovství.“

„Byla jsem mladá, ale dítě už rozhodně ne. A nikdy jsem se nemohla dovědět, jestli jsem byla dost dobrá, jestli se mi ten můj sen mohl splnit. Tvrdils, že jsem moc stará na takové nesmysly. Dost stará na nesmysly“ opakovala, „ale moc mladá, abys mi mohl věřit.“

„Ale já ti věřil,“ napřímil se Pete, „a podívej, jak to dopadlo.“

„Ano. Nechala jsem se zbouchnout, že? Tak jsi to tehdy nazval. Jako kdybych to udělala schválně, abych tě naštvala.“

„Věděl jsem od začátku, že Jack Casey je budižkničemu.“

„A taky jsi to neustále opakoval. Říkals to tak dlouho, až dostal na zakázané ovoce chuť.“

Pete po ní šlehl okem a vstal. „To mi chceš dávat vinu za svoje potíže?“

„Nechci. Ale jedno je pravda, on nebyl zdaleka tak špatný, jak jsi ho chtěl vidět ty.“

„Nechal tě i s děckem, nebo ne?“

„Ale to ty taky, táto.“

Ruka mu vylétla tak rychle, až to oba dva šokovalo. Pak se zachvěla a zase klesla dolů. Naposled ji plácl na zadek, když byla malé dítě, a to tím ještě trpěl víc než ona sama.

„Kdybys mě uhodil,“ ozvala se Grace po chvíli, „byl by to aspoň první výraz nějakého citu od chvíle, kdy jsem ti řekla, že jsem těhotná. Tehdy jsem věděla, že tě zklamu a že se budeš strašně zlobit, ale bylo to ještě mnohem horší. Nepodržels mě, přestože jsem měla hrozný strach. Už podruhé ses ke mně v tak důležité chvíli otočil zády.“

„Když se otec doví, že jeho dcera otěhotněla s někým, před kým ji dávno varoval, zabere mu dost času, než se s tím vyrovná.“

„Styděl ses za mě, bál ses, co řeknou sousedé. A viděls jedině to, že se s tou ostudou budeš muset vyrovnat.“

Odvrátila se, aby zaplašila slzy. „Jenže mít Aubrey není žádná ostuda, je to dar.“

„Nemůžu ji už mít víc rád, než mám.“

„Nebo mě míň.“

„To není pravda.“ Začalo mu být nevolno. „To přece není pravda.“

„Obrátil ses ke mně zády. Když jsem se provdala, přestal ses o mě zajímat.“

„To samé se dá říct o tobě.“

„Možná, už jednou jsem se bez tebe zkusila obejít – když jsem šetřila peníze na studia v New Yorku –, a nedokázala jsem to. Ani manželství jsem si neudržela, zbylo mi jen to děťátko. A to už jsem chtěla opravdu dokázat sama. Ostatně, ty ses na ni nepřišel ani podívat do porodnice.“

„Ale přišel.“ Zabručel a vzal si ze stolku jeden z časopisů, který bezmyšlenkovitě smotal do ruličky. „Díval jsem se na ni přes sklo. Byla ti strašně podobná, taky měla jen takové žluté chmýří na hlavičce jako kdysi ty. Nakoukl jsem i k tobě do pokoje, ale spala jsi, a já ani nevěděl, co bych ti řekl.“

Pete rozmotal časopis, zamračil se na modelku na obálce a zase ho odložil. „Tehdy mě to znova sebralo. Mělas najednou dítě a manžela ne, tyhle věci se mi nikdy nezamlouvaly a těžko to můžu změnit.“

„Nikdy jsem po tobě nechtěla, abys měnil svoje názory.“

„Ani jsi mi nedala šanci. Myslel jsem, že se doma aspoň zastavíš, když budeš potřebovat pomoc.“

„Abys mi řekl, že jsi měl pravdu? Abys měl zadostiučinění?“

Tentokrát na ni pohlédl se smutkem v očích. „Možná bych si zasloužil aspoň to. Asi bych to vážně řekl.“ Znova se posadil. „Kruci, vždyť jsem taky pravdu měl.“

Unaveně se pousmála. „To je legrace, všichni muži, které jsem kdy měla ráda, mají vždycky pravdu, co se mě týče. Řekl bys, že jsem křehká, tati?“

Poprvé po dlouhé době se také pousmál. „Asi jako ocelověj prut.“

„Tak aspoň něco.“

„Vždycky jsem si přál, abys byla trochu poddajnější. Místo abys požádala o pomoc, radši dřeš po domech a pak ještě v noci v baru.“

„Tak ty taky,“ zašeptala a přešla k oknu.

„Pokaždý, když tě někde vidím, máš kruhy pod očima. Podle toho, co říká máma, se to snad konečně změní.“

Podívala se přes rameno. „Jak změní?“

„Ethan Quinn snad není muž, co by svou ženu nechal sedřít. Takového jsi měla hledat už dávno. Čestného a spolehlivého.“

Znova se zasmála a pročísla si rukou vlasy. „Ale já si Ethana brát nebudu.“

Pete chtěl něco říct, ale včas se zarazil, poučený ze svých chyb. Když dcera uvěřila chlapovi, jehož nedostatky jí předhazoval, mohla by se zase odtáhnout od toho, který se mu líbí.“

„No, znáš přece matku.“ Nechal to být a chvíli si bubnoval prsty do stehen. „Měl jsem strach pustit tě do New Yorku,“ zabručel a pak

se ošil, protože se obrátila a zadívala se na něho, „měl jsem strach, že se nevrátíš a taky že se ti tam něco stane. Proboha, Grácie, vždyť ti bylo osmnáct. Věděl jsem, že hezky tancuješ, všichni to říkali. Ale doufal jsem, že nakonec přijdeš na to, že chceš žít tady. I kvůli tomu jsem ti ty peníze nedal. Myslel jsem, že tě ta posedlost buď přejde, nebo ti aspoň rok nebo dva potrvá, než na to našetříš.“

Když nic neříkala, povzdechl si a pokračoval. „Člověk se celý život pachtí, aby něco vybudoval, a věří, že to jednou bude moct odkázat svým dětem. Můj otec mi předal firmu a já jsem ji zas chtěl zachovat pro tebe. Ale tys o to nikdy nestála. Umělas pracovat, ale nebyl to pro tebe celý život.“

„Netušila jsem, že to cítíš takhle.“

„Nezáleží na tom, co jsem cítil. Prostě se to pro tebe nehodilo. Tak jsem začal apsoň doufat, že to jednou všechno přenechám tvému manželovi a tím pádem i tobě a tvým dětem.“

„A když jsem si vzala Jacka, i tenhle sen se vypařil.“

Zvedl prsty, které předtím spočívaly na kolenou, a zase je nechal spadnout zpátky. „Třeba o to bude mít zájem Aubrey. Stejně se ještě do důchodu nechystám.“

„Třeba ano.“

„Je to prima děcko,“ řekl a stále pozoroval svoje ruce, „takové šťastné. Ty… ty jsi zas skvělá máma, Grace. I přes všechny potíže jsi jí dokázala zajistit pěkný domov.“

Srdce se v ní radostí zatetelilo. „Děkuju ti. Díky, že jsi to řekl.“

„No… Maminka by byla ráda, kdybys tu zůstala na večeři.“ Konečně se na ni zadíval a jeho oči nebyly vůbec chladné. Viděla v nich tichou prosbu i omluvu. „A já bych byl taky rád.“

„Já přece taky.“ Pak prostě přešla místnost, usedla mu na klín a zabořila mu tvář do ramene. „Bože, táto, strašně jsi mi chyběl.“

„Ty mně taky, Grácie.“ Plakal a kolébal ji zároveň. „Ty mně taky.“

Ethan seděl na posledním schodě Graceiny verandy s kabelkou vedle sebe. Už chvíli měl chuť podívat se, co tam ta ženská nosí tak těžkého. Ale odolal.

Začal přemýšlet, kde by mohla být. Když tudy před dvěma hodinami projížděl směrem k loděnici, její auto na dvoře neviděl. Mohl tady tašku sice nechat, ale nic by se tím nevyřešilo.

Uvažoval, jak dlouho jí asi bude trvat, než trochu vychladne, až se ten její vztek změní aspoň na mírnou podrážděnost. Tu by mohl třeba zvládnout.

„Tak ti to ještě nedošlo?“

Ethan vzdychl. Ucítil slané buráky dřív, než otce spatřil sedět na schodech. Pytlík své oblíbené pochoutky držel na klíně a usmíval se.

„Nějak nevím, co si s tím vším počít.“

„Někdy se musí člověk nechat vést citem, ne jen rozumem. A tys měl vždycky solidní instinkty, ne?“

„City mě dostaly do téhle bryndy. Kdybych se jí nedotkl…“

„… tak bys vás oba připravil o to, co hodně lidí celý život marně hledá.“ Ray hrábl do sáčku a vylovil plnou hrst buráků. „Nebyla by něčeho tak vzácného škoda?“

„Ublížil jsem jí a předem jsem věděl, že to udělám.“

„Tím jsi mě taky zklamal, Ethane. Ne, žes přijal lásku, která na tebe čekala, ale žes jí neuvěřil.“

To byl pro Ethana tvrdý políček, a oba to věděli. „Snažil jsem se udělat, co považuju za správné.“

„Pro koho? Pro ženu, která s tebou chtěla sdílet dobré i zlé? Pro děti, které spolu můžete mít? Je nebezpečné pokoušet Boha.“

Ethan se na otce otráveně zadíval. „A je?“

„Jako co?“

„Je Bůh? Ty bys to snad měl vědět, když už jsi pár měsíců po smrti, ne?“

Ray se vesele zasmál. „Ethane, tvůj smysl pro humor se mi vždycky moc líbil. Ale teď není čas na debaty o záhadách všehomíra.“

Chvíli chroupal oříšky a s úsměvem si syna prohlížel. „Dívat se jak dospíváš, bylo jedno z největších potěšení mého života. Měls srdce tak velké jako ten tvůj záliv. Doufám, že na něj dáš. Chci, abys byl šťastný. Ještě budete muset vyřešit hodně problémů.“

„Se Sethem?“

„Bude vás všechny moc potřebovat. Celou rodinu,“ dodal Ray šeptem a zavrtěl hlavou. „V lidském životě je příliš mnoho bídy, Ethane, aby se člověk mohl odvracet od štěstí. Musíš si umět cenit každé radosti.“ Zamrkal na syna. „Ale teď bych, být tebou, nabral dech. Čas na přemýšlení vypršel.“

Ethan zaslechl motor Graceina vozu. Správně vytušil, že Ray už vedle něho není.

Když Grace spatřila Ethana na schodech, měla chuť položit hlavu na volant. Cítila, že další emocionální bouři by ten den už nezvládla.

Ale vystoupila z auta a co nejklidněji se snažila spící Aubrey vyndat ze sedačky. S dítětem v náruči pak přicházela k domu a Ethan se pomalu zvedl.

„Na další kolo nemám sílu, Ethane.“

„Přinesl jsem ti tašku, zapomnělas ji u nás.“

Zaraženě se podívala na kabelku. Udivilo ji, že si to za celou dobu ani neuvědomila. „Tak děkuju.“

„Musím s tebou mluvit, Grace.“

„Nezlob se, ale musím ji uložit do postýlky.“

„Počkám tady.“

„Už jsem ti snad řekla, že nemám chuť o tom znova mluvit.“

„Musím ti něco říct. Počkám.“

„Jak chceš,“ řekla stroze a vešla do domu.

Na mírnou rozmrzelost to ještě nevypadalo, uvědomil si Ethan. Ale sedl si a čekal.

Grace si dala schválné na čas. Pomalu Aubrey svlékla, uložila a přikryla. Pak poklidila v ložnici. Když se vrátila do kuchyně, nalila si citronádu, na kterou vůbec neměla chuť, ale vypila ji pěkně do poslední kapky.

Dívala se, jak sedí na schodech. Na chvilku se jí zachtělo přibouchnout dveře a zaklapnout zástrčku, ale tak zlomyslná zase nebyla.

Nakonec vyšla ven a tiše za sebou zavřela.

„Už je v postýlce?“

„Hm, měla náročný den. A já taky. Doufám, že to nebude trvat dlouho.“

„Nemusí. Chtěl jsem říct, že je mi líto, že jsem ti ublížil.“ Protože si k němu nepřisedla, raději vstal. „Udělal jsem chybu, měl jsem k tobě být mnohem upřímnější.“

„Já věřím, že toho lituješ, Ethane.“ Šla se opřít o zábradlí a rozhlédnout se po svém malém dvorku. „Ale nevím, jestli ještě můžeme být tak dobří přátelé. Je těžké stranit se někoho, na kom ti záleží. Dnes jsem se smířila s otcem.“

„Vážně?“ Přiblížil se k ní, ale zarazil se, když se odtáhla. „To jsem rád.“

„Asi bych ti za to měla poděkovat. Kdybych na tebe neměla takový vztek, nedovolila bych si něco říct svému otci. A tu tvou omluvu přijímám, ale už jsem moc unavená, takže…“

„Tys mi toho dnes řekla hodně.“ Tak snadno se ho nezbaví.

„To ano.“ Upřeně na něj pohlédla.

„Většinou jsi měla pravdu. Ale ne v tom, jak to se mnou bylo před lety. Tehdy ti táhlo sotva na patnáct a já jsem byl o osm roků starší, když jsem tě začal mít rád. Byl jsem dospělý a ty ještě holka. Možná jsem čekal moc dlouho,“ zavrtěl hlavou, „určitě. Pak jsem si řekl, že ti to nemohu říct, protože bych už nikdy neodešel.“

„Takže to děláš teď?“

„Už dávno jsem se rozhodl žít jako samotář a docela se mi to dařilo.“

„Ty v tom vidíš vznešenou oběť a já zas nevšímavost k druhým.“ Cítila, že v ní zase doutná zlost. „Radši toho necháme.“

„Kruci, dobře jsem věděl, že budeš chtít další děti.“

„To ano. Ale i když nesouhlasím s tvými důvody, proč to nejde, jsou ještě jiné možnosti. A ty bys to mohl vědět nejlíp. Mohli jsme si dítě adoptovat.“

Zíral na ni. „Ty… Myslel jsem, že bys chtěla vlastní.“

„Chtěla. Protože bych tvoje dítě nosila jak malý zázrak a věděla bych, že na něj čekáš se mnou. Ale to neznamená, že bychom spolu nemohli najít jiné řešení. Co kdybych děti mít nemohla, Ethane? Co kdybychom se chtěli brát a pak se něco takového dověděli? Přestal bys mě kvůli tomu milovat? Řekl bys, že si mě nemůžeš vzít?“

„Ne, to jistě ne. To…“

„To by nebyla láska,“ dokončila větu po svém. „Nejde o to, jestli to nejde, ale jestli nechci. Já bych se přece snažila pochopit tvoje pocity, kdybys je přede mnou neskrýval. Kdybys neodmítal moji pomoc. Ale ve všem ustupovat nemůžu. Nechtěla bych žít s mužem, který se mnou neumí sdílet svoje starosti nebo který by nepřísahal, že se mnou chce stárnout a být otcem mých dětí. Ani nechci mít s někým celoživotní známost a pak muset dceři vysvětlovat, proč jsi pro mě neměl dost úcty a lásky, aby sis mě vzal.“

Přešla ke dveřím.

„Nechoď.“ Zavřel oči a bojoval se svou vnitřní panikou. „Neodvracej se ode mě, Grace.“

„To ne já. Copak to nevidíš, Ethane. To ty se celou dobu odvracíš.“

„A zase jsem skončil tam, kde na začátku. Dívám se na tebe a toužím po tobě. Nikdy nedokážu přestat. Tolik jsem si toho už slíbil a všechny sliby jsem porušil. I sem, mezi nás, jsem dovolil své matce vejít. Chtěl bych tu stopu smazat nadobro,“ řekl nejisté, „jestli mi dáš šanci.“

Zvedl ramena. „Přemýšlel jsem.“

Téměř se usmála. „To je mi novina.“

„Chceš vědět, na co myslím teď?“ Poslechl své srdce a svůj instinkt a stoupal za ní po schodech. „Žes to vždycky byla a budeš ty a jedině ty, koho mám rád. A že o tebe chci pečovat. To neznamená, že bys byla slabá, ale že jsi mi tak drahá.“

„Ethane.“ Obměkčil ji, přece jen se nechala. „Neříkej to.“

„A myslím, že ti stejně nedám šanci, abys zkusila žít beze mě.“

Vzal ji za ruce a nepustil, když se snažila vyprostit. Pomalu ji stáhl vedle sebe na schody, kde mohli zachytit poslední’paprsky zapadajícího slunce.

„Nikdy tě nezklamu,“ řekl jí, „a nikdy tě nepřestanu potřebovat. Jsem s tebou šťastný, Grace. Odteď si toho budu víc vážit. Miluju tě.“

Lehce ji políbil na čelo. Zachvěla se. „Slunce zapadá. Říkalas, že je to nejlepší čas na snění. A možná je čas vybrat si sen, který chceme zachovat. A já chci dál prožívat tenhle. Podívej se na mě,“ řekl měkce a natočil jí prstem tvář k sobě, „vezmeš si mě?“

Grace zaplavila radost a naděje. „Ethane…“

„Ještě neodpovídej.“ Odpověď ale spatřil v jejích očích a vděčně políbil její ruce. „Dáš Aubrey moje jméno, necháš mě být jejím otcem?“

Slzy se jí draly do očí, ale zaplašila je. V tu chvíli chtěla vidět jeho vážnou tvář co nejjasněji. „Ty víš…“

„Ještě ne,“ zašeptal a políbil ji na rty. „Ještě jedna otázka: Budeš chtít moje děti, Grace?“

Díval se, jak její potlačované slzy nezadržitelně přetékají, a najednou nechápal, proč jim chtěl odpírat právo na takové štěstí.

„Rád bych se díval, jak v tobě roste nový život. Jen blázen by si mohl myslet, že to, co vzejde z nás dvou, může být jiné než krásné.“

Vzala jeho tvář do dlaní a snažila se ten obraz vtisknout do paměti. „Než ti odpovím, musím vědět, že si to skutečně přeješ. Nejen kvůli mně, ale kvůli sobě.“

„Chci mít rodinu, takovou, jako měli rodiče, a chci ji mít s tebou.“

Grace pomalu pohnula rty. „Vezmu si tě, Ethane. Chci, abys byl otcem mé dcery a dalších dětí, a chci, abychom se jeden o druhého starali.“

Přitiskl ji k sobě a držel ji tak, dokud slunce docela nezapadlo.

„Měl jsem strach, že mi neodpustíš.“

„Já taky.“

„Pak jsem si ale řekl: ‚Ona tě přece miluje, nějak to s ní už skoulíš.‘“ Krátce se zasmál a otřel se tváří o její hrdlo. „Takýs to zbaštila i s navijákem.“

„Že ti ale trvalo, než jsi hodil návnadu.“

„Kdo umí čekat, ten nakonec dostane ten nejlepší úlovek.“ Zabořil obličej do jejích vlasů a vyžíval se v té známé vůni. „A já už jsem ho chytil. Mám solidní kameninu.“

Se smíchem zaklonila hlavu, aby mu viděla do očí. „Jsi chytrý chlap, Ethane.“

„Před pár hodinami jsem byl ještě pitomec.“

„To jo,“ líbla ho hlasitě na tvář, „ale už nejsi.“

„Chybělas mi, Grace.“

Zavřela oči a cítila, že se její naděje naplňuje a něco nového začíná. „Ty mně taky, Ethane.“ Vzdychla si, ale vzápětí překvapeně nasála vzduch. „Buráky,“ řekla a schoulila se mu v náruči. „To je divné. Přísahala bych, že jsem ucítila buráky.“

„Já ti to vysvětlím,“ naklonil se a lehce ji políbil na tvář, „za chviličku.“